ANUL IV. — Nr. 177. — 19 IUNIE 1930.

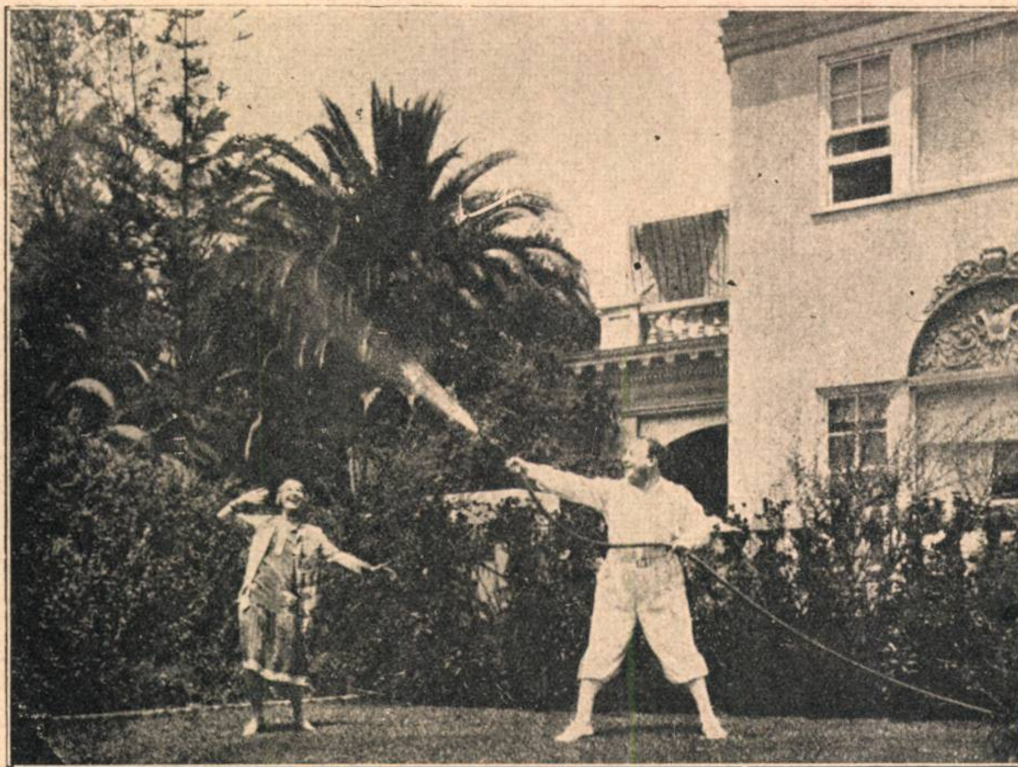
REALITATEA ilustrată

PREȚUL 10 LEI

TINEREȚE SPORTIVĂ

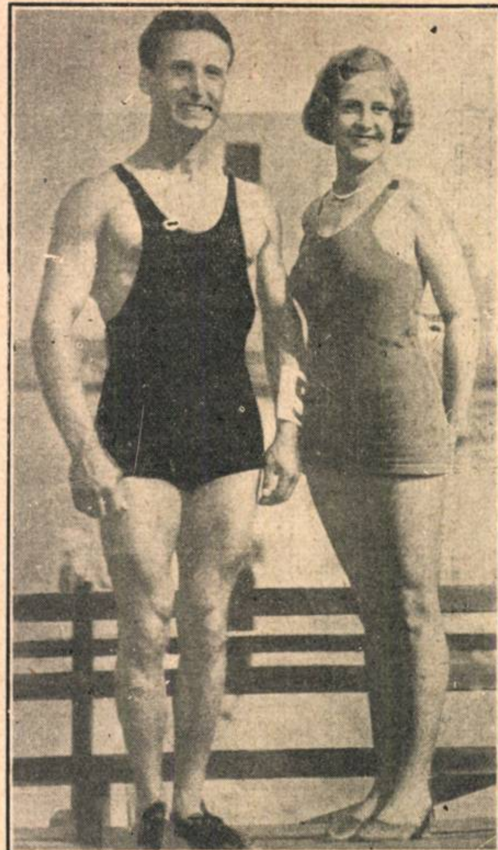
DIN TOATA LUMEA

Cine nu l-a văzut vreodată pe Emil Jannings? Artistul german a cucerit până și sufragiile unanime ale austerilor și puritanilor americani, prin jocul său degajat și plin de farmecul resemnării celor loviți de soartă.

Și cu toate acestea rolurile pe care le caracterizează cu personalitatea lui, sunt în direct contrast cu traiul său de toate zilele. Cel puțin intimii săi afirmă, că în viața de toate zilele este de o exuberanță extraordinară.

Din fotografia noastră vedem pe marele artist, împreună cu soția sa Gussy Holl, — fosta soție a lui Conrad Veidt, stropind plantele și pomii din grădina sa.

La un concurs din Arizona, soții Jim și Ruth Soulnd, au fost aleși cu titlul de „cea mai frumoasă pereche".

VILEGIATURA VEDETELOR dela HOLLYWOOD

E muncă intensă, tot timpul anului, în citadela filmului american. Muncă trepidantă, sbuciumată, copleşitoare până şi pentru cei mai oţeliţi nervi.

Cine a trăit, o zi numai, la Hollywood a gonit pentru totdeauna, din creerul său, falsa închipuire că dealungul celor trei bulevarde, ce spintecă orăşelul cinematografic din California, s'ar întinde, într'un decor de basm, presupusul şi mult invidiatul paradis al vedetelor...

Pentruce oare nu se îngraşă actriţele dela Hollywood? Urmează regim?...

Intrebaţi-l pe unul care a lucrat o săptămână, alături de ele, în studio!

Şi pentruce Clara Bow — ca să luăm un exemplu din atâtea altele — a fost internată mai lunile trecute, într'un sanatoriu de alienaţi?... Minciuni pentru public! Medicii ei vă vor spune adevărul: Surmenaj! Extenuarea nervilor... Muncă dusă la extrem...

Iată dece, când primele file ale calendarului îşi iau sborul, vestind începutul sezonului de vară, somptuoasele vile ale Beverley Hills, în care locuesc vedetele tot timpul şederii lor în capitala filmului, sunt părăsite în grabă. E timpul vacanţei — o vacanţă de scurtă durată — al recreaţiei, al vilegiaturii. Este singurul prilej de reculegere şi distracţie pentru mult încercaţi protagonişti ai studiourilor yankee, unde deviza „time is money“ se respectă până la absurd.

Cu trenuri, cu maşini şi cu avioane, vedetele se împrăştie ca săgeţile pornite răsleţ dintr'un arc; se îndreaptă fiecare, cu grabă, către localitatea aleasă pentru cele două săptămâni sau o lună de vacanţă şi cu grija de a se reîntoarce la timp spre a da posibilitatea şi altor camarazi, rămaşi la dogoarea reflectoarelor să guste recreaţia mult aşteptată...

Călătoria şi sosirea lor în localităţile climaterice sau balneare se fac în cel mai strict incognito. Cel mai mare duşman al unui actor pornit să-şi petreacă undeva vacanţa, este ziaristul indiscret, care a strecurat în gazetă informaţia cu data şi ora sosirii lui în localitate. Primirile entuziaste din gări şi alaiurile pe strade îl plictisesc pe protagonistul venit în căutarea liniştei. Acordarea interview-urilor şi autografelor face parte din stagiunea de activitate şi rare sunt cazurile când o vedetă în vilegiatură acceptă vizita cuiva.

Cu toate acestea şi mai rare sunt cazurile când un actor cu renume se poate bucura pe deplin de tihna vacanţei sale, oricât de inabordabil s'ar arăta faţă de cei cari-l înconjoară.

Cunosc păţania nefericitei Norma Shearer, recent petrecută într'o localitate climaterică din nordul Californiei. Plecase şi ea în vilegiatură, cu un „Nouă cilindri“ proaspăt scos din garaj... Pe

drum, veselie mare, viteză nebună, entuziasm şi fericire de perspectiva zilelor libere. Când, deodată, cu un sgomot asurzitor de motor, un autocamion îi ajunse din urmă. In el, regizorul unei cunoscute case de actualităţi, înconjurat de operatori şi asistenţi... La semnele lui disperate, Norma opri maşina. Dar gestul i-a fost fatal... Regizorul se apropie, exprimându-şi fericirea de a o întâlni, întrucât... voeşte să-i filmeze, pentru jurnalul său, prima zi de vacanţă.

Insistenţele acestuia fură aşa de mari încât Norma acceptă. Şi iată-i pe toţi la lucru, în plin aer!...

Mai întâi maşina cum porneşte, apoi viteza întreagă pe şosea, popasul, gustarea etc...

Către seară, biata Norma era frântă de oboseală şi încă la o depărtare de 150 kilometri de localitatea în care-şi propusese să ajungă, înainte de prânz.

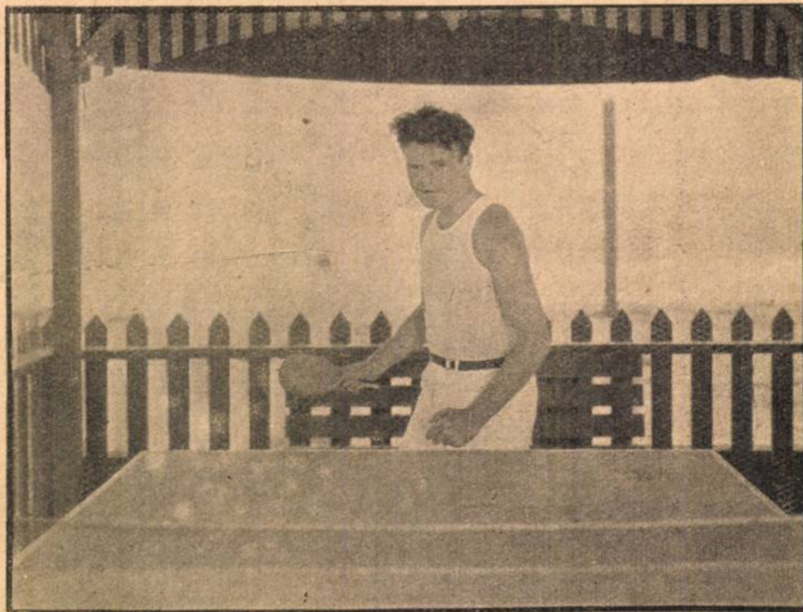
Care nu-i fu, însă, surpriza când, a doua zi, buclucaşul de regizor îi apăru din nou în faţă. Indrăzneţul vânător de actualităţi abuza de gentileţa ei, rugând-o să-i acorde încă două-trei scene, din timpul distracţiilor cotidiane... A treia şi a patra zi povestea se repetă în mod cronometric şi tot astfel s'ar fi petrecut lucrurile, cine ştie cât timp, dacă Norma n'ar fi luat decizia de a părăsi subit localitatea, ca o destinaţie necunoscută... A preferat să-şi petreacă restul concediului într'un sat obscur de munte, numai să fie lăsată în pace...

Sunt, totuş, unele vedete, de curând apărute pe firmamentul ecranului, care-şi fac din concediu un prilej de reclamă. Fie la mare, fie la munte, ele exibează cele mai excentrice toalete, împart surâsuri în dreapta şi în stânga, practică felurile sporturi în văzul şi admiraţia tuturor şi, de multe ori, caută să dea publicităţii câte-un flirt avansat cu vre-un bogătaş însurat, lănsându-se înadins surprinse de Xantipa furioasă, spre a isca scandaluri şi comentarii prin presă.

Este cea mai eficace reclamă, mai eficace chiar decât o pagină colorată publicată de cea mai răspândită revistă americană şi care costă vre-o trei milioane de lei...

Mai sunt apoi vedetele, care-şi pun concediul în slujba intereselor firmei. Printre acestea, i-aş putea indica pe Douglas Fairbanks şi Mary Pickford, ca cele mai bune exemple.

Aproape în fiecare vară, locatarii vilei „Pickfair" îşi rezervă luna de vilegiatură pentru voiajuri în Europa. Nu pentrucă Biaritz sau Vichy ar fi staţiuni mai plăcute decât Miami sau pentru motivul că s'ar simţi legaţi prin vre-o persoană, de bătrânul continent, ci pentru simplul scop al afacerilor. Vin în Europa spre a-şi intensifica relaţiunile comerciale. Contactul direct şi cât mai des, cu piaţa cinematografică europeană, îi edifică asupra nouilor contracte ce vor avea de încheiat în cursul anului, permiţându-le în acelaş timp să controleze ei înşişi bunul mers al reprezentanţelor dela Paris, Londra şi Berlin.

Fireşte că aceasta numai vilegiatură nu se poate numi.

Da, dar aşa fac vedetele averea aceea fabuloasă. Nu ducând o viaţă de dolce farniente cum îşi închipue publicul puţin iniţiat în tainele ecranului.

J. de S.

Vacanţa în vilegiatură

Vilegiatura nu e un produs al modernismului. Nu numai contimporanii noştri se duc să-şi plimbe spleenul în staţiuni balneo-climaterice.

Cura pietrei la ficat, a artritismului, astmei şi altor bunătăţi „ejusdem farinae", n'a fost descoperită în ultimii secoli cum s'ar crede, odată cu microbii lui Pasteur.

Încă din antichitate, căldurile toropitoare ale verei, alungau lumea la munte, sau la ţară, în vile de recreaţie, care nu se deosebiau de cele actuale, decât prin lipsa telefonului şi a electricităţei. Oraşul, ca şi soba e bun iarna; în sezonul cu temperatura unui bolnav de tifos, la umbră, (temperatura, nu bolnavul), pastoralele şi marinele invită la plăcerile şi mai ales la neplăcerile vilegiaturei.

Latinii îşi clădiau în *Campania Romană*, veritabile palate, cu tot confortul; nu lipsiau nici aquar'um-urile pentru peşti rari, nici basinele de marmoră în mijlocul parcurilor, cu pergole de trandafiri, înlocuind plajele şi casinoul pentru invitaţii amfitrionului.

Orice proprietar care pleca pentru lunile de vacanţă, avea grijă să-şi invite numeroşii prieteni.

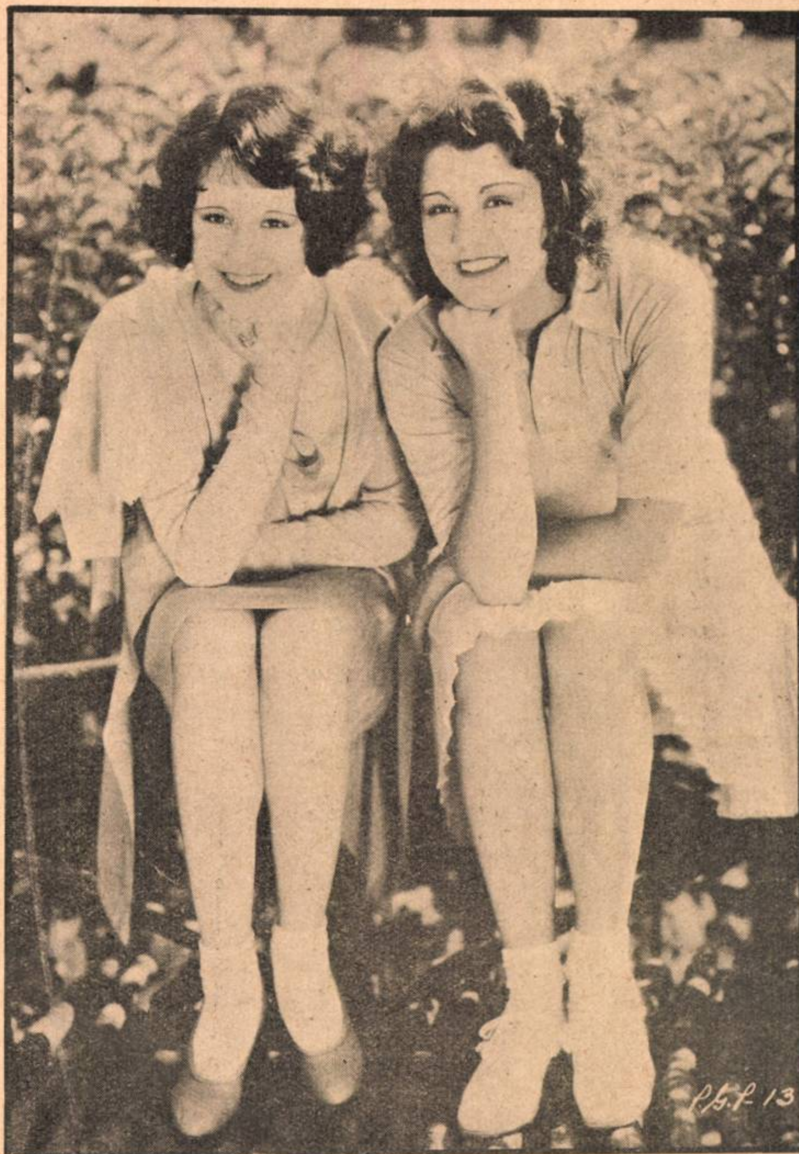
Cât priveşte staţiunile thermale, erau tot atât de căutate, ca şi cele actuale. Multe localităţi cu renume mondial, se descoperiseră încă înaintea creştinismului.

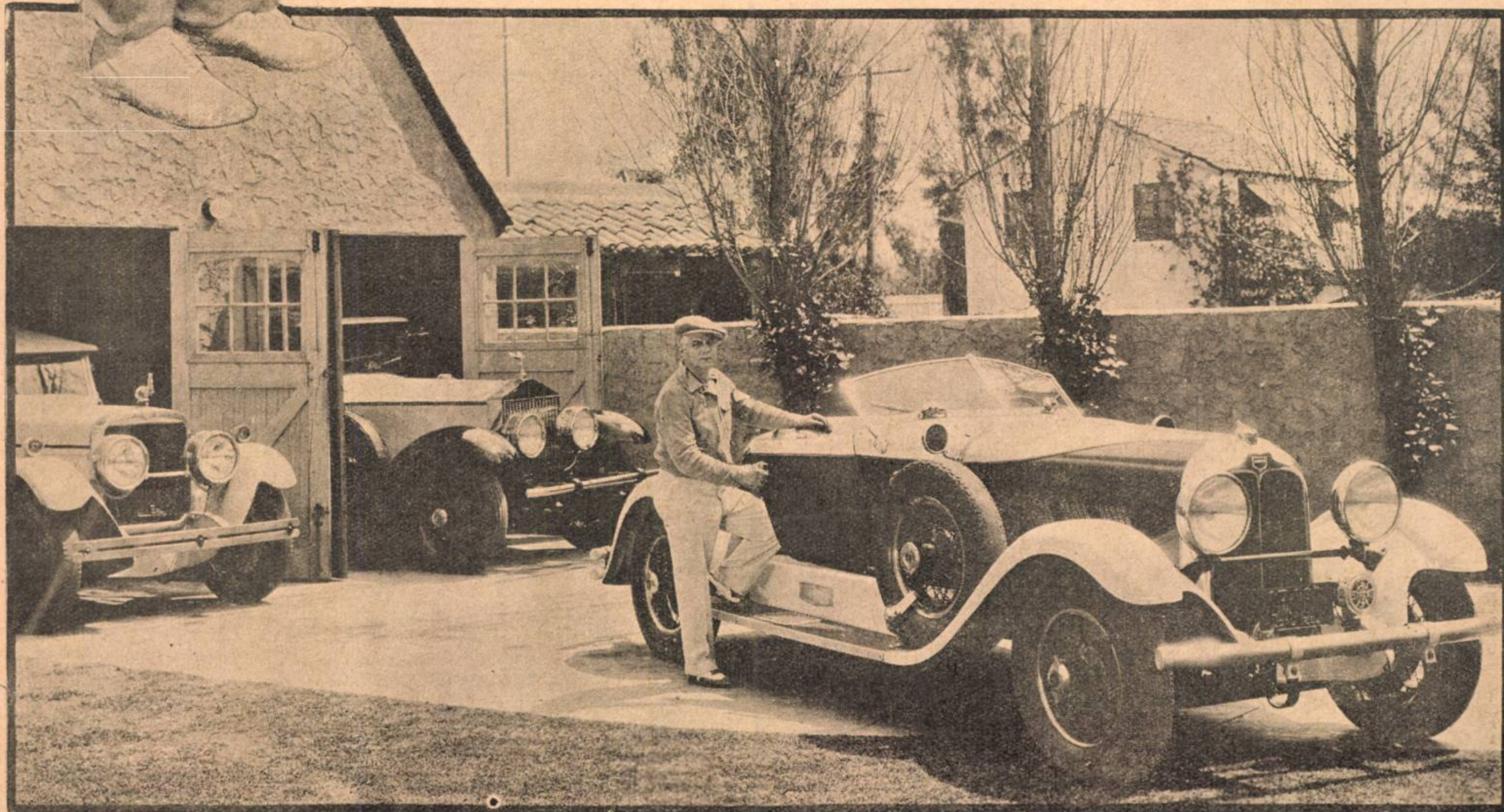
Isvoarele dela Vichy şi Băile Herculane — două exemple din multe au fost captate încă de pe timpul Cezarilor. Martore multiple stau inscripţiile suferinzilor vindecaţi, către zeii thermelor în semn de recunoştinţă. Minunile lecuitoare ale complicaţilor sulfaţi de sodă, hydrocarbonaţi şi cloruri, dizolvate în apă, se atribuiau cu toată seriozitatea lui Aesculap şi Hygiei patronii medicinei.

Incolo cura nu se deosibia! Cu toate că nu era făcută raţional, efectul părea mai sigur, decât cel de azi. Ajută mult şi sugestia. Porniau bolnavii, entuziasmaţi de acasă şi reveniau convinşi că se simt bine. Noi pornim blazaţi şi ne înapoiem decepţionaţi! Cu tot dreptul! Intre o formulă chimică şi un geniu tutelar al isvorului, cu puteri supranaturale, lupta e inegală!

Mai târziu, în Evul mediu, omagiile nu se mai depuneau la picioarele statuei lui Asclepios, îl înlocuise Fecioara! Aveai gută şi-ţi era mâna sau piciorul anchilozat? Dădeai să se toarne în argint ori în aur copia organului şubred şi o a-

(Continuare în pag. 12-a)

REALITĂȚILE VIEȚII

La donna e mobile

ADEVERUL *acestui dicton îl dovedește și următoarea istorioară autentică.*

Negustorul de cai Sava Botin din Timișoara venise la comisariatul de poliție din acel oraș, aducând la cunoștința comisarului respectiv, că d-na Botin, consoarta reclamantului, dispăruse dela domiciliul conjugal luând cu dânsa suma de patruzeci de mii de lei și un pașaport. Botin bănuia, că nevastă-sa trecuse granița, spre Szeget, unde avea rude.

Jandarmeria din Curtici, interogată în această chestiune, confirmă bănuiala soțului părăsit. D-na Botin părăsise țara românească.

Dar nu trecură nici 24 ore și geambașul se pomeni din nou cu consoarta, care se răsgândise între timp. Ea îi mărturisi, că voise să-l părăsească, simțindu-se neglijată în căsnicie, dar că revenise asupra acestui plan, preferând să continue viața conjugală alături de soțul ei. Deoarece d-na Botin readusese cu dânsa din această escapadă neisbutită și cei 40.000 lei, împăcarea n'a întârziat să se producă. Soțul se duse din nou la comisariat, retrase plângerea și întâmplarea s'a sfârșit ca în filmele americane cu „happy end".

Statui fără cap

OAMENI *fără cap cel puțin în sens figurat nu sunt o raritate, de unde și proverbul românesc: „Unde nu-i cap, vai de picioare!"*

Statui fără cap și încă la propriu! — sunt desigur ceva original de tot, mai cu seamă, că nu e vorba de niște monumente desgropate, cu prilejul unor săpături, care doar din pricina târnăcopului ar fi fost găsite decapitate, după cum Venera a fost găsită ciungă.

Ideea, de-a fabrica statui fără cap isvorește din... capul existent al unui sculptor francez. El vrea anume să facă statui cu capete ce se pot schimba; aceasta din motive de economie. Se întâmplă uneori, că se ridică un monument unui personagiu, a cărui celebritate se dovedește, ulterior, trecătoare. Atunci i se scoate pur și simplu capul și se înlocuește cu altul, socotit vrednic de această cinste, după cum copiii scot și pun pe rând alte capete păpușilor de carton. Ar fi așa dar o statue-tip, cu felurite mutre...

Deși pare originală, ideea nu e chiar atât de nouă. Un savant a arătat, că încă acum două mii de ani ea a fost pusă în practică în Grecia.

Acum 20 de ani, un elev al școalei franceze din Atena, făcând săpături pe Agora unui important oraș din Arhipelag, a descoperit statui fără cap, cu gâturile astfel întocmite, încât să se poată înșuruba în ele capete de rezervă. In piatră era gravată chiar o inscripție, prin care se arată, că măsura a fost luată din motive de economie, statul vrând să cinstească un șir de ani pe câțiva funcționari înalți și nedispunând de mijloace spre a face statuile tuturora.

Philemon și Baucis

DA, *așa ceva mai există și în epoca decăderii căsniciei, în care divorțurile sunt atât de frequente! Mai există și căsnicii unite, unde soții ajunși la o vârstă matură, țin unul la celălalt cu o afecțiune sinceră și profundă, ca și vestita pereche mitologică.*

D-nul și d-na Widdicombe din New-York merită să fie și ei răsplătiți în viața de apoi, ca și Philemon și Baucis, pentru dragostea ce și-au păstrat-o reciproc, timp de peste jumătate secol.

In seara celei de a 55-a aniversare a cununiei lor, acești doi bătrâni au hotărât de comun acord, să părăsească viața, inhalând o doză puternică de gaz aerian. In dimineața zilei următoare, soții, în vârstă de 80 — resp. 74 — ani au fost găsiți neînsuflețiți în paturile lor.

Iată acum și motivul acestei sinucideri.

Soții Widdicombe trăiseră cât se poate de uniți și de fericiți laolaltă. In ultimul timp însă, d-na Widdicombe suferia de ochi, iar doctorul îi spusese, că dacă nu vrea să orbească complect, e datoare să se supună unei operații. Zilele acestea pacienta urma să fie transportată la spital, în acest scop. Dar d-nul Widdicombe nu putea suporta ideia unei despărțiri chiar vremelnice, de consoarta lui. Bătrânii au preferat să moară împreună, decât să sufere dezolarea unei separațiuni, în timpul cât avea să dureze operația și tratamentul bolnavei.

Un caz de credință aproape legendară.

Nebunul în atelierul de pictură

UN *pictor german, stabilit la Chicago, își câștigase în curând o situație foarte frumoasă în elita orașului, devenind un portretist foarte căutat.*

Intr'o zi, pictorul primi în atelierul său vizita unui bogat californian, însoțit de o femee excepțional de frumoasă, pe care o prezentă pictorului drept nevastă-sa. Ii declară, că doria să aibă portretul soției, în costumul Evei, adică goală de tot.

Pictorul se execută, iar când își termină opera spre deplina mulțumire a celui ce i-o comandase, californianul i-o plăti, fără să se tocmească. Dar imediat după ce scosese portofelul scosese și revolverul, strigând în gura mare: „Mi-ai văzut soția goală, trebue să mori!"

In ultima clipă, pictorul isbuti să-și dezarmeze ciudatul client. Atunci acesta se năpusti la tablou, îl smulse de pe șevalet și-l calcă furios în picioare.

Deoarece pictorul căpătase răsplata muncii sale, el renunță să ceară despăgubiri, mai cu seamă că probabil californianul suferise un acces de demență.

Cazul amintește oarecum — de povestea regelui Candaule... Dar un Gyge modern nu se sperie de nuditatea unei femei frumoase și nu găsește că merită să plătească cu viața, crima unei asemenea privelisti...

Mama soacră e de vină

REVISTELE *umoristice, autorii de comedii bulevardiere, au iarăș subiect de zeflemea. Biata mamă soacră a fost întotdeauna, obiectul atacurilor mai mult sau mai puțin grațioase din partea ginerilor, ca și din partea persoanelor din anturajul familiei. Iată că și tribunalul s'a pronunțat acum, în mod oficial, împotriva... instituției soacrelor, decretând o căsnicie desfăcută din vina nu a soției, nici a soțului, ci a mamei soacre.*

Un negustor german era silit, din pricina lipsei de case, să locuiască în acelaș apartament cu soacră-sa. Dar puțin timp după cununie, fu nevoit să constate, cum că se căsătorise nu cu o femee, ci cu două. Mama soacra — însușire eminamente soacrală, ca să zicem așa — nu slăbia tânăra pereche o clipă, se amesteca în toate, ațâța pe fii-sa împotriva ginerelui, făcându-i astfel viața imposibilă. In consecință negustorul a cerut tribunalului desfacerea căsniciei, specificând anume, că vina neînțelegerii o poartă exclusiv soacra. Tribunalul, după cum am spus mai sus, a admis acest punct de vedere, și a pronunțat divorțul, din vina soacrei.

Subiect de frivolă comedie bulevardieră, care ascunde totuș un adevăr, pe cât de banal, pe atât de crud și de tragic...

Poliţa de asigurare

Publicăm mai jos o nuvelă cu un subiect puţin obicinuit. Intre doi inşi, se iveşte un conflict, care nu diferă mult, de conflictul din „Neguţătorul din Veneţia" a lui Shakespeare.

Un cămătar a împrumutat cinci ani de viaţă unui tânăr, ca să câştige apoi 6 milioane. Dar debitorul, la scadenţă, nu mai vrea să plătească datoria lui cu viaţa. Omeneşte există mai multe soluţiuni, ale acestui conflict.

Ca totdeauna, revista noastră înţelege să colaboreze cu cititorii săi şi în consecinţă le lăsăm lor rezolvirea acestui conflict.

Pentru soluţia cea mai bună, „REALITATEA ILUSTRATA" acordă un premiu de 5.000 (cinci mii) lei. Se fixează deasemenea alte două premii de 2.000 şi 1.000 lei, pentru răspunsurile care se vor clasa în ordine imediat inferioară.

Citiţi condiţiunile de participare la concurs, în pag. 16.

LA ora aceasta nu mai era ni-
frac, după ce i-a dat cock-
meni în bar. Chelnerul în
tail-ul cerut, aştepta cu ochi obosiţi şi îndemnători. Ar fi vrut să-l sugestioneze să plece mai repede.

Dânsul, cu gândul în altă parte, nu luă în seamă atitudinea şi privirile pline de rugăminţi, ale chelnerului. Şedea la masă, răsturnat în scaunul de pae, cu mâinile adânc vârâte în buzunarele pardesiului.

Ce ghină! De trei ori a avut opt, când bancherul — un prinţ indian — a răsturnat pe masă, cu o mână indiferentă, nouă. In câteva ore a pierdut totul şi a rămas dator 50 mii de franci.

„Datoriile la cărţi se plătesc în 24 ore!".

Da, da în 24 de ore! De unde să ia el 50.000 franci?! Nu există decât o soluţie...

Prin faţa ochilor i se perindă viaţa lui, atât de scurtă şi atât de fără de înţeles trăită!

Casa părintească: mama bătrână, a cărei sensibilitate a moştenit-o — figură blândă, căreia par'că vecinic îi era teamă să nu stânjenească pe ceilalţi; tată-său, om aspru şi posomorît, care a vrut să-i impună principii rigide, nepotrivite cu firea lui.

Cât de grea i-a fost adolescenţa! Exasperată încă de ficţiunile unei imaginaţii bogate, hrănită de o lectură excitantă.

A terminat cu greu liceul real şi a plecat apoi la Paris, trimis de tată-său, să urmeze la „Ecole Centrale".

Beţia libertăţii, după viaţa austeră pe care o dusese, l-a pierdut. In doi ani n'a dat nici un examen; iar la moartea lui tată-său, din averea mare care-i rămăsese, de abia i-a încăput în mână 100.000 franci. Un milion şi jumătate au luat cămătarii, cari în cei patru ani i-au dat bani pe poliţe, cu trei sute la sută, — drept compensaţie pentru scadenţa incertă. Şi ce-a făcut cu banii? Chefuri, în care n'a petrecut; i-a dăruit femeilor, pe care nu le-a iubit...

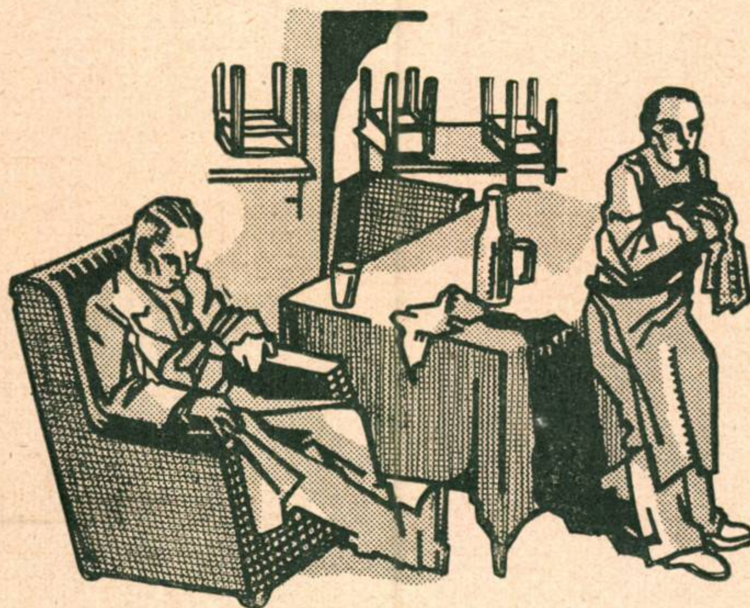
Dac'ar avea iar banii! Ar pleca departe, ar călători toată viaţa, s'ar strădui să cunoască ţările şi oamenii. Studiul comparativ al mentalităţilor la diferite popoare, iată un subiect care l-a atras din totdeauna, o operă pe care ar fi vrut s'o înfăptuiască, de cum a început să înţeleagă cele din jurul său. Dar când a ajuns la Paris, trimis să studieze un obiect care nu-i plăcea, în oraşul care pentru mulţi nu înseamnă decât o vâltoare de plăceri, i-a lipsit energia necesară şi a lăsat de-o-parte orice preocupare serioasă.

O clipă îl cuprinde înduioşarea asupra propriei sale soarte: o viaţă risipită!

Şi acum va trebui să moară! Sau... să-şi piardă onoarea. De altfel nici n'ar putea trăi sărac. In valiza pe care i-a lăsat-o Jenny — când înţelegând că nu mai are ce aştepta dela dânsul, l-a părăsit, plecând cu Mantezzini — este revolverul pe care i l-a dăruit tot el.

A fost un capriciu al ei. E mic, o bijuterie, dar are cinci gloanţe. Unul singur ajunge.

Vede ca aevea ţeava scurtă şi gura deschisă, ca un potir de floare. Cu o înfiorare îşi duce mâna la tâmplă: parcă a simţit sărutarea rece, atingerea gurii de lipitoare. S'a scuturat cu un simţimânt de neplăcere. A scos apoi din buzunarul pardesiului ultima sută de franci. O clipă îi trecu prin gând c'ar fi putut încerca să se refacă la ruletă cu aceşti bani. Norocul e capricios câte odată! Dar repede alungă gândul acesta. Marcian era

La ora aceea nu mai era nimeni în bar.

un fatalist şi apoi să joci o sută de franci la ruletă, după ce ai pierdut 80.000 la bacara! Nici n'ar fi fost elegant.

Dădu pe gât cocktail-ul, care aştepta pe masă, se ridică şi chemă pe barman să plătească. Acesta veni grăbit, bucuros că va putea închide:

— „O sută de franci? N'am mărunţi. Dacă-mi permiteţi voi schimba la cazino, sau achitaţi mâine?!"

— „Nu, acum!"

Un moment voi să lase barmanului toată suma. Dar îi fu teamă ca gestul său să nu pară suspect.

— „Aştept în grădină". adăugă dânsul şi trecu în grădiniţa mică, unde suflarea răcoroasă a zorilor deschidea geana grea a cerului. Işi strânse pardesiul pe dânsul şi se adânci într'un fotoliu de pae. In faţa lui negurile începeau să capete forme. Le privia cu ochii obosiţi. Barman-ul întârzia să vie. A pus capul în piept şi a aţipit.

A stat astfel vre-o zece minute, când o voce cunoscută l-a trezit:

— „Bonjour prinţe! Iţi turbur somnul! Dar cred c'ar fi mai comod să dormi la d-ta în pat! Cum merg treburile?".

Era Levy, cămătarul, omul care se îmbogăţise depe urma lui.

Marcian avu o tresărire de bucurie, i se părea că Levy era colţul de piatră pe care-l întâlneşti deodată sub picior, atunci când ai alunecat şi te prăvali în prăpastie.

Ii strânse mâna cu multă cordialitate. Dar tocmai această afabilitate, determină la celălalt o rezervă imediată, care oricât de discretă, nu scăpă ochiului de observator al lui Marcian.

Prin urmare şi din partea aceasta orice nădejde era inutilă! De altminteri Levy se grăbi să spulbere orice speranţă inutilă:

— „Se pare că n'ai avut noroc aseară! Ai pierdut 80.000 franci. Nici eu nu stau mai bine. Am de primit 320.000 franci dela tânărul conte Xavier şi el, în loc să se gândească să-şi echilibreze bugetul şi să-şi plătească datoriile, îmi cere acum alţi 200.000 franci. Cine ştie dacă până la urmă Vauty o să mai consimtă să-l ia de ginere, să-i dea zestrea, pe care o făgăduit-o fiicei sale!

In definitiv şi dumneata ai putea să te însori şi să pui astfel capăt nevoilor".

— „Nu, dragă Levy, — spuse Marcian — nu mă însor. Eu sunt un străin, nici nu pot lua zestre prea mare şi apoi îmi repugnă gândul să mă vând unei femei".

— „Şi atunci?".

— „Atunci,... ei bine, pentru că mi-ai eşit acum în cale, ţie ţi-o pot spune. Peste o oră: poc! s'a sfârşit!".

Şi Marcian schiţă gestul.

— „Asta nu se poate — spuse Levy — cu o părere de rău sinceră, în glas — eşti tânăr, ai viitorul întreg, în faţa dumitale..."

— „La ce bun dragă Levy? Eu nu pot trăi fără bani şi mai e chestia de onoare".

— „N'aş vrea să te jignesc, prinţe, dar îţi mărturisesc că sunt atât de turburat de această hotărâre groaznică, pe care mi-o comunici încât mă simt capabil să fac orice, ca s'o împiedic. Dacă vrei, uite,— deşi sunt la mare strâmtoare eu însumi, în momentul de faţă îţi-aş da toţi banii mei, 3.000 franci, să pleci la Paris şi de acolo îndărăt la familia dumitale".

— „Dragă Levy — răspunse Marcian — deşi în adâncul sufletului său regreta că e împiedecat de convenienţe să urmeze sfatul cămătarului — există lucruri pe care voi bancherii şi negustorii nu aveţi cum le pricepe. Un om ca mine nu se poate întoarce niciodată la ai săi înfrânt şi cu onoarea pierdută".

— „Desigur prinţe, desigur, dar propunerea pe care ţi-o făceam era pornită din cea mai bună intenţie. Credeam că, în patrie, mai ai vre-un unchiu bogat, c'ai putea găsi vre-un parvenit, bucuros să cumpere un pic din strălucirea blazonului dumitale, pentru fiica lui..."

— „Nu, nu! E în zadar, dragă Levy!. Toate aceste planuri sunt fără de temei..."

— „Trebue să găsim totuş o soluţie!"

Marcian se ridică, Levy îl luă de braţ şi amândoi porniră pe aleele parcului, unde lumina se furişa curioasă, tot mai îndrăsneaţă, cercetând colţurile.

— „Stai să vedem!", spuse deodată Levy, „dumneata ai 25 de ani, 25 de ani! Cât de puţin! Inţeleg ca cineva să moară la 50, ca mine şi încă mă înfior la gândul acesta, dar la 25?! N'ai vrea să amâni cu vre-o câţiva ani sfârşitul dumitale?".

— „Aş vrea, dar nu se poate, dragă Levy, nu se poate — răspunse Marcian, zâmbind".

O vreme merseră tăcuţi. Apoi, după ce cotiră în alea care ducea la hotel, Levy începu iar:

— „Uite, eu mai am o propunere, dar nu ştiu cum s'o formulez precis".

Marcian simţia, în tonul interlocutorului său, că acesta redevenise omul de afaceri pe care-l cunoştea şi ascultă cu mai multă atenţie.

— „E vorba să-ţi amâni hotărârea dumitale funestă. In definitiv dece nu ţi-ar conveni să laşi pentru mai târziu, să zicem peste cinci ani, ceeace vrei să faci acum? Dumneata eşti hotărât să te sinucizi azi! Ei bine, eu Levy, care te simpatizez mai mult decât crezi, vin să-ţi spun: Prinţe, trăeşte încă cinci ani, îţi dau posibilitatea să petreci cinci ani în belşug, cu bani mulţi şi numai după aceşti cinci ani vei aduce la îndeplinire hotărîrea dumitale tragică. N'ai decât de câştigat din propunerea mea, iar eu, ajutându-te, nu vreau să spun c'o fac absolut dezinteresat, fac totodată o mică afacere.

Marcian tăcea, curios să cunoască planul cămătarului.

— „Nu ştiu dacă m'ai înţeles", reluă acesta cuvântul, din ce în ce cu mai multă volubilitate, pe măsură ce gândurile i se precizau în minte, „vreau să fiu clar: dumneata ai de plătit lui Sondino 50.000 franci, sau mai bine zis nu ai de unde să-i plăteşti. Dacă eu îţi dau aceşti bani şi încă 40.000 pe deasupra, vei avea desigur destul pentru câtăva vreme. Timp de cinci ani eu îţi voi da, în fiece lună, câte 40.000 franci, o sumă destul de frumuşică? Ce zici? Afacerea pe

care o faci dumneata e incomparabil mai bună decât a mea, căci tot eu mă oblig să plătesc primele la asigurare".

— „Ce asigurare?" întrebă Marcian, care-l asculta tot mai nedumerit şi bănuitor.

— „Adevărat, nu ţi-am spus lucrul principal: dumneata te asiguri pe viaţă, pentru 6.000.000 franci. După cinci ani, dumneata vei face ceeace eşti hotărât să faci azi şi astfel eu voi primi rambursarea banilor mei. In definitiv eu îţi dăruesc cinci ani de viaţă plăcută. Bineînţeles ca om de onoare, vei avea grije ca la scadenţă, să-mi primesc banii".

Marcian isbucni în hohote: „Acum pricep dragă Levy, Mărturisesc că planul tău e cât se poate de ingenios. Dac'aş avea a zecea parte din priceperea ta în afaceri aş fi un om bogat şi nu m'aş găsi în strâmtoarea de azi. Decât regret că nu pot fi de acord cu planul tău, de data aceasta. In definitiv tu îmi propui să-mi amân sinuciderea; în loc să sfârşesc azi să aştept cinci ani, şi vrei să mă plăteşti — destul de bine — pentru această amânare. Dar nu te gândeşti că pe de o parte înseamnă să înşelăm o societate de asigurare, ceeace nu e tocmai onorabil, iar pe de altă parte — dacă ai fi câtuş de puţin psiholog — ai trebui să înţelegi că dacă eu stau de vorbă cu tine şi dacă râd şi fac haz acum, e numai ca să alung — dacă e posibil — gândul că peste câteva minute va trebui să mor, să părăsesc viaţa. Discutând şi ascultându-te, mă agăţ doar de o nădejde iluzorie, că poate vom găsi soluţia care să mă scape de moarte. Moartea e groaznică şi cei cari spun că le este indiferentă mint, sunt fanfaroni, spun astfel pentru că au în adâncul firei lor încredinţarea că nu vor muri. Şi tu vrei ca eu să prelungesc, cinci ani, clipă de clipă, această groază? Să trăesc cinci ani cu gândul: au mai rămas patru ani şi opt luni, mai sunt trei, încă un an, şi aşa mai departe? Dacă astăzi pot învinge această groază, pentru că sila de a duce o viaţă de mizerie e mai tare decât frica în faţa morţei, voiu putea oare duce această luptă vreme de cinci ani? Dacă s'ar soroci pentru toţi oamenii data morţii, în mod categoric, eu sunt sigur că în câţiva ani lumea ar dispărea: fiecare s'ar sinucide, neputând îndura aşteptarea. Oricare ştie că va muri, dar fiecare fixează data tot mai departe. Nu, nu! Mai bine azi, decât cinci ani de groază".

— „Nu cred că ai dreptate, prinţe" răspunse Levy. „Dac'ar fi precum spui, condamnaţii la moarte ar trebui să se omoare cu toţii. Dar fiecare îşi nădăjdueşte graţierea. Şi dumneata vei trăi cu gândul la minunea care te-ar îmbogăţi deodată şi voi pune chiar clauză contractului nostru că, dacă în timpul celor cinci ani, sau la termen, dumneata îmi poţi restitui cele şase milioane, — obligaţia de-a te sinucide dispare.

Dealtfel propunerea mea e pornită din dorinţa vie de a te servi, din simpatia pe care o am pentru dumneata şi te rog să nu te grăbeşti cu răspunsul. Dacă vrei, să ne întâlnim iar, după amiază, la cinci".

Şi Levy, acest Shylock de un gen modern, strânse mâna lui Marcian, apucând apoi pe o alee laterală.

Gânditor, Marcian îşi continuă calea.

* * *

Trecuseră cinci ani dela această întâmplare. A doua zi, la 20 Iunie, Marcian trebuia să se sinucidă, pentruca astfel, făcând scadenţă poliţa de asigurare pe viaţă, să se achite de cele 2.400.000 franci, plus dobînzi, cât primise, lună de lună, dela Levy. Tânăr, sănătos, mulţumit de viaţă însă, Marcian, mai puţin decât oricând, se gândia să moară.

Dacă în ziua când pierduse la cărţi, pe când avea 25 ani, — azi are 30 şi nu joacă niciodată — ar fi fost capabil, fără intervenţia lui Levy, să-şi pună capăt zilelor, ca să nu se dezonoreze în faţa unor gentlemeni, acum nici nu se poate gândi măcar, că l-ar putea obliga cineva să-şi curme viaţa, ca să fie placul cămătarului, faţă de care nu simte nici un fel de îndatorire.

Dealtminteri, chiar atunci când a încheiat convenţia cu Levy, avea intenţia — pe care nu şi-o mărturisia nici sie-şi — să nu se ţie de angajament. Se gândia că în cinci ani, va găsi mijlocul să facă avere şi să răscumpere poliţa de şase milioane dela Levy.

Ce repede au trecut cinci ani! E drept că a călătorit mult şi a văzut multe în acest timp.

Azi e la Paris din nou. Levy când l-a văzut, s'a bucurat şi — destul de frumos din partea lui — n'a făcut nici o aluzie la scadenţă. Desigur însă că aşteaptă. Aşteaptă ca mâine un glonte de revolver, bine potrivit, să-i aducă şase milioane.

„Va aştepta cam mult!".

Marcian râse cu glas tare, singur, plimbându-se prin odae. Ce mutră va face Levy mâine seară, când trecând pe la hotel, îl va găsi în viaţă, bine dispus iar dânsul îi va spune:

— „Ştii dragă Levy, n'am de gând deloc, dar deloc, să mor curând. Sunt tânăr şi îmi place foarte mult viaţa".

Pe măsuţă stă revolverul cel mic. Nu s'a despărţit de el în cei cinci ani.

Nu, nu! Azi mai puţin decât oricând se va atinge de dânsul. Il va lăsa acolo, ca să-l vadă şi Levy. „Ha, ha!".

— „Il vezi, dragă Levy, uite, ţi-l dăruesc. Eu nu mai vreau să am de a face cu dânsul", — aşa îi va spune. Şi Levy o să-şi rupă hainele depe dânsul, o să se bată cu pumnii în piept, dar nu va avea încotro.

Convenţia lor e ilegală. Nimeni pe lume nu poate sili pe cineva să se omoare...

— „Şi dacă te omoară un altul?"

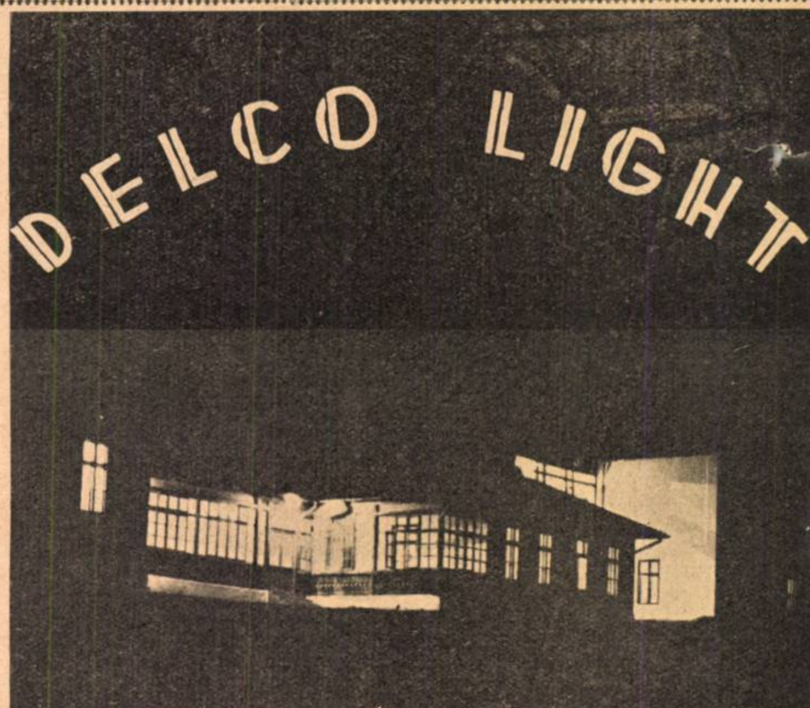
Lui Marcian îi trecu prin gând, deodată, această întrebare. Şi fraza îi suna ameninţătoare şi stranie, în urechi.

— „Ei, dacă te omoară altul, îşi răspunse el însuş, atunci ucigaşul îşi ia pedeapsa: e ucis şi el. Şi cine şi-ar pune oare astfel, prosteşte, capul în primejdie?"

Şi Marcian continua să se plimbe prin odae...

. . . .

NIC. CONST.

VILEGIATURĂ

DIMINEAȚĂ. Mai mult noapte, decât dimineață.

Peronul Gărei de Nord e blocat de pleziriști, cari se scurg anevoie sau pândesc sosirea garniturei.

Vagoanele nu au stopat încă, și sunt pline, năpustite. Asalt, gesturi isterice, coșuri cu mâncare încleștate, în ușile vagoanelor.

Hoarda pare cuprinsă, în iureșul ei, de o panică asasină. S'ar zice că o mână de colos invizibil îndeasă o umanitate colcăitoare, într'o mașină de tocat carne.

In trenurile de plăcere, aceeaș brutalitate. Ceva mai puțin respect pentru femeia lăsată să amorțească în picioare, pe culoar, de domnii cari au cucerit locurile din compartiment. Ceva mai mult fard, care, fermentat în sudoare, lasă figurile decolorate, ca fațada tribunelor dela 10 Mai, cu roșul spălat de ploaie.

Vagonul s'a încins ca o mașină de călcat. In furnalul acesta rulant, creerii fierb. Soliditatea legăturilor logice se distramă, lanțul cauzal se topește, asociațiile de imagini difluente se relaxează ca o scamă. Mintea dobândește imprecíziune de halo. Obsesia sonoră a ritmului ferovier intră în pauză, odată cu trenul în gară.

Cu căldura însă, nu e îngăduit nici un fel de armistițiu.

Sângele pulsează fierbinte în carotide și halucinația te amenință...

Ce gust pe floarea soarelui din curtea gărei Ploești să întoarcă mereu capul după acest aspru persecutor!... Mușchetarii aveau obiceiul heleiotropic de a purta un soare brodat pe piept, ca Argentina pe drapelul său.... La equator, excesul de soare face să crească arborilor fructe, ca gușile....

Ce bine făcătoare ar fi o pungă de cauciuc cu ghiață, pe care s'o port ștrengărește, ca o beretă bască, „pe o ureche"....

Și trenul sue gâfâind din plămânii metalici ai celor două locomotive Pacific, prin fundul văii, care tot mai cotită, ridică maluri stâncoase și deodată, teatrală, deschizându-se, lasă să se ivească Sinaia, — Sinaia cu vile albe și acoperișuri roșii, ca o cutie de rahat ce și-a răsturnat conținutul pe pantele păduroase ale Bucegilor, — ar zice Dekobra, pe care fecioara tunsă din compartimentul nostru îl citește cu aviditate, fumând cu gesturi prețioase, de parc'ar face bezele eroului invizibil din roman.....

LA ȚARĂ

Ți-ai cumpărat o vilă într'o edenică stațiune climaterică. Farmecul de-a poseda o vilă nu se simte, decât arătând-o prietenilor, ca să le faci sânge rău. De aceea, ai invitat la țară numeroși prieteni și cunoscuți, din aristocrația postbelică .

Pentru uzul recenților proprietari de vile, cunoscutul scriitor Dekobra a întocmit un cod special, din care credem instructiv a extrage câteva norme utile:

In regulă generală, prietenii vechi pot fi culcați la mansardă, pe paturi fără saltea, pentruca saloanele dela parter să fie date cunoștințelor recente. Gazda va avea grijă să strice barometrul din vestibul, astfel ca acul să arate mereu timp frumos, ceeace pe vremuri de ploaie consolează pe invitați. Șoferul va fi obligat să anunțe din două în două zile, o pană la carburator, altfel invitații vor consuma benzină atât de multă, încât amfitrionul va ajunge, până 'n toamnă la covrigi. Proprietarii de conacuri și vile nu sunt obligați să invite și la anul pe invitații cari au spart porțelanuri scumpe, cari au ars cu mucuri de țigări covorul persian din salon, cari au scos bila dela rampa de jos a scării, ca să joace popice cu ea, și cari au câștigat prea mult la pocker. Este foarte necesar a se invita un „Mitică". După cum se știe, „Mitică" este cel care reușește să facă să râdă, cu spiritele lui, pe bunica surdă și organizează ședințele de spiritism, în zilele ploioase.

O șopârlă: surpriză la țară. — Fotografie trimeasă de un cititor

Tot el închide în măsuța de noapte a d-nei Popescu-Bocanci o găină vie, pune o perie cu țepii în sus, sub cearceaful d-lui Georgescu-Ciment și face să dispară o piesă de doi lei, zicând: „Hocus-Pocus, — 1—2, 3!..." A nu se invita filoxerele saloanelor: „minunatul causeur" cântăreața mondenă și cartoforul profesional. Deasemeni, nu este de dorit să aveți la masă numai invitați cu regimuri alimentare diferite.

Invitatul e dator să vie cu cufere și valize cât mai elegante: Servitorii judecă pe invitat după bagaje, iar stăpânii după anecdote. El trebue deci să aducă și un stoc însemnat de anecdote și „vorbe de spirit", cari cu cât sunt mai vechi, cu atât sunt mai de efect.

Guitry sfătuiește, ca atunci când unul din invitați începe o anecdotă, să nu spui: „O știu" sau „am auzit-o"! — ci s'o asculți cu resemnare.

Așa e politicos. Căci, în definitiv, plăcerea nu este decât a celui care spune anecdota.

Când ești pe punctul de-a te neurasteniza complect la țară, trimiteți singur o telegramă: „Tanti Exema grav bolnavă"; vino imediat"..

Invitația la țară nu se obține gratis, după cum s'ar crede, ci se plătește cu numeroase bacșișuri și cadouri, cari se ridică la mii de lei; în schimbul acestei sume însă, invitatul capătă dreptul de-a exaspera, prin maniile și pretențiile lui pe gazdă.

LA MARE

Bucureștenii iubesc la nebunie marea.

Marea poate fi văzută la cinematograf sau la Constanța, dar aci nimeni n'o bagă în seamă, vilegiaturiștii fiind ocupați cu jocul de bulă sau cu dansul.

Nici pe plaja dela Mamaia, marea nu ocupă un spațiu prea mare.... în atenția bucureștenilor, cari, așezați sub umbrelele vaste, roșii cu dungi albe, pe fotolii de nuele împletite, cu spatele la valuri, admiră cum trec, pe plaje, elegantele, ca pe Calea Victoriei, tinerii șic, cu cravate țipătoare, domnișoarele cu rachete de tenis în mână și cucoanele voluminoase, cu câte un cățeluș la subțioară.

* * *

Orice plaje, are o mare plagă: instantaneul.

Vilegiaturistul se simte dator să imortalizeze, cum spun reclamele de aparate fotografice, momentele cele mai fericite din vacanța. Amatorul fotograf prinde, în zeci de instantanee, pe femeia adorată. Instantaneul însă ucide iremediabil dragostea. In adevăr, nimic mai ridicol, decât momentul când femeia surprinsă fără să pozeze, iese udă leoarcă din apă, ca o paparudă. Nimic mai grotesc decât instantaneul femeii prinsă cu picioarele sucite, ca de cavalerist, sărind după mingea de tenis. Nimic mai oribil decât fotografia femeii cu mască de cauciuc, conducând la volan... Instantaneul ar fi capabil să scoată chiar din Venus o moluscă, sau un clown în convulsii, căci meseria instantaneului este să surprindă pe femeie în poziții nestudiate. Ori, ce rămâne dintr'o femeie, dacă îi iai gesturile studiate?

Marea!....

Soarele înfige vârfuri de suliță în cupele talazelor, aprinzând în fiecare văgăună de apă, o lampă de cristal.

Când marea e liniștită, întregul peisaj pare tăiat în cristal, cu reflexe de argint în lumina verzuie sau albastră. Seara, cerul pare un clopot imens de cristal, sub care visează corola învoaltă a lunei.

Seara, — seara strălucitoare din Constanța, se animează, deplasând pe ape plăci de metal fluid, arama asfințitului și fierul vânăt al umbrelor ce se lasă pe mare. Seara, în zale de paradă, se oglindește în golf, depărtările pier și zarea se apropie, până ce orizontul te strânge ca o cască de opal: te prinde noaptea pe țărm....

Târziu, în umbră, se furișează pe chei, spre stâncile negre, în care se sparg valuri de spumă albă, decavatul....

LA BĂI

La isvorul de apă miraculoasă. Tijghea circulară, cuvete cu robinete ca un front de revolvere cu țevile în jos. Apa sulfuroasă fumegă, fierbinte, clocită....

— Alt aperitiv nu aveți? Intreabă naivă și convinsă demimondena, care a sosit eri...

Animalele sacre ale contimporanilor sunt: automobilul, cățelul și patefonul. In mentalitatea modernă, Boul Apis a fost înlocuit cu 40 H. P., iar sufletul, sau cel puțin vocea defuncților iubiți, nu se mai incorporează prin metempsihoză, în pisici, ci în patefoane.

In ce privește cățeii, ei țin locul, în special, de copii, în familiile fără astfel de buclucuri.

Spre fericirea șoferului, care doarme în fundul mașinei, domnișoara stă la volan. Nu-i pasă de peisaje, nici de viața tovarășilor de escursie. Nu știe să ralantisese, ci numai să accelereze. Masacrează populația ogrăzilor, surprinsă pe drum, și face pe „flirții" săi să înebunească de frică, întorcându-se să le râdă sau să le vorbească.

E inutil să faceți vilegiatură, dacă nu posedați un automobil.

Căci v'ați expune unei totale desconsiderări: — Cine oare nu are azi automobilul său? Numai câțiva pârliți, incapabili de a face afaceri! iar cei cari nu au, trăesc exclusiv în nostalgia și cultul acestui animal sfânt, al timpurilor noastre.

In schimb, nu există absolut nici un menaj vilegiaturistic, care să nu aibă un patefon. Din această cauză, în hoteluri sunt prea multe patefoane: s'ar putea organiza coruri și orchestre de 3, 5 ,10 patefoane, care să cânte simultan, discuri diferite. Ele ar realiza cel mai senzațional jazz.

Al treilea fetiș vilegiaturistic, cățelul, trebue să fie de rigoare pekinez și pe cât posibil monstru de urât. Altfel, e inutil să mai transportați de pildă un fox-terier, — căci numai pekinezii se poartă, — și se poartă uneori foarte rău, mai ales cu covoarele.

Dar pekinezul a trecut în rândul animalelor sfinte și deci intangibilile.

Bucureșteanul iubește viața la țară.

La țară stai de vorbă cu sătenii, privești porcii...

Iți faci curaj: „Ce frumos e la țară!"...

Soția ta scrie prietenelor: „Aici e un rai!"... Și oftează....

Admiri vitele.....

Cea mai frumoasă zi la țară, e ziua plecării spre București....

A, dancingul, cinema-sonor, teatrele!.... S. V.

A. de HERZ

SFATURI

PENTRU ACEIA CARI PLEACA SI CARI NU PLEACA

CAND rămâi în Bucureşti spui: „Nu plec nicăerea, pentru ca să mă pot duce de iarnă la Paris.

Chiar dacă, de vară, nu părăseşti Capitala, e bine să pui hârtie albastră la ferestre şi să dai drumul slugilor. Lumea crede că eşti plecat la băi.

Când ieşi în oraş, spune prietenilor că ai venit să-ţi regulezi nişte treburi, între două trenuri.

Intovărăşind la gară pe cineva care pleacă, trebuie neapărat, în faţa vagonului, să strigi tare, ca să te audă toată lumea, că pleci şi tu săptămâna viitoare.

In toiul căldurilor, cercetează magazinele cu articole de voiaj. Te răcoreşti, şi impresia că pleci, o vei avea şi tu şi cei cari te văd.

Pedepseşte-te cu două-trei săptămâni de arest în casă. Pe urmă ieşi în oraş şi spui, celor cari nu te-au văzut, că te-ai întors dela băi.

Ca să te creadă toată lumea, vaită-te tuturor de scumpetea care e pretutindeni. E cel mai bun sistem, pentru a dovedi, că ai fost undeva de vară.

Celor cari te mustră, că nu le-ai scris nici un rând, jură-te de contrariu, dar că poşta e de vină. Pe urmă, nu e vorba, ai scris şi foarte puţin, pentrucă te duseşi să te odihneşti.

Dacă totuşi pleci, e bine să pleci ziua, ca să te vadă toată lumea.

Cu două zile înainte de plecare, umblă jerpelit, spunând că hainele cele bune,, le-ai încuiat în cufăr.

Pe stradă, prin cafenele, prin casele oamenilor, studiază mereu mersul trenurilor şi interesează-te de legăturile cu străinătatea, chiar dacă nu mergi în străinătate.

Cu riscul de a face mici diferenţe, intră la o bancă de schimbă bani româneşti, în monedă străină, apoi intră la altă bancă şi schimbă moneda străină în bani româneşti. E de mare efect, să scoţi portofelul plin cu bancnote străine..

Nu pleca Marţia la drum. Nu pentru surpestiţii. Dar fiecare se bazează pe superstiţiile altora şi pleacă Marţia, crezând că e mai mult loc. De-aia Marţia sunt trenurile tixite.

Intrând într'un compartiment plin, fă-te că ţi-e rău. Până într'o jumătate de oră ai rămas singur.

La vamă, lasă în văzul tuturor obiectele pentru care te temi.. Vameşii răscolesc numai valizele.

Ia cu tine şi ziare mai vechi. Ele prind bine, când le-ai terminat pe cele de azi. Şi pe urmă, pe cele vechi le poţi împrumuta, când un tovarăş de drum îţi cere ziarele.

Dacă ai copii, nu-i lăsa să plictisească pe ceilalţi călători, cum nu ţi-ar plăcea să te plictisească şi pe tine copiii altora. In orice caz, copiilor altora nu le da ciocolată, pentrucă îşi şterg degetele pe hainele tale.

Chiar dacă te duci până la o localitate mai apropiată, tu spune mereu că mergi până aproape de graniţă. E un mijloc să nu-ţi pândească nimeni locul.

Să ai totdeauna la tine, o sticluţă cu Colonie şi una de coniac. Prind bine, ca să intri în vorbă cu doamnele care îţi plac.

Umblă cu mărunţiş la tine, ca să nu bei o limonadă şi să dai omului să-ţi schimbe o hârtie de cinci sute de lei.

Dacă eşti însurat, bagă de seamă ca nevasta, la plecare, sărutând pisicile şi căţeii, să nu uite cheia dela casă, în uşa dela intrare.

In gări, pe copii să-i iei tu de mână, pentrucă mama având grija geamantanului cu mâncare, pentru copii, pierde copiii.

Cămaşa de noapte, pantofii, pijamaua, însfârşit tot ce trebuie mai întâi, se pune deasupra. De obicei însă le pui în fundul valizei, ca s'o răscoleşti toată pentru a găsi peria de dinţi. Nu pune în trusă obiecte de primă necesitate, pentrucă o uiţi totdeauna în compartiment, în zăpăceala coborârii.

Când te duci la băi pentru o cură de îngrăşare, cel mai bun sistem e să scri în fiecare zi cunoscuţilor, care au rămas să se prăjească acasă. Te îngraşi ştiind că le faci sânge rău.

Dacă umbli după cură de slăbire îndrăgosteşte-te de o femeie care

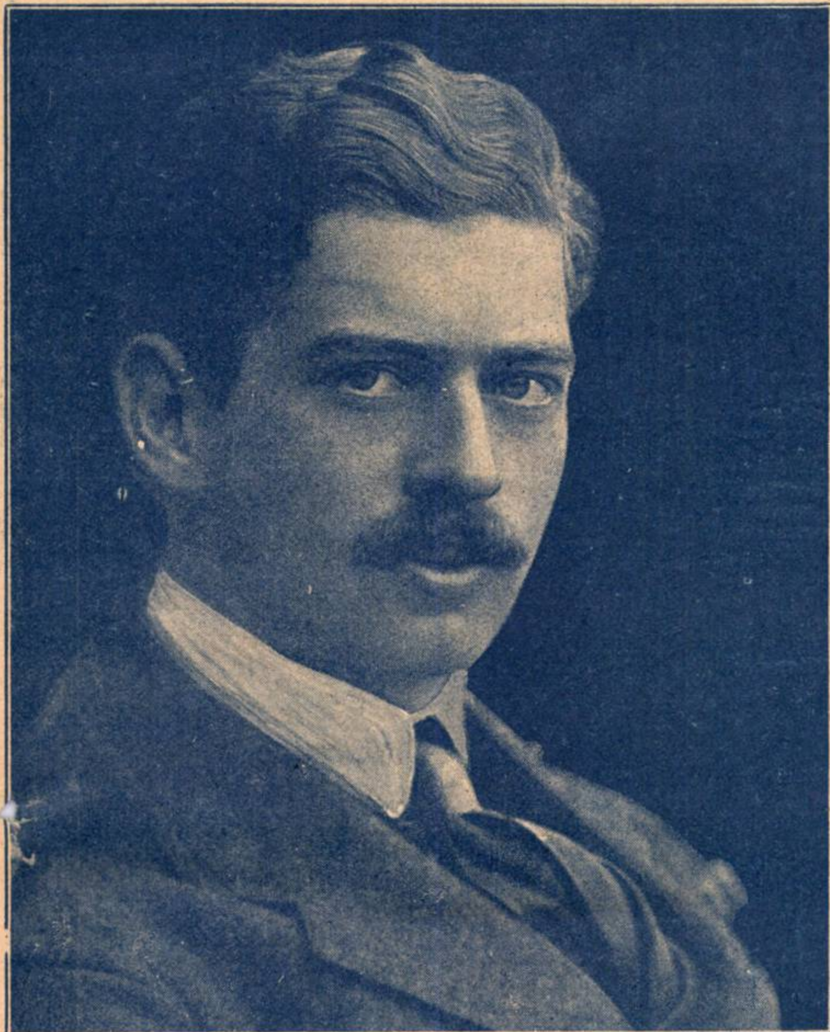
(Continuare în pag. 12)

Pe marginea hronicului

Emoția pilotului

CĂPITANUL Opriș, pilotul care a adus pe Măria Sa Regele Carol al II-lea în București, este unul dintre cei mai buni aviatori ai noștri. El posedă un calm și un sânge rece extraordinar. Timp de 10 ani, căpitanul Opriș nu a avut nici cea mai mică pană, nici un accident.

REGELE CAROL II

Fiind pilot pe linia București-Cluj, el a trecut Carpații de nenumărate ori, înfruntând adesea furtuni considerabile. Acum un an, la aerodromul dela Băneasa, s'a prezentat un englez cu soția sa, care au declarat că sunt gata să plătească oricât, pentru a li se pune un avion la dispoziție, cu care să plece cât mai curând spre graniță, fiind rechemați grabnic în străinătate. Căpitanul Opriș pilotă avionul în care nu se aflau decât cei doi englezi. Deasupra Carpaților, se deslănțui o furtună groaznică. Aparatul era un Farman masiv, bimotor, cu două elice.

Vântul era însă atât de puternic, încât făcea să joace în aer avionul ca o frunză.

Galbeni, cei doui englezi își pierdură cumpătul. Pilotul, surâzător, reuși să-i calmeze. Pasagerul și soția sa, îngenunchiară atunci printre scaunele fixe ale avionului și împreunându-și mâinile, începură să cânte cântece religioase, care însă din cauza sgomotului motoarelor și al vijeliei, nu se auziau.

La un moment dat, vântul rupse una din elicele avionului. Pilotul, fără să-și piarză firea nici o clipă, readuse aparatul în poziție normală de sbor, și nu spuse nimic pasagerilor. Când aceștia observară însă, că una din elice atârna inertă, ruptă, în două, fură din nou cuprinși de panică. Totuș, pilotul reuși din nou să-i calmeze și când ajunseră cu bine la Cluj, englezul se oferi să răsplătească pe ofițer, cu orice va dori. Acesta răspunse că nu a făcut absolut nimic deosebit, de ce face foarte des, pe linia aeriană, care i-a fost încredințată.

Tot peste Carpați, pe când aducea pe Regele Carol, o furtună s'a deslănțuit. De data aceasta însă, căpitanul Opriș era ceva mai emoționat, decât în fața altor furtuni, mult mai viguroase. Se stăpâni pilotând admirabil și de data aceasta avionul, dar când zări semnalele luminoase ale aerodromului dela Băneasa, ca niște faruri ale isbândei, emoția îl copleși și bravul aviator, aterisând spre marginea aerodromului, era cât pe-aci să dea într'un gard. Era pentru prima oară în glorioasa lui carieră, când căpitanul Opriș a fost emoționat.

Avionul cu care a sosit regele Carol, pilotat de căpitanul Opriș.

Voevodul Mihai, Regina Elena, principesa Irina a Greciei și d-nii Sărățeanu, Mihalache și Dem. Dobrescu, primar, în tribuna regală din târgul Moșilor.

Un regat pentru...

O formalitate de protocol cere, ca la înlocuirea unui rege cu altul, să se ceară, cel puțin de formă, abdicarea primului. Mai mulți înalți demnitari, se prezentară deci la Palatul dela Șosea și din vorbă în vorbă, cu micul Voevod Mihai, îl anunțară că tatăl său a sosit și că ar fi bine ca acuma, Carol să devină rege „că e mai mare". Unul l-a întrebat:

— „Vrei să lași pe papa să fie rege?"

— „Vreau, dacă-mi dați un pachet de ciocolată!"

Si non e vero...

Voevodul la volan

In ajun, fusese Joia Moșilor. Micul, dar marele Voevod de Alba-Iulia, fusese dus la Moși. Aci, a cerut cu insistență să vadă reprezentația unui circ. Voevodul gusta din floricele și el însuș, un bun călăreț, a apreciat mai ales dresarea cailor. Mihai nu mai văzuse cai umblând în două picioare, ca micul său fox-terrier.

Voevodul are un poney, care știe să sară un mic gard, dar calul său nu a mers până acum niciodată în două picioare. Augustul spectator a părăsit circul cu regret, în timp ce artiștii eșiseră pe estrada de afară, aclamându-l. Voevodul Mihai a mai ținut să conducă unul din micile automobile dela velodrom, având ca pasager pe col. Mardare. Anul trecut, la volan se afla Generalul Nicoleanu, iar regele era pasager. Cum voevodul Mihai posedă acum un automobil personal, cu viteză maximă de 7 klm., pe oră, anul acesta a știut să conducă și automobilul electric de la Moși. In acest timp, Regele Carol se îndrepta spre țară.

Clemența regală

Duminică dimineața, trupele și ofițerii lor, înșirați pe două rânduri, salută trecerea Regelui Carol, spre Adunările Naționale.

Peste zece minute, fostul Principe Carol va fi proclamat Rege al României. Emoționat, Principele trece pe lângă ofițerii săi, recunoaște pe unii, pe cari nu i-a mai văzut de patru ani. Unul dintre ei, pe când Prințul Carol trecea prin fața sa, surâzându-i, șopti:

— „Să trăești Majestate!".

Carol se opri:

— „Nu sunt încă Majestate! Nu-ți voi erta aceasta..."

— „A ertat Majestatea Voastră, celor cari nu i-au zis astfel timp de patru ani... și pe mine, pentru o anticipare de zece minute..."

— „Bine. Pentru asta te ert".

S. V.

Vilegiatura în vacanță

(Urmare din pag. 5-a)

târnai de gâtul Madonei, în capela protectoare a băilor, unde-ți urmai cura.

Apele minerale se bucurau de aceeaș favoare, dar experiență în bine și în rău cu lipsă de laboratoare, se făcea pe pielea pacientului. Analiza elementelor curative era lăsată în seama organismului, care se descurca cum îi convenia. Indată ce se descoperia un isvor, toți se grăbiau să-l încerce, fără teamă că le poate face rău.

Vă amintiți legenda descoperirei Karlsbadului? Confirmă întocmai spusele noastre.

In 1394 împăratul Carol al IV vâna însoțit de curteni, prin pădurile de brazi ale Bohemiei. Un cerb, gonit de câinii suveranului și gata să fie prins, se avântă într'un salt îndrăzneț, de pe o stâncă pe alta. Era salvat. Unul din ogarii care-l fugăriseră mai deaproape, încercă la rându-i să-l imite, dar nu isbuti să-și calculeze exact distanța. Carol auzi deodată schelălăituri groaznice și când își opri calul pe marginea prăpastiei, văzu animalul sbătându-se opărit, într'o fântână arteziană fierbinte, învăluită de aburi, famosul Sprudel! Stâncii i-a rămas și astăzi numele de Hirschensprung (săritura cerbului).

Se zice că împăratul începu să bea din apa thermală și cum spre fericirea lui — suferia se vede, de o boală din categoria celor ameliorate de Sprudel, se vindecă.

Să nu ne mai gândim însă la bieții curteni, cari i-au urmat exemplul și din cari vor fi fost unii cu maladii contraindicate!!

Terapeutica de altădată era drastică și fără replică: ori te vindecai, ori te ridicai direct în sânul lui Abraham! Alte alternative nu existau. Fie că suferiai de inimă, fie de calcul renal, tratamentul se prescria aproape identic și apele trebuiau să-ți folosească.

Chiar în secolul al XVII, medicina ridiculizată de Molière, ordona cura care s'ar aplica în timpul nostru, unui cal de pur-sânge, nu unui om. Madame de Sévigne, cuprinsă la vârsta de 50 de ani, de un puternic acces de reumatism, care îi înțepenise membrele — s'a îngrijit o vară la Vichy. Dar ce îngrijire! Să te cutremuri! Câte 12 pahare de apă pe zi, sorbite tacticos, între orele șase dimineața și prânz. Ce va fi zis stomacul spiritualei marchize, e un punct obscur. Ce spunea dânsa, știm!

Găsia lichidului un gust de silitră și-l înghiția, zâmbind, — fără să se strâmbe, cum ar fi avut poftă — de rușinea celorlalți vizitatori.

Vreți să cunoașteți programul băilor de acum 300 de ani? Prin comparație veți aprecia îndoit prezentul!

După masă D-na de Sévigné se întrunia într'un cerc intim, cu alte cunoștințe, până la cinci, când porniau în trăsură sau pe jos, să viziteze împrejurimile rustice ale localității. La întoarcere, cina fără jazz!

La 10 culcarea! Până atunci, câteva partide de cărți, în special *reversi* în locul chemin de fer-ului nostru.

Casino, dans, cinema, teatru, golf, tennis, bătăi de flori, serbări — toate aceste binecuvântate plăceri, cu care suntem deprinși — nici nu se pomeniau.

Clădirea elegantă a băilor actuale — ultima perfecție modernă — se mărginea la o instalație foarte sumară! Intr'o cămăruță subterană, o țeavă de apă fierbinte, manevrată de o femee; un duș cald, neplăcut, pe corpul gol. După o perdea un doctor din Gannet susținea curajul marchizei. Ne închipuim figura ei caraghios de nefericită, sub furtunul puternic!

In urmă două ceasuri de transpirație, înfofolită sub cuverturile patului.

Nu găsiți preferabilă o cură în secolul al XX-lea, uneia din veacurile anterioare? Să dai pe gât 12 pahare cu apă sulfuroasă, să ei dușul în subterane, să te culci la 10, sunt inconveniente cu care nu s'ar acomoda pretențioșii bolnavi în vilegiatură actuală.

RYANA

Sfaturi pentru aceia cari pleacă și cari nu pleacă

(Urmare din pag. 10)

te respinge. Nici nu mai dormi nici nu mai mănânci.

Nu făcea gălăgie dacă hotelurile, proprietarii de vile sau restauratorii speculează publicul. Statul are grijă de el. Instituie o comisiune. Comisiunea lucrează în Iunie, Iulie și August. Fixează prețurile în Septembrie și le aplică în Octombrie.

In stațiunile balneare se face gură, cură și curte. Incepi prin a fi nemulțumit și faci gură; pe urmă te liniștești și îți faci cura; la urmă, văzând că nu-ți priește, faci curte și te întorci sau însurat, sau cu o amorează, care venise și ea la băi în acelaș scop.

Cum sosești te simți străin printre atâția oameni pe care crezi că-i deranjezi. Au aerul să fie stăpâni pe hotel, pe restaurant, pe pavilionul cu ape, pe băi și pe muzica din parc. Găsești un prieten indatoritor, care te acomodează și de care, la început nu te desparți. Pe urmă îl eviți, și la plecare ești certat cu el.

Cele mai bune prietenii și cele mai folositoare cunoștințe, le faci în ajunul plecării. Atunci regreți timpul pierdut și făgăduești ca de iarnă să te vezi mereu. La București nu te mai cunoști.

Cum sosești, e bine să achiți hotelul și să începi cu bacșișurile. Plătește-ți taxele și băile. E bine să te asiguri și de biletul pentru întoarcere. Nu se știe nici odată ce se poate întâmpla.

Dacă te duci în Germania e bine să vorbești numai franțuzește; în Franța numai englezește; în Italia vorbește nemțește; în Anglia românește și în România ungurește.

A. DE HERZ

Frumusețea

Fragilul dar al femeii trebue îngrijit în deosebi primăvara. Vânturile uscate, soarele sunt nefaste celui mai frumos ten. Pentru a păstra însă pielița mereu albă și netedă, fără pistrui și pete, nimic nu egalează renumita cremă **Laura No. 1.** Pentru vindecarea butonilor, coșurilor de primăvară, **Crema Laura No. 2** e deasemeni neîntrecută. Se găsește la farmacia Bruss, Victoriei, coaffeur Léon, Victoriei; droguiile Sf. Gheorghe, Academiei 3, Ilie Bardeanu (Bruss) b-dul Elisabeta și drogueria Arsenescu calea Victoriei. Depozit general Drog Zaharia piața Sf Gheorghe.

Un legământ de acum 300 ani

Ziarele au publicat de curând știrea, că regina-văduvă Maria a României, a asistat la reprezentația „Tragediei Patimilor", care are loc din zece în zece ani la Oberammergau, în Bavaria.

Credem că prezintă un deosebit interes pentru cititorii noștri, modul cum sunt organizate, și cadrul în care sunt reprezentate aceste spectacole religioase și publicăm mai jos un articol, care lămurește originea lor.

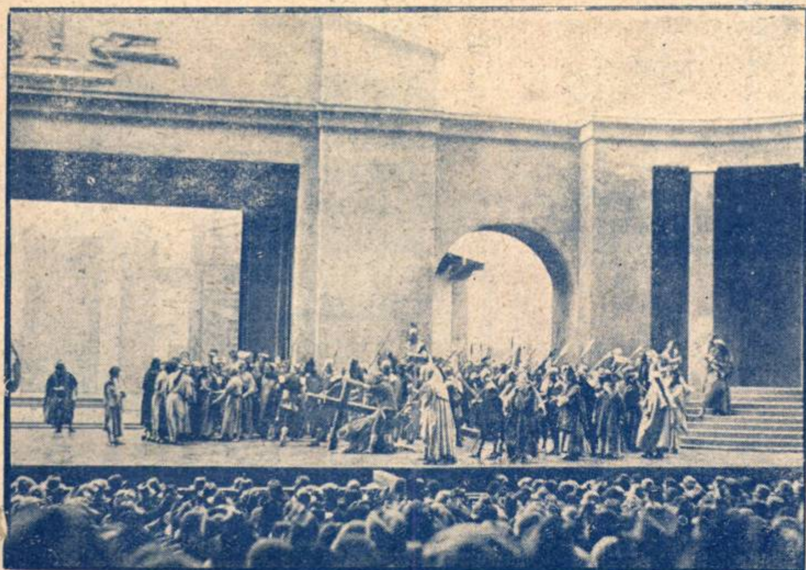
* * *

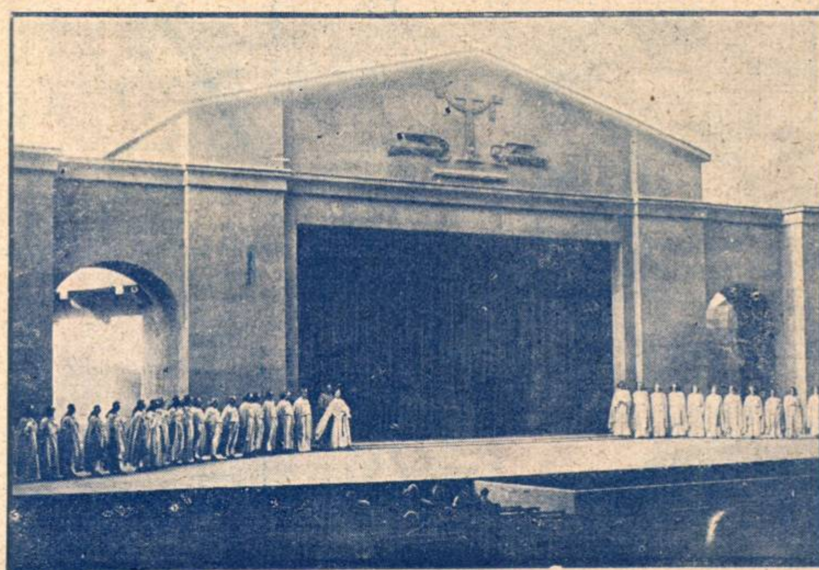
LA DOUA ore și jumătate cu trenul departe de Munchen, într'o câmpie prietenoasă, se află, — înconjurat de jur împrejur de munți, — orășelul Oberammergau, în care, la fiecare zece ani se reprezintă renumita „Tragedie a Patimilor". Localitatea numără deabia 2.400 locuitori și are mai mult aspectul unui sat. Cu toate acestea, prin aceste reprezentații, a devenit atât de deschisă, încât de fiecare dată, atrage zeci de mii de oameni din toate părțile lumii. Aceasta a fost cu putință mai ales pentrucă Oberammergau n'a fost niciodată un sat obicinuit. Pământul nu e prea productiv și moșiile sunt împărțite în fărâme, dar dedemult populația de aci are un spirit artistic, în special talent la sculptură și moulage. La început, s'au produs aci obiecte casnice: farfurii, linguri, etc. In curând însă, populația a început să producă busturi sfinte, crucifixe, care au câștigat piețile lumii. In secolul al 18-lea se comandau la Oberammergau lucrări mai mari, ca altare și statui, pentru bisericile dimprejurimi. Astăzi există în această localitate o școală specială pentru sculptură în lemn, unde copiii încep de timpuriu, să se dedice acestei cariere.

In ceeace privește tradiția reprezentațiilor „Tragediei Patimilor", cronica povestește următoarele:

In timpul războiului de 30 ani, când hoardele dușmane au adus cu ele și ciuma pe lângă foamete, Oberammergau-ul — datorită unor măsuri energice de pază — a putut să rămână scutit de flagel. Insă în toamna anului 1632, boala a fost adusă și aci, printr'un lucrător, care s'a înapoiat la familia lui într'ascuns. Ciuma a început să secere printre locuitori și au murit mulți din neamurile care mai au și astăzi descendenți. Molima creștea din zi în zi și amenința să distrugă tot satul, care atunci nu avea mai mult de 600 locuitori. Intregul consiliu comunal din Oberammergau s'a dus atunci la biserică și a făcut acolo, în fața altarului, legământul sfânt, ca să reprezinte în fiecare zece ani „Tragedia Patimilor". Și din această oră — așa spune cronica — ciuma nu se mai putea prinde deloc, în Oberammergau.

Un an mai târziu, la 1634, făgăduiala a fost ținută și s'a reprezentat pentru prima dată „Tragedia Patimilor". Cu toată opreliștea repetată, cei din Oberammergau au continuat cu aceste reprezentații până azi. Ultima a avut loc în 1922 — ceva mai târziu ca de obicei — deoarece în războiul cel mare, au murit foarte mulți — 67 inși — din Oberammergau și astfel lipsiau actorii. Anul acesta se împlinesc aproape 300 ani, decând au loc aceste reprezentații.

Două scene din „Tragedia Patimilor".

Spectatori clandestini

Artiștii sunt totdeauna aleși exclusiv dintre locuitorii satului și e ușor de priceput, că se consideră drept cea mai mare onoare, de a obține un rol mai important, în „Tragedia Patimilor".

Mai ales, în ceeace privește figura lui Christos. Doi inși și-au făcut chiar renume prin felul cum au știut să întruchipeze acest personagiu important: Joseph Mayir și Anton Lang. Textul piesei este, — chiar dacă e lipsit de dialect — naiv și popular. Reprezentația în sine, nu are acel aspect artistic, așa cum îl înțelegem noi, din punct de vedere teatral. Aci nu se poate găsi nimic pregătit, nimic învățat, ci totul trebue să fie trăit.

Scena primitivă pentru reprezentația „Tragediei Patimilor", în Oberammergau, a fost la început biserica. Insă cu încetul, pe măsură ce vizitatorii se înmulțiau, și nu erau numai locuitorii din împrejurimi, spațiul a devenit insuficient și reprezentațiile s'au mutat în cimitirul satului. In cele din urmă, când publicul a devenit extrem de numeros, „Tragedia Patimilor" a început să se reprezinte pe o câmpie, numită „*câmpia patimilor*".

La sfârșitul secolului trecut, s'a clădit o scenă, care s'a tot îmbunătățit, și care astăzi măsoară 42/25/16 m., așa că Oberammergau posedă cea mai mare scenă în aer liber, a timpurilor moderne.

Spectatorii stăteau la început pe bănci tari și erau expuși intemperiilor. Mai târziu, locurile mai bune au fost acoperite, în vreme ce actorii trebuiau să-și termine reprezentația, pe soare sau pe ploae. Acum, există un hangar încăpător, pentru spectatori.

Până la mijlocul veacului al 19-lei, costumele, fie că erau făcute în Oberammergau, fie că erau împrumutate depe la mânăstirile din apropiere, se prezentau oarecum grotești, și împestrițate. Astăzi, Oberammergau dispune de mai mult decât o mie de costume prețioase, care întrec în bogăție, tot ceeace poate conținea o garderobă de teatru.

Localitatea posedă și un teatru de repetiție propriu, unde au loc în lunile de vară, așa numitele reprezentațiuni de exerciții, care dau posibilitatea actorilor să se desăvârșească și totodată posibilitatea, de a alege interpreții, dintre cei tineri și cei mai talentați, pentru reprezentațiile festive.

In anul 1922, numărul vizitatorilor s'a urcat la 310.000, dintre cari 100.000 străini. Prețurile locurilor, anul acesta, sunt 20, 15, 10 și 5 mărci.

Textul piesei ce se reprezintă, e mai vechiu decât trei sute ani.

Se pare, după cum s'a stabilit, că este prelucrarea unui text al benedictinilor St. Ulrich și Afra, făcut pe la mijlocul veacului al 15-lea. El cuprinde 4775 versuri și necesită 87 de actori. Muzica a fost prelucrată mai târziu, de către profesorul Rochus Edler, un contimporan al lui Haydn și Mozart, care amândoi au avut o mare influență asupra operei sale. Ea are părți deosebit de frumoase.

Pentru alegerea interpreților principali, se fac trei alegeri. In prima, candidații se prezintă la o măsurătoare, pentru ca apoi să fie aleși prin vot, odată cu buletine și odată cu bile. Alegerea totală, durează două zile. Pentru anul acesta s'a făcut alegerea la 7 și la 8 Octombrie 1929. Rolul lui Christ a revenit lui Alois Lang, născut la 1891 și de profesiune sculptor.

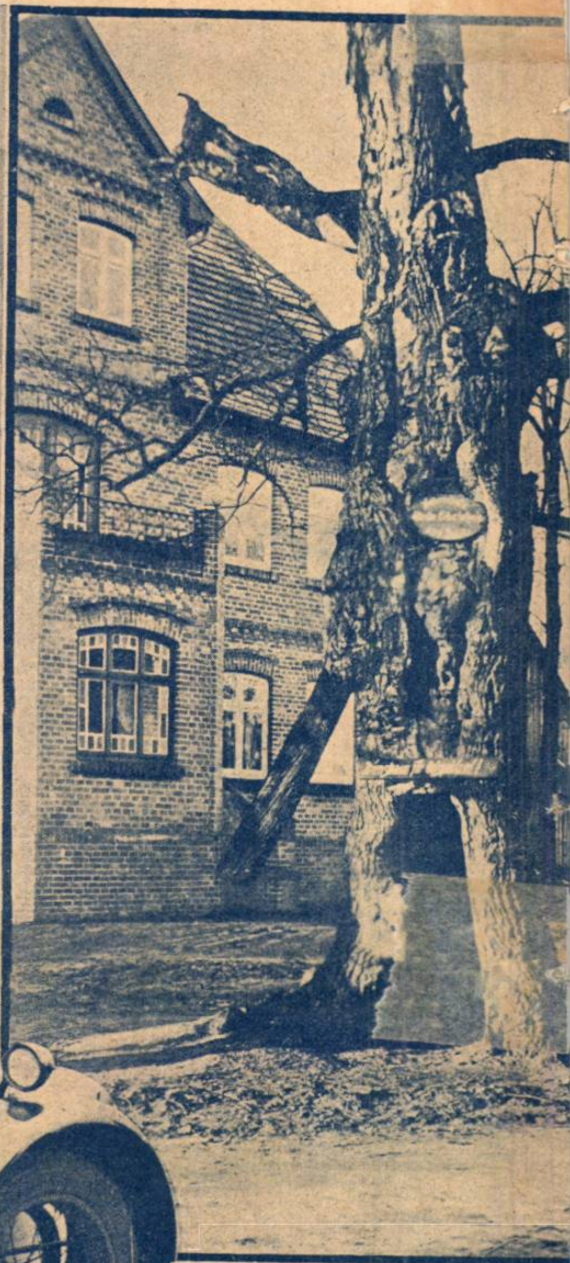
Rolul Mariei este interpretat de Ana Rutz, o femee de 24 ani iar rolul greu al Magdalenei de către Johanna Preissinger.

Și astfel, după 300 de ani dela prima reprezentație, această piesă veche va fi jucată de 33 ori, anul acesta timp de mai multe luni, în fața a multor mii de oameni.

Actua

Sus: Iohn D. Rockefeller-senior — a fost numit membru de onoare al organizației boy-scouts-ilor, americani.

St.: Costume originale ale uno drum spre curse.

St.: Policemenii englezi făcând pr
Studentele universității din Bedford, se

...lități

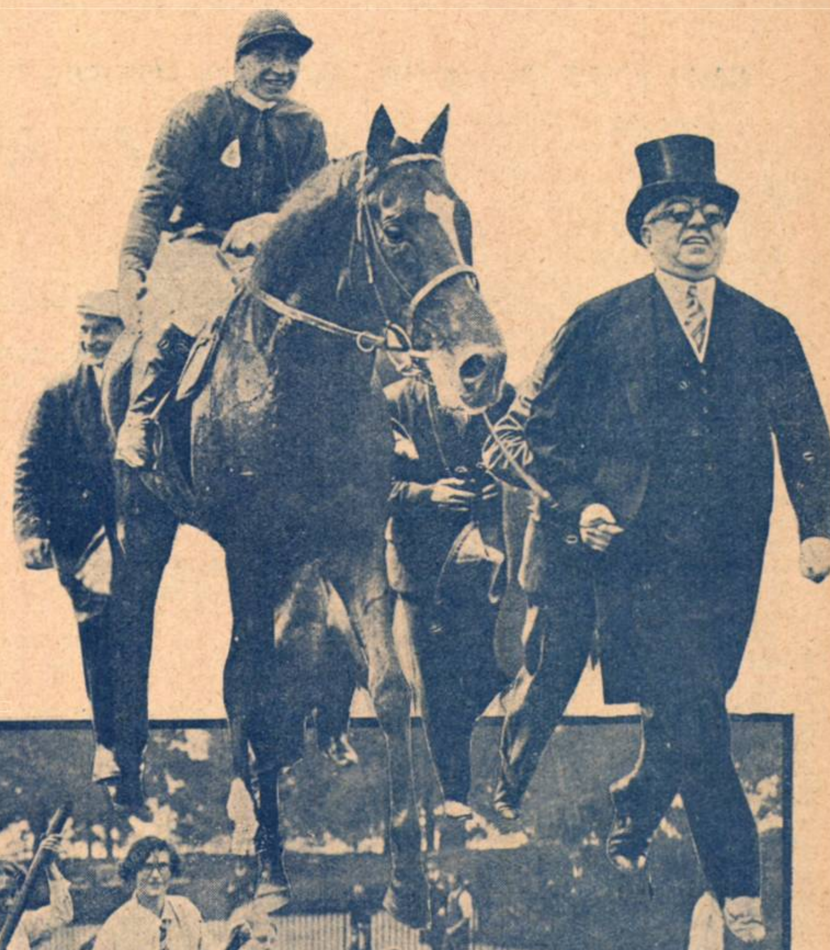
Dreapta: *VOEVODUL MIHAI, însoțit de REGINA ELENA și de oficialități, a vizitat Târgul Moșilor.* **St. :** *Un stejar dintr'un sat german, a cărui scorbură servește drept gheretă pentru polițiști.* **Jos :** *Aviatoarea* Laura Ingalls *a executat 980 de looping-uri, la rând.*

...r țigani din Londra, în

Jos: *„Blennheim", câștigătorul „Derby"-ului englez și proprietarul său* Aga Khan.

...nosticuri asupra „Derby"-ului. Dr.: *...antrenează pentru cursele de regate.*

VREŢI SĂ CÂŞTIGAŢI SĂPTĂMÂNAL 1000 LEI?

Cititorii noştri îşi amintesc desigur, de concursul instituit de noi anul trecut, concurs prin care acordam suma de

LEI 500

pentru fiecare bancnotă de

20 LEI

care purta numărul şi seria prevăzută de noi.

Concursul a avut un deosebit succes, căci în fiecare săptămână, se plătiau câteva mii de lei, iar revista noastră n'a putut decât să câştige şi mai multă simpatie, în rândurile marelui public cititor.

Natural, căutarea bancnotelor puse în circulaţie de noi, era mult mai grea atunci şi desigur că a trebuit multă răbdare acelora, cari s'au grăbit să urmărească originalul nostru concurs.

Dar pe lângă răsplata pe care o acordam pentru fiecare bancnotă de 20 lei, publicul cititor n'a avut decât de câştigat, deoarece trebuind să urmărească fiecare „pol" care-i cădea în mână, acorda implicit mai multă valoare banului pe care-l poseda, astfel că am contribuit întrucâtva, la economii deştul de remarcabile, fapt confirmat de altfel prin numeroasele scrisori pe care le-am primit.

* * *

Astăzi repetăm concursul nostru. Il repetăm însă în condiţiuni mult mai prielnice, pentru massa cititorilor, acordând pentru fiecare bancnotă de

20 LEI

din seria şi numărul ce vor apărea succesiv, (câte douăzeci în fiecare număr al revistei noastre), suma de

LEI 1000 (o mie)

plătibili imediat la redacţia revistei noastre, pentru cititorii din Capitală, şi prin mandat poştal, pentru acei cari ne vor trimite bancnota găsită.

Atragem însă atenţiunea tuturor, că nu este de ajuns numai seria sau numărul, ci sunt absolut necesare ambele, după cum sunt arătate în ordinea pe care o înşirăm mai jos.

Totodată ţinem a atrage atenţiunea, că astăzi urmărirea lor este mult mai uşoară, întrucât ştiut este, că bancnotele de 20 lei, vor fi retrase din circulaţie până la 1 Septembrie, — majoritatea lor fiind de acum înlocuite cu monede metalice, şi schimbul făcându-se mai mult cu acestea.

Iată dar, că pe lângă premiul pe care-l acordăm, căutarea acestor bancnote este o adevărată distracţie şi totodată un îndemn la economie, căci banului privit mai îndelung, i se dă mai multă importanţă şi în consecinţă, este cheltuit mai greu.

Bancnotele ale căror serie şi numere vor apărea în numerele din „Realitatea Ilustrată", vor fi primite la schimb până la 1 Septembrie a. c., indiferent de numărul în care au apărut şi de timpul în care au fost găsite.

Repetăm: sunt necesare atât seria, din dreapta bancnotei, sus, cât şi numărul din stânga.

Suntem convinşi că cititorii noştri vor aprecia sacrificiile pe care le facem şi bunul renume al revistei noastre, este cea mai sigură garanţie, pentru seriozitatea acestui concurs.

După cum am menţionat mai sus, vom publica în fiecare număr seriile şi numerile a 20 bancnote. Iată mai jos, primul grup de douăzeci:

D. 8976—0349;	T. 8412—0840;
O. 8958—0913;	F. 8921—0433;
X. 3442—0722;	V. 5359—0926;
P. 7937—0937;	E. 8932—0592;
J. 9100—0162;	X. 8912—0761;
G. 7378—0235;	N. 8157—0673;
Z. 8664—0837;	A. 8725—0603;
E. 8478—0940;	E. 8934—0192;
Y. 8587—0864;	E. 8406—0977;
R. 8893—0426;	H. 9090—0353;

Marile premii ale revistei „Realitatea Ilustrată"

O GARNITURĂ DE SALON, în lemn curbat de mahon lustruit, tapisată, cu velour albastru şi compusă din: o canapea, două fotoliuri şi patru scaune furnizate de INDUSTRIILE UNITE DE MOBILE „MERCUR", Bucureşti, calea Victoriei 17.

Un pullover „Monica" şi o **duzină de ciorapi „Monica"**, împreună cu cele 12 bonuri de participare la tragerea premiilor **„Monica"** (constând din voiajuri gratuite pentru două persoane, Bucureşti - Hamburg, Fiordurile Norvegiei şi înapoi).

O perdea superbă, de valoare artistică, executată în renumitele ateliere de broderie şi lucru de mână ale d-nei **Ing. Erdész,** Bucureşti, calea Victoriei 168.

Un aparat de radio cu trei lămpi, permiţând audiţia principalelor posturi europene în vorbitor, în completă stare de funcţiune, furnizat de vechea casă de încredere **J. Wappner,** centrala: calea Victoriei 49; sucursala: strada Lipscani 85. (Secţiune specială de aparate şi piese detaşate pentru radio).

Un ceas elveţian de aur marca de precizie **„Cortébert",** care a obţinut grand-prixul la expoziţia din Barcelona.

5.000 lei în numerar.

O lampă electrică din bronz antic, cu trei braţe, ornată cu abat-joururi mate, şlefuite, furnizată de cunoscuta firmă **Ingineri I. Popescu & G. Creţu,** birou technic pentru întreprinderi electro - mecanice şi depozite de materiale electrice, str. Regală 16, Tel. 337/64.

Un gramofon elegant, model de voiaj complet cu toate accesoriile şi cu două plăci (patru arii) furnizat de marele magazin de muzică **„Ipcar",** calea Victoriei 34.

Una măsuţă cu un serviciu de lincheur, compus din 6 cupe şi una carafă, totul veritabil argintat, furnizate de cunoscuta casă de încredere **„Argintăria Pforzheim"** cel mai mare depozit de argintărie şi obiecte de cadouri. Furnizor al Curţei Regale, Bucureşti, str. Colţei No. 6.

10 butelii şampanie RHEIN.

Una bucată de 30 metri şifon elveţian pentru lingerie, din pânzăria elveţiană **„La Wilhelm Tell",** vechea casă de încredere, str. Colţei No. 8.

Una pereche pantofi eleganţi, de damă sau bărbăteşti, executaţi după măsură, din material fin, de către cunoscuta casă de încredere **C. Gheorghiu,** calea Victoriei 114 şi Sărindar 6, bine asortat şi cu încălţăminte gata.

O cutie montată, conţinând **un frumos serviciu de alpaca fină,** compus din 12 cuţite şi 12 furculiţe pentru fructe, furnizate de vechiul şi marele magazin **„Gospodina",** strada Câmpineanu 20, Bucureşti, complet asortat cu articole de menaj şi cadouri.

Tragerea se va face la 15 Iulie. Cititorii să strângă cupoanele pe care le publicăm şi să le trimeată toate odată la 10 Iulie pe adresa revistei în str. Const. Mille 7, Bucureşti I.

Bon de premii No. 12

Numele şi pronumele...

Domiciliul: oraşul (comuna)....................................

Str. .... No. ....

(judeţul..;

Concursul de fotografii

Spre a încuraja arta fotografică, instituim printre amatori, un concurs de fotografii, decernând săptămânal cinci premii: primul de 500 (cincisute) lei, al doilea de 300 (treisute), al treilea de 200 (douăsute) lei şi două premii a 100 (una sută) lei.

Fiecare concurent va trimite numai câte o singură fotografie, după indicaţiunile pe care le-am dat în numărul nostru din 5 Iunie a. c.

Pentru săptămâna dela 22—29 Iunie, fotografiile vor reprezenta numai capete de expresie.

Marele concurs „REALITATEA ILUSTRATĂ"-„KODAK"

„Realitatea Ilustrată" de comun acord cu *Societatea „Kodak"* a instituit un mare concurs pentru amatorii fotografi, dotat cu trei premii, în valoare de 40.000 lei în următoarele condiţiuni:

Magazinul „KODAK" din calea Victoriei 32, expune în vitrina sa un obelisc de sticlă, — sigilat în prezenţa unei comisiuni compusă din oficialităţi, — obelisc care cuprinde un număr oarecare de ROLLFILME „KODAK".

Premiul întâiu il va câştiga acel concurent, care va ghici exact numărul cutiilor expuse din obelisc, sau se va apropia cât mai mult de acest număr (care este compus din patru cifre). Celelalte două premii, vor urma în aceeaş ordine.

Premiul întâiu va fi un aparat de cinematografiat „Cine-Kodak" Model B. pentru 30 metri film de 16 mm. lăţime; premiul al doilea va fi un aparat de fotografiat „Kodak Special" No. 3,8×10½, cu obiectiv Kodak Anastigmat f. 6. 3; premiul al treilea va fi un aparat de fotografiat „Pocket Kodak".

Pentru a putea lua parte la concurs, fiecare concurent va depune personal sau prin poştă la centrala „KODAK" din Calea Victoriei 32, sau la revânzătorii din Bucureşti şi provincie — în plic închis — părţile laterale a două cutii de *Rollfilme* sau a unei *Filmpack* „Kodak" cumpărat de ori unde, purtând data de developare pe 1930 sau 1931, împreună cu bonul pe care-l publicăm mai jos.

Tragerea are loc la 1 Iulie cr.

La „Concursul calului de arme" ţinut la Craiova, principalele probe au fost câştigate de d. căpitan CHIRCULESCU. Rectificăm astfel eroarea din Nr. trecut.

Pentru participarea la concursul „Poliţa de asigurare", cititorii ne vor scrie o carte poştală sau o scrisoare, cu soluţiunea pe care au găsit-o, anexând şi cuponul pentru jocuri care e publicat în această pagină.

Răspunsul nu trebuie să conţină mai mult de 20 rânduri şi pe plic să se indice: „Poliţa de asigurare".

Răspunsurile se primesc la redacţia revistei „Realitatea Ilustrată", str. Const. Mille 7, Bucureşti I, până la data de 1 Iulie. Premiile se vor distribui de către o comisie specială, până la 15 Iulie, crt. Intre soluţii egale hotărăsc sorţii.

Cupon pentru jocuri No. 177

Numele şi pronumele ....

....

Adresa ....

Concursul fotografic

Numele ....

Localitatea ....

Str. .... **No.** ....

Numărul de Rollfilme: ....

MISTERIOASA JETTA GOUDAL

Se spune c'ar fi fiica celebrei Mata Hari, dansatoarea spioană

Primul care a fost sedus, de frumusețea ciudată a Jettei Goudal, *a fost* Cecil B. de Mille. *Tot el este care a ridicat pe artistă la rangul de vedetă.*

Vom publica mai jos, declarațiile făcute de celebrul regisor american, relativ la misterul ce planează deasupra artistei, despre care ne ocupăm în articolul de față.

* * *

JETTA GOUDAL a constituit ani de a rândul, unul din misterele cele mai de nepătruns din lumea ecranului. Desperat că nu reușește cu nici un preț, să cunoască adevărul asupra enigmaticei Jetta, agentul ei de publicitate se hotărî într'o bună zi, să redacteze din propria-i inspirație, o așa zisă auto-biografie, în care specifică — printre altele — că Jetta s'ar fi născut la Versailles și că tatăl, ar fi fost unul dintre avocații francezi cu renume.

Intr'o zi m'am decis s'o întreb, dacă are frați sau surori. Ochii ei verzi, de un verde cum nu se poate mai ciudat, mă priviră cu indignare.

— *„Asemenea întrebări impertinente ar trebui să vă scrântească limba“*, îmi răspunse ea în cele din urmă.

Și iată că după 11 ani de activitate la Hollywood, Jetta mai păstrează încă, secretul trecutului ei.

— *„Numai munca mea aparține lumei; viața mea însă, mă privește numai pe mine“*, a declarat ea într'o zi prietenei sale Marion Davies.

Svonurile cele mai fantastice au circulat pe socoteala Jettei Goudal, toate având aerul să fie unele mai adevărate decât altele. S'a spus că ea n'ar fi decât o simplă evreică, dintr'o mahala a New-York-ului.

Cineva a mai afirmat deasemenea, că Jetta s'a născut la o fermă din Wisconsin, în timp ce un altul crede că nu greșește, când spune că artista este fiica unui mandarin. Jetta ascultă toate poveștile acestea și răspunde cu zâmbetul cel mai nepăsător posibil. Dar ea singură știe dacă secretul pe care-l păstrează, este o invenție ingenioasă, spre a-și face reclamă, sau dacă este împinsă cumva de motive puternice, să păstreze tăcere...

UNDE ESTE FIICA DANSATOAREI MATA HARI?

Cu un an înainte de sosirea Jettei Goudal la Hollywood, Mata Hari fusese împușcată la Vincenes. Spioana lăsă în urma ei o fiică, moștenitoare a ciudatei frumuseți exotice a mamei sale.

Ce a devenit fermecătoarea copilă a dansatoarei Mata Hari? Nimeni nu poate răspunde.

Fiică de dansatoare, crescută la mânăstire, vorbind franțuzește întocmai ca o franțuzoaică, a dispărut fără urme prin 1916, la puțin vreme după împușcarea mamei sale. Iată însă că la un an și ceva după aceea, la începutul anului 1918, Jetta Goudal vorbind o franțuzească foarte curată, debarcă în Statele Unite, cu aerul ei misterios și oarecum oriental. De altfel nu

s'a găsit nimeni, care să-și reamintească de a fi cunoscut cândva pe Jetta, în Europa.

Poate pentrucă artista și-a petrecut tinerețea în dosul zidurilor de mânăstire.

ANALOGII CURIOASE

Fiica dansatoarei Mata Hari, ar trebui să aibe azi între 30 și 32 de ani, exact vârsta Jettei Goudal. Copila spioanei putea să fie luată — după cum spunea chiar și mama ei — drept o adevărată franțuzoaică și după părerea mea, Jetta ar fi mult mai la largul ei, în Rue de la Paix, decât pe Hollywood boulevard. Fiica dansatoarei împușcate, se aseamănă mult,—după câte deduc și din descrierile ce am citit — cu Jetta Goudal, căci ochii ei orientali, gura enigmatică, mâinile-i fine și remarcabile, sunt exact aceleași calități fizice, cu care era înzestrată fiica celebrei Mata Hari.

Toate acestea pot fi, firește, rezultatul unei teorii ingenioase, sau o serie de coincidențe. Lucrurile devin însă și mai ciudate, atunci când comparăm viața spioanei, povestită de ea însăși, — în memoriile scrise în închisoare, — cu câteva amintiri — frânturi de amintiri mai bine zis, — pe care Jetta le-a desvălit din întâmplare, prietenelor ei intime.

Artista a spus, de exemplu, că e de origină olandeză, din partea mamei sale. Un călător întors de curând din Amsterdam, pretinde c'ar fi stat de vorbă în acel oraș, cu niște rude ale Jettei și că ar fi aflat chiar din gura acestora, că misterioasa artistă s'ar fi născut acolo.

Mata Hari s'a născut deasemenea în Olanda. Tot acolo și-a petrecut tinerețea și după ce se căsători, atrasă de viața mondenă a Parisului plecă în Franța, lăsându-și fetița în țara natală.

O FRUMUSEȚE ORIENTALA

Jetta Goudal s'a hotărît într'o bună zi să spună, că bunicul ei fusese funcționar la consulatul olandez din Java, mai mulț ani dearândul.

După câte știm, Mata Hari era fiica unui funcționar dela consulatul olandez din Java și al unei frumoase javaneze.

N'am dreptate să afirm că aceste coincidențe, sunt într'adevăr turburătoare?

Când faci cunoștința Jettei Goudal, ești și mai turburat, căci felul ei de a fi, te intrigă dela prima vedere.

Chipul ei misterios, mâinile ei lungi și palide, n'au răsărit dintr'un sat oarecare.

Jetta Goudal poartă cu sine pecetea unui sânge aparte.....

Nimeni însă nu va reuși, cred, să desvălue secretul, pe care Jetta îl ascunde în dosul ochilor ei, cu privirea de nepătruns.

CECIL B. de MILLE

De vorbă cu cititorii

Raymonde Yerville. — Stylo-ul meu e foarte capricios, o recunosc, dar vă asigur că nu va comite niciodată deplasatul gest de a „întepa" — ca să vă utilizez termenul — pe cineva, fără să i se fi dat ocazie. Şi-apoi, chiar micile înțepături nu sunt de loc veninoase, având doar scopul de a mai descreți frunțile cititorilor... 2. In filmul „Când Cerul şi Marea se 'ntâlnesc" alături de John Barrymore ,a jucat Dolores Costello. 3. Clive Broks e căsătorit. Are 35 ani. 4. N'am avut încă ocazia să citesc romanul despre care-mi pomeniți. Totuş, mari speranțe nu prea aş pune pe el, având în vedere producția de până acum a autorului.

Mica Griată. — Am văzut pe Lil Dagover ultima dată, la Paris, în filmele „Contele de Monte Cristo" cu Jean Angelo şi „Amour Sanglant" cu Hans Stüwe. De atunci au trecut vre-o trei luni, în care timp ecranele noastre n'au prezentat nici un film cu ea. Aceasta nu vă îndreptățeşte, totuş, să credeți că s'a retras din cinematograf.... S'a născut la 31 Septembrie 1897.

Alina S.-Roman. — Imi pare bine că nici una dintre fostele mele prietene anonime nu m'a părăsit. Le regăsesc, pe zi ce trece, în vraful de scrisori, pe care mi-l aduce factorul... Regret însă de a nu-ți putea fi de folos, de data aceasta; a trecut aşa de mult timp de atunci, încât memoria mea refuză să mă ajute la identificarea acelui interpret. 2. Greta Garbo a început să turneze în filme sonore şi vorbitoare. Surpriza ne este rezervată pentru viitoarea stagiune.

Hortense Z. — Se poate să n'o laşi pe d-na Alina să corespondeze cu mine? Uite, mi se plânge c'ai început să-i faci mizerii!... Sau, poate, eşti geloasă?... Inima... stylo-ului meu e destul de largă, aşa că n'ai nici un motiv. 2. Jack Trevor primeşte corespondența şi la Berlin W 10, Bendlerstrasse 9. Vrei şi numărul de telefon?... Iată-l: Kurfürst. 89—68.

Mercur. — Ad-tia mă roagă să vă comunic că vi s'a răspuns prin poştă.

Anonima. — Desigur că n'ați avut niciodată nenorocirea de a vă vedea un articol propriu publicat într'o gazetă, altfel ați ştii că se găsesc culegători cu fantezie bogată şi corectori distrați, din pricina cărora un ziarist scrupulos va muri, întotdeauna, cu cinci ani mai devreme... Eu unul, rămân impasibil, chiar atunci când în loc de **precoce**, mi se scrie **feroce**, cum mi s'a întâmplat adesea prin coloanele ziarelor şi acelaş lucru a făcut colegul la al cărui articol vă referiți. Greşelile acestea nu pot fi evitate nici în cea mai îngrijită publicație din lume. Avem norocul că se găsesc şi cititori inteligenți cari ştiu să facă ei înşişi corectura necesară. Dar, ia spuneți-mi, dv. cu acest desvoltat spirit de critică, cuvântul **fiindcă** se scrie despărțit?... Şi **nu mai** (negația) se scrie împreunat?... Dacă-mi dovediți aceasta, beau un kilogram cerneală pe nerăsuflate şi nu mai pun mâna pe toc în viața mea... Băgați de seamă că n'aveți nici o scuză; cuvintele sunt scrise de propria dv. mânuță şi vi le țin la dispoziție în forma lor autentică... Aud?...

Alvarado de Palermo. — Chestia cu medalia de aur este, pur şi simplu, un pretext de reclamă. 2. Filmul acesta a fost turnat anul trecut. 3. Dintre producțiile americane, „Potopul" şi dintre europene, „Două inimi într'un vals".

Don Alphonso d'Aledo. — Să dau aici subiectul unui film? Imposibil... Rubrica are cu totul altă menire. Probabil că n'ai înțeles-o.

Viitoarea stea. — E serios ce-mi spuneți? Nu e glumă?... Aveți un corp elastic ca de gumă? Aveți şi gust?... Nimic nu vă lipseşte, atunci; aveți, cam tot ce 'ndeplineşte o stea... Un lucru numai mă reține: Vă **consumați** — îmi spuneți — şi nu-i bine!... In loc de stea celebră într'o trupă, să n'ajungeți steluță.... Ce se **consumă** 'n supă...

Felicia. — Ramon Novarro — Samaniegos, după numele de familie, — descinde dintr'o familie mexicană. Inainte de a debuta în cinematograf nu avusese nici o altă carieră. Ii plăcea mult muzica şi teatrul, dar n'avusese prilejul să profeseze nici una din aceste arte... După câte ştiu, nu este evreu. Şi, în definitiv ce importanță ar avea rassa în artă?... Vă atrag atenția că nu eu am făcut să vi se întârzie răspunsurile, căci de când am luat asupra-mi această rubrică n'am primit decât o singură scrisoare dela dv., la care, după cum vedeți, mă şi grăbesc să răspund...

Soly Blechner. — Greta Garbo răspunde, în cazul că i se anexează portretul pentru autograf. E obligată să răspundă... 2. Pentru Ronald Colman, Lily Damita şi Lupe Velez, adresați corespondența prin „The Standard Casting Directorp", 616, Taft Buiding, Hollywood Boulevard, Hol. Cal. U. S. A. 3. Ivan Mosjoukine locueşte la Berlin N., Kurfürstendamm, 195; Gustav Frölich la Berlin-Charlottenburg, Heerstrasse 86 şi Lilian Harvey, la Berlin-Wilmersdorf, Düsseldorferstrasse, 47. Mulțumiri pentru omagii!...

Dora şi Adelaida. — Colleen Moore primeşte corespondența la Los Angeles, 1231 S, Grammercy Place. Lya Mara, prin „The Standard Casting... — vedeți mai sus.

Maria-Cluj. — Fac uz de această nouă rubrică — deşi cam târziu — spre a vă răspunde. Am prezentat fotografiile dv. unui regizor francez care s'a arătat entuziasmat şi dispus oricând să vă dea concursul, mai ales că în viitoarele lui producții are nevoe de actrițe românce pentru dublare. Sunt, însă, anumite clauze care trebuesc discutate în mod detailat. Dacă vă puteți deplasa, căutați-mă, într'o zi, la redacție.

Ritta Scharf. — Werner Pittschau a murit, anul trecut, într'un accident de automobil. 2. Cei doi actori despre care-mi vorbiți sunt frați.

Băluță-Cotroceni. — Semeni cu Conrad Veidt, vrei să faci cinema şi mă întrebi ce număr poartă Greta la pantofi...

Mai îndreptățit m'aş crede eu să te întreb pe d-ta ce număr porți... la pălărie. Mic, nu-i aşa?

P. Andreescu. — Imi pui 19 întrebări deodată. Foarte rău că n'ai constatat până acum faptul că nu eşti singurul la această rubrică... Iată, îți răspund la câteva din ele: Greta Garbo s'a născut la 17 Aprilie 1908; Pola Negri, la 17 Ianuarie, 1899; Suzy Vernon, la 14 August 1903; Nils Asther, la 17 Ianuarie 1900; Conrad Veidt, la 22 Ianuarie 1893... Pentru ceilalți, revino. Nu-i frumos să abuzezi de gentilețea cuiva chiar dac'ar fi anunațt el că va răspunde la oricât de multe întrebări, într'un număr!... Nu te superi! Nu?..

M-me Azorică. — Tii! Ce nume poetic! De unde l-ai vânat, M-me Azorică?... Dolores Costello n'a avut niciodată 32 de ani, ci îi va avea exact peste 7 ani. Ce sunt eu vinovat dacă alții v'au răspuns astfel? Informațiunile mele sunt oricând controlabile şi le am din surse precise... 2. Nils Asther are 30 ani, iar Lon Chaney, 47.

Leila Ştefănescu. — Pentru Lupe Velez adresați corespondența la United Artists Studios, Hollywood, Cal. U. S. A. Tot astfel pentru Norma Talmadge... Cum? Nu ştii ce este Hollywood?... Cu asta m'ai dat gata!... Bănueşti, zici, c'ar fi o şcoală de cinema?... Da, te cam apropii de adevăr! Atât numai că din punctul acesta de vedere ar fi, mai curând, o şcoală... a suferințelor cinematografice, îndurate de bieții aspiranți la gloria ecranului... Hollywood-ul, dudue, este oraşul în care se fabrică filmele americane. Se află la câțiva kilometri de Los Angeles şi are o reputație grozavă în a-i face, pe cei fără minte, să sufere de foame...

Violette Sauvage. — M'ai mâhnit profund, răutăcioasă prietenă anonimă, reproşându-mi că nu ți-am răspuns nimic la ultimele 6 scrisori. Vei vedea că n'ai avut dreptate: Mai întâi că eu n'am primit decât două scrisori; prima şi-a avut răspunsul cuvenit în cea de a doua este aceasta pe care o comentez acum... 2. Titlul filmului în care va apare Nils Asther nu-mi este cunoscut, până acum, decât în englezeşte. La ce bun să ți-l comunic?... N'am să-ți iert niciodată cavalcadele cotidiane dela şosea, în timp ce eu îmi tocesc coatele pe biuroul redacției... Ai putea, cred, să-mi oferi şi mie un cal... şi-o invitație.

Amazonă engleză. — Vreți să filmați, pentrucă mămica dv. e prietenă cu Mosjoukine? Foarte frumos! Din partea mea, vă urez numai succes! Dar luați seama, că Mosjoukine e tare poznaş! 2. Pentru Anny Ondra, Lilian Harvey şi Fred Louis Lerch, scrieți prin „Film Führer", 217 Friedrichstrasse, Berlin S. W. 68. 3. Cum vă puteți îmbogăți?... Intrebați-l pe Ford din America. E mai indicat decât mine să vă inițieze. El are experiență!

O adoratoar a Marcellei Albani. Alta care vrea să se îmbogățească!... Să vă dau eu cea mai ingenioasă formulă: Instalați-vă într'o coajă de nucă şi traversați, astfel, Atlanticul... Singurul pe care-l mai poate îmbogăți America ar fi individul care săvârşi minunea aceasta... 2. Unde se poate găsi fericirea?... La Galveston, ca reprezentantă a frumuseții mondiale. 3. Cum să faci ca să atragi bărbații în cursă? Hm! dar ce, bărbații sunt şoareci?... Şi-apoi, ce-ai să faci cu ei dacă-i prinzi? Ai parale să-i hrăneşti?... 4. A, vrei şi un candidat pentru căsătorie!... Mulțumesc pentru aluzie! Eu sunt om încă în toate mințile...

Ioan Breban. — După câte ştiu, un astfel de institut există la Paris, dar nu-i cunosc adresa. Cereți informațiuni la Legația noastră de acolo, anexând mărci pentru răspuns. Adresa: Legation Royale de Roumanie, Avenue Wagram, Paris.

J. de S.

Regele Jazz-ului vorbeşte revistei noastre

(Dela corespondentul nostru din America)

Paul Whiteman este, astăzi, pentru muzica de jazz, ceeace a fost Johan Strauss pentru valsul de odinioară.

Succesele repurtate de acest muzicant în Statele-Unite, cu orchestra lui compusă din cei mai abili mânuitori ai saxofonului, sunt fără precedent. Sălile sunt arhipline, cu toate că preţurile de intrare ating cifrele cele mai mari ce se pot afişa la un spectacol, de orice gen ar fi el...

Odată cu lansarea filmului sonor, cum era şi firesc, Paul Whiteman a fost printre primele elemente angajate. Nu numai el, ci întregul jazz pe care-l dirijează. Societatea care l-a angajat şi-a impus, într'adevăr, imense sacrificii, plătindu-l cu un milion de dolari pentru cele câteva filme pe care urmează a fi realizate de el însuşi.

In schimb Whiteman e omul care nu pregetă la muncă. L'am văzut, adeseori la ora şapte dimineaţa îndreptându-se grăbit spre studio, spre a nu se reintoarce decât seara târziu, după o activitate istovitoare, sub razele dogoritoare ale reflectoarelor.

— Muncesc cu plăcere, — mi-a spus el, deunăzi, într'o pauză — pentrucă filmul sonor a fost visul meu, de când mi-am dat seama că invenţia este posibilă. Şi-apoi, e adevărat că turnarea unui film e obositoare, dar nicidecum prea grea pentru mine.

— Găsiţi, — am intervenit eu — că debutul se face cu atâta uşurinţă în studio?

— N'am zis asta !... Dar nu uita că am trecut de două prin faza debutului, vreau să spun prin frigurile emoţiei, prin acea chinuitoare emoţie care la artişti se numeşte *trac*. Odată, când am apărut pentru prima oară cu jazzul meu, în faţa unui public select — după ce îndurasem vreo cinci ani de mizerie feroce, mizerie cum numai în America se poate întâlni — şi a doua oară, când am ridicat bagheta, în faţa microfonului, pentru înregistrat discuri şi pentru transmisiuni radiofonice...

Paul Whiteman

Filmul sonor se bazează pe acelaş principiu şi dacă am avut puţin trac, a fost numai atunci când am văzut obiectivele aparatelor îndreptându-se către mine. Aveam senzaţia că sunt guri ameninţătoare de mitralieră....

— Cum va fi intitulat primul dv. film şi cine-l va interpreta?

— I se zice „Regele Jazz-ului" — după porecla mea personală — şi a fost interpretat, afară de subsemnatul, de John Boles, Stanley Smith, Charles Irwin şi Jeannette Loff. Fără să mai enumăr pe iluştrii aşi ai jazzului meu cât şi faimoasele girls — printre care Sisters G... — care cântă şi dansează alături de noi.

Ca să-ţi faci o idee de acest film îţi voiu spune numai că a costat exact trei milioane de dolari...

Regele jazzului nu avu timpul să continue. Un bec roşu se aprinse deasupra uşii dela cabină cu un bâzâit insistent. Era apelul în studio....

Pe culoar se întoarse şi alergă după mine.

— Nu uita să menţionezi că după expirarea contractului meu, am intenţia să fac un turneu în Europa, dar un turneu cum n'au mai pomenit europenii... Vizitează-mă mai târziu şi-ţi voiu da amănunte....

Cu pretenţiile lui, organizarea unui turneu în veciul continent pare problematică.

Whiteman a uitat probabil că în Europa nu se plăteşte... în dolari. S. W. H.

Se caută oameni urâţi

Hollywood, oraşul celor mai frumoşi oameni din lume, oraşul care veşnic este în căutarea a noui frumuseţi, fu pus săptămânile trecute în faţa unei probleme foarte grele.

Se căutau pentru marele film sonor şi colorat al lui Paramount „Regele Vagabonzilor", pe care l-a înscenat Ludwig Berger, 200 de tipuri de cerşetori cari trebuiau să apară într'o serie de scene.

Şi se porni la Hollywood o adevărată vânătoare de oameni urâţi.

Ologul, cocoşatul, orbul — fiecare cerşetor, pe care îl întâlniau la vre-un colţ de stradă, unde îşi cerşia o coajă de pâine, maltratând o biată vioară sau insultând cele mai elementare simţuri muzicale, cu vre-o harmonică desacordată, fu măsurat de directorii de producţie ai filmului şi chemaţi la lucru, bine înţeles numai dacă respectivul poseda disgraţia şi urâţenia necesară.

Nu scăpă nici cartierul săracilor din Los Angeles. Trimişii studiourilor se amestecară prin mulţimea de trîntori din aşa zisul „Târgul de sclavi" din Los Angelos. Se hazardară prin cele mai periculoase taverne, prin speluncile cele mai rău famate, pentru a găsi aci tipurile cele mai potrivite pentru scenele de tavernă din „Regele vagabonzilor". Este vorba de o tavernă care a rămas celebră în istorie, fiind locul de întâlnire al tuturor haimanalelor din Paris, din sec. XIII-lea.

Alegerea celor mai expresive urâţenii fu efectuată cu mult mai multă îngrijire decât a frumuseţilor. Indivizii cari arătau numai a fi sdrenţăroşi şi decăzuţi fură excluşi, dintr'un început. Era nevoe de „desăvârşit" şi pentru a găsi aceasta nu era prea simplu.

O altă cerinţă importantă pentru membrii pitoreştei armate a vagabonzilor era inteligenţa. Cei aleşi trebuiau să fie în stare să înţeleagă indicaţiile regisorului şi afară de aceasta trebuiau neapărat să posede într'un grad cât de mic simţul muzical, trebuind să cânte în diferite scene din film. Calităţi vocale excepţionale nu erau necesare pentru corurile aspre pe cari trebuiau să le cânte. In primul rând era vorba de ritm pe care trebuiau neapărat să-l posede, pentru a da corurilor caracterul prescris.

Paralel cu vânătoarea de oameni urâţi avusese loc şi una de frumuseţi. Aproape o mie de oameni frumoşi fură chemaţi în studiouri şi dintre aceştia fură aleşi cei mai frumoşi, cari apar în diferitele scene din film.

Şi aceste două armate de oameni foarte urâţi şi foarte frumoşi fură conduse la cea mai mare victorie pe care a cunoscut-o vreodată vre-un film de Jeanette Mac Donald, regina celor frumoşi şi Dennis King. „Regele Vagabonzilor".

Visele se visează

F. ADERCA

— Şi dumneata te plictiseşti?

— Nu!... Slavă Domnului, eu nu sunt însurat!...

Prietenul meu, căpitanul Dumitrescu, temperament sanguin până la apoplexie, scurt şi gros ca o savuroasă varză roşie, răspundea astfel cu ironie, unui domn tânăr şi energic, care se ridicase întinzându-şi braţele cu violenţă, caşi cum ar fi voit să se scuture de o şopârlă, ce i se târa, nevăzută, prin sânge.

Ne aflam în trenul de plăcere, care străbate distanţa Bucureşti-Sinaia, în trei ore. Căldura pierise de mult şi duhul răcoritor al munţilor, se insinua pe culoare şi în compartimente. Dumitrescu mă'ntrebă tainic:

— Nu-l cunoşti ?... Vrăbiescu-Vrab, scrie la gazete. O să fie deputat... Din culoar, am aruncat o privire cercetătoare în compartimentul cu numeroase reviste şi ziare, aruncate şi răvăşite pe canapele şi pe jos, în care bietul ziarist luptase cu urâtul două ceasuri, ca un vis copleşitor. Soţia lui, mai gingaşă, se lăsase biruită: adormise. Se ghemuise 'n colţul canapelei, trăgând un picior sub ea, şi respira greu, cu faţa inundată de un fin păr castaniu, decolorat brutal de un oxigen inegal. Işi frecase probabil nasul în somn, apărându-se de vreo muscă, deoarece rujul de pe buze, mânjise violent şi urechea şi bărbia. Era una din acele frumuseţi isbitoare, care se menţin foarte greu în stare de perfecţie şi prospeţime; când isbutesc, ele amintesc pe Venera ieşind din ape, când nu, o paletă de pictor, cu culorile amestecate şi maltratate, după ce artistul a plecat din atelier. De-o tinereţe, parcă, supranaturală.

D. Vrăbiescu-Vrab s'a uitat la ceas fără nevoe, a privit peisagiul fără să-l vadă, a aruncat disperat ochii în toate părţile, de parcă ar fi căutat scăpare dintr'un înnec şi fără să-şi dea seama ce face, a mai ridicat odată depe jos revista, pe care o mai citise şi o aruncase adineaori. Şi cu o scârbă şi mai mare, svârli revista înspre femeia adormită, întrebând singur :

— O mai fi mult până la Sinaia?

Apoi se'ndreptă spre grupul nostru :

— Ce mai faci Dumitrescule ?...

— Bine, mersi, dumneata ?...

Pe ce punea mâna, schimba în banalitate; toate iniţiativele mintale leşinau în plictiseală. Neştiind cum să iasă din marasmul în care se înnăbuşia, ne pomenirăm că face destăinuiri intime :

— Imi duc nevasta la Sf. Gheorghe. Eu mă opresc la Sinaia, în interesele gazetei. Nevasta, după cum ştii, e de fel din Sf. Gheorghe. Băile Tuşnad sunt aproape... Miam zis: Ce s'o ţiu în Bucureşti, să se plictisească?... La Tuşnad e altceva, lume, cunoştinţe din copilărie... Se mai amuză!...

Aruncă o privire în compartiment, dar nu avu curajul să se 'ntoarcă. Violent, o porni, fără voe poate, spre capătul culoarului, unde dispăru.

Căpitanul Dumitrescu, — a cărui inteligenţă, solidă ca un grajd militar, ascundea şi câţiva telegari spirituali, de o vivacitate neaşteptată, — mă sfredeli cu o privire :

— Eşti logodit, nu ?... Te duci să-ţi iei logodnica de la Braşov, ca să vă preumblaţi apoi, melancolici şi visători, fericiţi de viitoarea fericire, pe uliţele medievale ale Sighişoarei... Priveşte: ai imaginea căsniciei !...

— Căpitane, nu fii imoral !... Familia e baza societăţii. D-voastră, ofiţerii, ar trebui să fiţi însuraţi cu forţa, din ziua în care puneţi sabia şi uniforma !...

Căpitanul Dumitrescu îşi aprinse o ţigară de foi. Il chinuia demonul argumentării:

— Imi vei riposta că s'au luat din socoteli şi nu din iubire... Nimic mai firesc, decât să se plictisească de moarte. N'ai dreptate.

— Nici n'am zis că am.

— Dar zici în gând. Ei bine, tânărul meu amic — îmi dai voe să-ţi vorbesc ca'n romanele pe care le scrii... — tânărul meu amic, te 'nşeli! Familia pe care o vezi înaintea dumitale (ea sforăind şi el afară) a fost creată de însuş zeul amorului, Cupidon. S'au iubit c'o dragoste pe care o afli numai în — nu te superi — romanele proaste. Chiar fără a fi bun prieten cu Vrăbiescu-Vrab, am cunoscut romanul lui de dragoste, în amănunte, pentrucă l-a cunoscut tot târgul. Eu îmi făceam stagiul şi el era corespondentul unui din ziar din Capitală, la Sf. Gheorghe. Noi, regăţenii, suntem priviţi foarte ciudat în Ardeal, unde ne bucurăm de proasta reputaţie de oameni inteligenţi, însuşire, pentru toţi ceilalţi, mortală. Femeile însă, care au mijloace sigure pentru a adormi şi distruge inteligenţele cele mai solide, nu se sfiesc să opună feminitatea lor flexibilă, şi fragilă, invaziei noastre de lăcuste aspre.

Vrabiescu-Vrab, în tăcerile care se lasă uneori în târgurile provinciale, — tăceri care par visuri în fundul unor oceane nemişcate,—s'a pomenit cu gândurile la doamna

Leona, soția fostului Primar din Sf. Gheorghe, o fată de 14 ani, intrată în căsnicie pe negândite, deadreptul din școală.

La o serbare națională, ziaristul dansase în saloanele Prefecturii, mai mult cu soția feciorelnică, decât cu fecioarele doritoare de soți, din Sf. Gheorghe. Primarul, un ardelean viguros, care avea o spaimă respectoasă de București, ținea mult la prietenia ziaristului, bine informat în loviturile politice, care se iscau în Capitală și se resfrângeau asupra întregei țări — și cu toate sfiiciunile Leonei, silise pe admirabilul Vrabiescu, să ia în fiecare Duminecă masa de seară la ei.

— Ghicesc restul: fetița se'ndrăgostește de ziarist, își părăsește soțul și...

— Te'nșeli! Viața e ceva mai complicată decât imaginația literaților. Leona era tot mai rece cu bietul Vrab, care din om serios căzuse în mania versurilor cu dedicație, a tăcerilor sentimentale și unor cărți de dragoste, trimise cu sublinieri. Mica primăriță, unguroaică de sânge, a mărturisit soțului, că nu vrea să mai primească'n casa ei, cu nici un preț pe ziarist.

Primarul, îngălbenit deodată, n'a priceput de unde se trage'ncurcătura, în care e pus față de un prieten atât de bun și de folositor, ca bietul Vrăbiescu:

— Drăguță, dar ce ai cu el, drăguțu?...

N'a fost nevoe de hotărîrea primarului. In strada Mare, într'o după amiază, când Leona se ducea cu buzele strânse spre locuința mamei, s'a oprit deodată, așteptând pe ziaristul care o urmărea de departe, pe trotuarul cellalt, i-a făcut semn să se apropie și i-a răcnit numai cu respirația, înnăbușită, cu ochi scăpărători de furie:

— Eu iubesc primar al meu. Dacă mai vii la mine, eu dau la tine afară!...

Intreb pe căpitanul Dumitrescu, oprit din povestire:

— Și l-a dat?...

— Mai rău. Dumineca următoare, seara de vară, — când fuseseră poftite și alte familii prietene, la masa primarului, în grădina lui răcoroasă, — Leona, tremurând de mânie, a tras o palmă crâncenă, de față cu toată lumea, ziaristului care precum e obiceiul la București, venise cu'n buchet de flori și-l oferise primăriței. Leona a explicat pe ungurește, că ziaristul trebuia să dea primarului florile, nu ei.

Până'n iarnă, scandalul s'a uitat. Vrabiescu-Vrab ar fi vrut și el să uite, dar putea?... Leona era zămislită din acele palide culori, peste cari o singură umbră, a genelor sau a surâsului, au darul să evoce paradisul și să făgăduiască o fericire nețărmurită, existentă numai în închipuiri. La balul de iarnă al Prefecturii, ziaristul, care a dansat cu mințile uluite, neputând crede că'n brațele lui poartă trupușorul cu sufletul Leonei, i-a șoptit:

— De ce te superi?... Unde e vina mea că te iubesc?...

Leona nu i-a răspuns; după câteva clipe a cerut dansatorului s'o ducă lângă soțul ei. Și între timp i-a spus încet, într'o românească perfecționată și cu'n surâs de o grație neașteptată:

— Domnule Vrabiescu, dacă'n trei zile n'ai plecat din Sf. Gheorghe, te voi cravașa în fața cafenelei Regele Ferdinand.

Bietul Vrab a dormit două nopți în sudori. Știa că Leona se va ține de cuvânt. A treia zi — era Duminecă dimineața, când toată elita de Sf. Gheorghe se preumblă pe Strada Mare și trece prin fața cafenelei Regele Ferdinand — Vrăbiescu, palid dar hotărât, a așteptat. Leona, întovărășită de două colege de școală, rămase prietene, deși nemăritate, venia râzând și rostogolind undele grave și metalice ale vorbirei unguresti pe promenadă. Pe blana de vulpe a soției-copilă, era prinsă aproape de colțul gurei, o tămâioară.

Ziaristul, închinându-se politicos, a ridicat pălăria. Leona s'a oprit în fața lui, l'a măsurat de sus până jos, și cu chipul deodată crispat, a scos din manșon o cravașă scurtă și i-a fulgerat crunt, cu foc, de la stânga spre dreapta și de la dreapta spre stânga, obrazul înghețat. Și-a vârît cravașa la loc și s'a depărtat cu cele două prietene, râzând iar, de parcă nu s'ar fi întâmplat nimic. Lumea se oprise buimăcită și înspăimântată.

In aceiaș seară, în timp ce Vrăbiescu-Vrab cu șervete cu apă rece pe ochi, sta întins în pat, îmbrăcat, și vedea în scăpărări de durere, mereu, ne'ntrerupt, aceiaș scenă, chipul crispat al Leonei și gestul care-l cravașează, a intrat în odae mama Leonei, o bătrânică speriată, grăindu-i nemțește stricat:

— Fugi! Pleacă din Sf. Gheorghe!... Fie-ți milă de ea, du-te!... du-te!...

Bătrâna adusese și 20.000 de lei, știind că ziariștii români din Ardeal, țin foarte mult la subvenții. Vrab n'a înțeles nimic... Făgăduindu-i, ca s'o'mbune, că va pleca la București, a rugat-o să ducă Leonei un petec de hârtie pe care scrisese tremurat:

„Leona, eu tot te iubesc".

Vrăbiescu, ofițer de rezervă, cravașat în plină stradă, a fost silit — nici nu se putea altfel — să provoace la duel pe Primar. Scena a avut loc în pădurea de brazi monumentali din Tușnad. Primarul a aruncat revolverul în zăpadă și repezindu-se cu ochii plini de lacrimi, a îmbrățișat pe Vrab:

— Drăguțule, de ce să ne omorâm, dacă ne iubim?... Leona mi-a făcut chiar azi noapte un flăcău. Să-i fi naș!...

Vrăbiescu l'a dat deoparte și a descărcat un foc de revolver în aer. Apoi, cu capul gol, fără a rosti un cuvânt către martori, a scoborît spre gară, prin valul de omăt. Nu se poate nega — așa e? — că aici a fost dragoste mare... voi să'nchee căpitanul.

Trase din țigarea care se stinsese.

— Desigur, dragoste din partea lui...

Căpitanul își aprinse din nou țigarea.

— Dragostea ei a fost și mai mare. Cine ar fi putut crede?

Vrăbiescu, după duel, nu s'a mai dat jos la Sf. Gheorghe. A mers cu trenul până la București. După trei săptămâni, (își lua cafeaua la Capșa) se pomenește cu Leona în cafenea, între bărbați:

— Am venit la tine, i-a zis privindu-l drept în ochi, cu durere, fericire și umilință, întinzându-i mâna.

Vrab credea că e nebun și are halucinații. Restul ți-l închipui:

S'au căsătorit. Se plictisesc reciproc de cinci ani... Iată și Sinaia!. Nu trebue să uiți: de dragul lui, și-a lăsat bărbatul și copilul. Privește-o: doarme—doarme de la București. Trenul flueră prelung și toți munții răspunseră voios.

— Ai un carnet? întrebă căpitanul. Carnetul dumitale de poet!...

Scosei carnetul. Căpitanul închizând un ochiu plictisit de o șuviță din fumul țigărei, scrise apăsat, cu stylo-ul american:

„Visele se visează, nu se trăesc. Căpitan Dumitrescu, din Artileria Grea".

F. ADERCA

MODA VERII 1930

O transformare radicală, inaugurează al treilea deceniu al secolului XX. Nu putem decât să regretăm încercarea riscată a deceniului predecesor cu tinereştile ei modele până la genunchi, simple, practice, comode. Silueta actuală a unei tije de plantă, dreaptă, subţire, aminteşte talia sveltă a elegantelor Directoriatului, în frunte cu M-me Récamier, minus bustul proeminent dispărut azi din modă.

Pentru rochiile simple, de după prânz, se preferă tusor-ul, crepe-urile imprimate sau alpaca cu flori mari neregulate şi conturul vag. Volane cloche, garnisesc partea de jos a foilor strânse pe şolduri, dându-le lărgimea necesară în mers, atunci când nu sunt încrustate benţi „en forme".

Se poartă mult *„fichu-ul capă"* care porneşte din guler şi acopere umerii. Imbracă admirabil decolteul persoanelor slabe, cu spatele îngust. Unele din aceste fichuuri au colţuri lăsate pe braţele goale, altele sunt rotunde, altele triunghiulare. Uneori se înnoadă în faţă. Lungimea rochiei de stradă e moderată: 30 cm., dela toc! Sub nici un pretext nu trebue să fie însă neregulată. Nimic nu evidenţiază prostul gust şi falsa eleganţă, ca o toaletă până în pământ, deplasată pe calea Victoriei între tailleur-urile sobre. Simplitatea în ţinuta de oraş denotă frequentarea unei societăţi alese — nu uitaţi. Cineva „bine" nu ese niciodată dimineaţa cu o rochie de voile-georgette, indicată în jurnalul de modă pentru ceaiuri dansante sau diner-uri intime. Modelele pentru reuniuni dansante şi teatru seara, se combină din dantelă voile-georgette, catifea chiffon, chiar crepe de chine. Taffetas-ua imprimată aduce o notă aparte în rochiile cu graţioase bolero-uri, brodate cu vulpe, altele având pelerine fantezie, cu un mic volan cloche sau plisat pe margini, altele cu trenă, care dă o alură majestuoasă. Dacă bleu-marine-ul e în mare favoare şi la vară va înlocui chiar negrul, pentru după prânz şi seara sunt preferate culorile deschise. Lungimea acestei categorii de toalete pretenţioase se impune până în pământ!

Dreapta: *Rochie de voile imprimat.*

Stânga: *Rochie de crêpe de chine neagră cu un foarte original decolté. Rochie de dimineaţă din crêpe de Chine imprimat.*

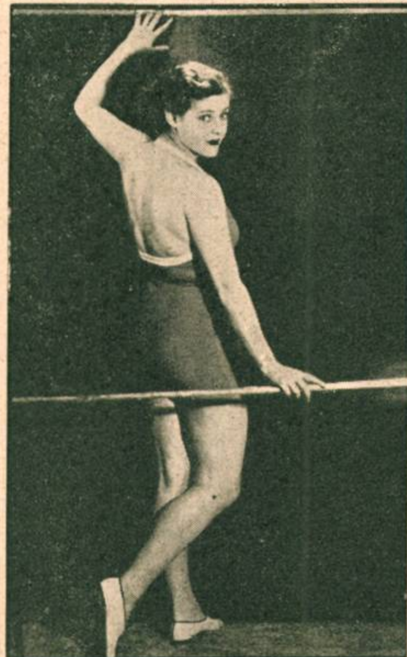
Pentru sezonul actual revin florile artificiale! De tweed sau de piele, pe mantourile de lână şi tailleur-uri, buchetele în nuanţe pastel reîncep seria triumfală întreruptă. Incercaţi la o rochie albă de seară, un buchet de camelii roşii, prinse pe umărul drept *la spate*, ultima noutate! Tot pe o rochie albă — de satin — aranjaţi în partea stângă, spre centură, o tufă de lăcrămioare, veţi vedea ce delicat se armonizează! Numeroase modele recente, în special cel din colecţia *Chanel*

sunt cu dantele şi broderii de mână, care par să-şi recâştige faima de altă dată.

Şi acum câteva cuvinte despre costumul de strand — costumul favorit desigur al oricărei elegante. Pentru cel de bae, moda e aceiaş cu diferenţa că spatele posedă decolteul unei rochi de bal! Din umeri până la centură doar bretelele! Imediat ce ai eşit din apă şi vrei să-ţi bronzezi corpul fantezia sezonului cere o pijama cu pantaloni largi, ca de cow-boy.

O creaţie delicioasă e pyjamaua de crepe de chine înflorat alb cu negru. Bluza albă şi bolero-ul la fel cu pantalonii. Pălăria de panama sau din olandă bleu-marine şi

alb; un ansamblu marinăresc cu gulerul bleumarin pe bluza albă.

Un guler şal lat, încrucişat pe piept şi cu capetele prinse în centură dă o notă originală pyjamalei. Pantofi de plajă, se poartă în olandă ca şi costumul. RYANA

Stânga: *Rochie de voile imprimat.* Sus: *Un costum de bae original.* Dreapta sus: *O delicioasă pijama iar* dreapta jos: *două costume de plajă.*

RAVACHOL

ROMANUL UNUI AVENTURIER ANARHIST

REZUMATUL CAPITOLELOR PRECEDENTE

In comuna Varizelle a fost găsită o femee, ucisă în stradă, după miezul nopţii, caşi stăpânul ei, Rivalier.

Intr'o localitate vecină, isbucneşte un incendiu, iar un cavou este profanat. „Omul care se fardează" Koeningstein, este identificat ca autor al nelegiuirilor, dar nu poate fi arestat.

Tot el este autorul asasinării călugărului Brunel.

Prins în fine, Koeningstein, zis Ravachol, reuşeşte să fugă de sub escortă şi urmărirea lui nu duce la nici un rezultat.

Cei doui agenţi urmăriră pe bandit vre-o doui kilometrii. Unul din ei se afla în spatele său, atât de aproape, încât, fiind convins că-l va prinde, nu trase cu revolverul. Celălalt nu trăgea, de teamă să nu rănească pe colegul său, care se afla înaintea sa.

Banditul ajunse în goana sa nebună, spre Beaulieu, într'o regiune de mărăcinişuri şi răspântii. Inaintă pierzându-se într'un crâng de frunziş. La o răspântie, poliţiştii luară alt drum, decât banditul.

Căutară apoi timp de o oră pe fugar, în stufişuri. Koeningstein dispăruse...

„TRAIASCA ANARHIA"

Potere întregi răscoliră ţinutul. Koeningstein dispăruse fără urmă.

In acest timp, se făcură amănunţite percheziţii, la toate domiciliile lui. La Villeboeuf se găsiră numeroase monezi falsificate şi prese de bătut bani falşi. Koeningstein era deci şi falşificator de monede. Tot acolo s'a aflat rufărie dela surorile Roy. La Saint-Etienne în altă locuinţă a banditului, se găsi o parte din comoara pustnicului dela Chables.

La 13 Iulie, un pescar din Lyon găsi pe cheiu un pachet pântecos, pe care-l aduse comisarului Rogeron. Acesta scoase din pachet o redingotă veche, o pălărie de pâslă, două numere din ziarul anarhist *La Révolte*. In buzunarul hainei se afla o scrisoare, pe care citi:

Tovarăşi.

„Nevoind să mai fiu jucăria justiţiei burgheze şi neputând să mai compromit şi de aci înainte pe tovarăşii ce mi-au dat ajutor, la nevoe, şi m'au găzduit, m'am hotărât să-mi pun capăt zilelor, regretând numai că nu am avut timp să pun banii la loc sigur, ca să se poată folosi de ei propaganda anarhistă. Trăiască Anarhia!"

„KOENINGSTEIN"

Când Sirven citi în ziare aceste fapte, sub titlul „*Sinuciderea marelui bandit Koeningstein*", deveni mai vigilent decât totdeauna: era convins că banditul înscenase propria lui sinucidere, ca să adoarmă vigilenţa poliţiei. Detectivul reţinu din scrisoare faptul că Koeningstein se dă drept anarhist, pentru a da o aureolă ideologică banditismelor sale şi, poate, pentru a găsi printre anarhişti, complici siguri.

DETECTIVUL SIRVEN CONTINUA CERCETARILE

Bénédicte Ruliere, amanta lui Koeningstein, fu arestată. Confruntată cu birjarul Jean Fraisse, acesta o recunoscu, iar ea nu negă plimbarea sa nocturnă cu trăsura, alături de bandit. Mărturisi că tovarăşul său îi dăduse un revolver, ca la caz de nevoe, să se folosească de el. Transportaseră astfel la Villeboeuf comoara ermitului şi de acolo în str. Francmasonilor, la Saint-Etienne.

Aci, în pivniţă, sub nişte cărbuni, se găsiseră o parte din monede; restul le luase Koeningstein.

La 12 Decembrie 1891, Tribunalul de Loire, condamnă pe Bénédicte Rullière la şapte ani muncă silnică, pentru complicitate la asasinat.

Dar orice încercare a detectivului Sirven de a da de urma banditului, dădu greş. Sirven citia cu atenţie gazetele, cumpănind toate crimele, toate faptele diverse, în speranţa că va da de urma omului fardat, care a devenit atât de celebru.

Şi, în adevăr, toată lumea recunoscu în autorul neidentificat de poliţie, al unei noui crime, pe celebru Koeningstein.

Era aproape o reeditare precisă a loviturei date la surorile Roy, dar de data aceasta furtul se agravă printr'o îndoită crimă.

Ziarele din acel timp, dădură ample amănunte asupra asasinării doamnelor Marcon, din str. Roanne, 13.

Cele două doamne Marcon aveau un mic magazin de fierărie; mama avea 88 de ani, fiica 70.

Zgârcite şi bogate, se sculau totdeauna la 6 dimineaţa. In ziua când obloanele nu fură deschise până la 8, vecinii se îngrijorară. Sparseră uşa, şi înăuntru găsiră o dezordine extraordinară. Toate sertarele erau sparte.

Pe podele, într'un lac de sânge, cele două femei zăceau moarte. Domnişoara Marcon avea capul oribil sdrobit; mâna dreaptă pe

inimă. Mama nu mai avea cap: toată ţeasta fusese parcă pisată cu un ciocan, terciuită oribil. Pereţii, soba, erau stropiţi cu sânge şi bucăţi de carne şi creer.

In faţa acestei ferocităţi, pe buzele tuturor se ivi acelaş nume:

— Koeningstein.

Nimeni nu mai credea în aşa zisa sinucidere a banditului.

Credinţa că Koeningstein era asasinul, fu întărită de declaraţiile unui martor: băeţaşul Ollier, declară că, în seara crimei, văzuse un domn în redingotă, cu mustăţi groase, de un roşu aprins în obraji, intrând în magazinul celor două femei şi cerând un ciocan. Băiatul plecase şi desigur că apoi Koeningstein ucisese pe cele două victime, cu lovituri de ciocan în cap....

INTRUNIREA DIN SALA MIROT

Un om se strecura prin mulţime. Ajuns în faţa primului cordon de jandarmi, omul acesta osos, cu trăsături aspre şi mustăţi galice, groase ca două vrăbii, ce-i ascundeau complect gura, se opri, în faţa unei baionete.

Ofiţerul se apropie. Omul osos îi arătă cu un gest discret, o insignă de sub reverul hainei, şoptindu-i:

— Poliţia.

Un alt domn, cu pălărie tare, de după cordonul de jandarmi, făcu un semn ofiţerului:

— Lasă-l să treacă; e detectivul nostru.

— Bună ziua, d-le inspector, zise detectivul către domnul cu pălăria tare.

— Treci, Sirven. Ce e nou?...

— Am indicaţii că omul fardat e în sală...

— Atunci, vom pune negreşit mâna pe el... Nu ne mai scapă: sala e înconjurată, şi după terminarea întrunirei, vom tria pe toţi anarhiştii dinăuntru...

Detectivul Sirven lăsă pe inspector să-şi frece mâinile, satisfăcut, şi se îndreptă spre sala Mirot, unde se ţinea întrunirea anarhiştilor.

Sirven era un băiat voinic, foarte sănătos şi echilibrat sufleteşte, sub aspectul său de om înalt şi slab. Sub hainele ce fâlfâiau pe membrele lui subţiri, muşchii erau însă de oţel, şi tot trupul său avea o nebănuită supleţă de pisică sălbatecă.

Detectivul, eşind din înghesuială, în spaţiul gol dintre cele două cordoane de jandarmi, ce înconjurau sala, respiră adânc aerul proaspăt de Aprilie.

In afara acestui îndoit cerc de soldaţi, se afla aproape toată populaţia micului oraş Saint-Denis, unde în preajma zilei de 1 Mai 1891, se petrecea această scenă de stradă. Intre cele două cordoane, în spaţiul gol, nu se aflau decât câteva persoane oficiale, ofiţeri, inspectori de poliţie, agenţi.

Sirven traversă acest spaţiu, şi, strecurându-se printre jandarmi, pătrunse în sala blocată, unde muncitorimea se înghesuia, într'un aer viciat şi fierbinte.

In aceiaş clipă însă, se auziră de afară câteva comenzi militare şi detectivul, din uşa sălii, văzu cu uimire că jandarmii se retrăgeau.

Guvernul, temându-se ca aceste cordoane să nu fie o provocare pentru anarhiştii cari se înfierbântau tot mai mult, ascultând discursurile incendiare din sală, luase măsura să se retragă soldaţii, pentruca la eşirea dela întrunire, muncitorii să nu întâmpine nici o rezistenţă. Se renunţase aşa dar la triarea anarhiştilor.

Inspectorul veni în grabă la Sirven:

— Vezi să nu-ţi scape. L-ai zărit? E aci?...

— Am să-l caut. Ştiu sigur că e în sală.

— L-ai putea recunoaşte?... întrebă inspectorul.

— Am un mijloc sigur, ca să-l identific.

Pe scena din fundul sălii, un orator vorbia. Sirven recunoscu în acest înflăcărat vorbitor, pe anarhistul Decamps, — Henri-Louis-Charles Decamps, după cum scria pe fişa sa dela poliţie.

Decamps striga:

— Cetăţeni, jos oligarhia!... Trebue să renunţăm la planul nostru de acţiune, de până acum. Trebue să trecem la fapte. Cu începere de la 1 Mai, sângele trebue să curgă! Inarmaţi-vă, cetăţeni! Inarmaţi-vă cetăţene libere!... Incendiaţi prăvăliile comercianţilor, ciuruiţi cu gloanţe pe agenţii poliţiei!... Jos oligarhia, jos guvernul!... Jos primul ministru Constans!... Jos Carnot!...

Urale şi vociferări infernale se deslănţuiră. Muncitorii, cu ochii aprinşi, în sânge, cu feţele crispate, urlau, ridicând mii de braţe ameninţătoare.

Detectivul Sirven pătrunse tot mai mult spre mijlocul sălii: zărise un individ care-l interesa, şi spre el căuta să se strecoare.

Deodată, de lângă scenă isbucni un glas:

— Soldaţii se retrag!... Laşii fug!... Să eşim îndată din sală, şi să-i ucidem cu pietre!...

Sirven recunoscu în acest orator improvizat, pe Réole, agentul provocator al administraţiei, şi-şi întoarse capul cu desgust.

Detectivul observă pe scenă o mişcare. Un om spân şopti repede ceva la urechea lui Decamps. Acesta se ridică şi strigă:

— Nu, cetăţeni!... Trebue să dăm dovadă de disciplină şi să nu prăbuşim printr'un gest grăbit, izbânda acţiunei noastre. Ii vom scălda în sânge, dar aceasta o vom face la 1 Mai, ziua libertăţii noastre! In acea zi, ne vom aduna, cu mic, cu mare, şi vom porni, ca o forţă uriaşă, spre cucerirea libertăţii!...

Sala ovaţionă din nou pe Decamps.

Sirven se strecurase pe scenă şi se oprise lângă omul cel spân, care, desigur că îndemnase pe Decamps să împiedece massa de a se încăera cu soldaţii ce se retrăgeau.

Aci, înghesuiala era extraordinară. Cu mare greutate, şi mulţumită supleţei de şopârlă a trupului său, curagiosul detectiv se putuse strecura până aci, în gura lupului. El se afla acum exact în spatele omului spân.

Atmosfera din sală era înăbuşitoare. Lucrătorii fumau şi, din cauza căldurei, trupurile exalau o duhoare nesuferită.

Omul spân dinaintea lui Sirven, fuma ţigare după ţigare. Or, la un moment dat, detectivul se făcu că-i scapă batista, pe jos. Se aplecă s'o ridice, şi ridică odată cu batista şi un rest de ţigare, svârlit de omul spân.

Privi discret cartonul de ţigare, îl analiză cu atenţie, şi constată că pe albul cartonului se aflau urme de roşu, ca şi când ţigara ar fi fost fumată de o femee cu buzele făcute cu „ruj". Omul cel spân, avea deci buzele făcute! Era „Omul fardat", pe care poliţia îl căuta de atâta vreme, dar care scăpa cu o abilitate rară, de sub orice urmărire.

Ca să dea de urmele lui Koeningstein, detectivul Sirven inventase, deghizat în lucrător, toate cercurile anarhiste, deoarece poliţia avea indicaţiuni că banditul vizitează pe anarhiştii din Paris, cari intenţionau să facă din el şeful lor.

In fine, Sirven se afla lângă Koeningstein. Dar nu-l putea aresta pe loc, fiindcă mulţimea de anarhişti l-ar fi scăpat. Se decise să-l urmărească pas cu pas...

Dar după terminarea întrunirei afară avu loc o mică ciocnire cu poliţia, şi în învălmăşeală, Koeningstein dispăru ca prin farmec...

(Va urma)

CRONICA cinematografică

D. I. Suchianu

Ultimul film al lui Gilbert şi chestia exotismului în cinematograf

DINTRE filmele săptămânei, cel mai bun a fost, fără îndoială, „Nopţi în deşert", cu Gilbert.

Acţiunea se petrece în jurul unei mine de diamante, în plin centru al Africei. Exotismul locurilor oferă un intersant contrast cu eropeismul eroilor. Căci eroii sunt: unul excroc în stil mare, celalt un anglosaxon încăpăţânat, care deşi prizonier al excrocului, urmăreşte şi la urmă reuşeşte să predea autorităţilor pe pungaş. Şi toată această acţiune

foarte, foarte „europeană" se desfăşoară într'un cadru de deşert, unde umbra are valoare economică mai mare, decât diamantele de o sută de carate.

Exotismul, dacă este întrebuinţat cu tact şi cu gust, este un excelent producător de mister, adică în fond una din cele mai sigure condiţii ale frumuseţii.

Cu această ocazie, să-mi fie îngăduită o mică paranteză.

Am spus adeseori (şi ultima oară cu ocazia filmului „Umbre albe") că amestecul de gen documentar şi gen artistic, dăunează unui film. Punctul de vedere senin, intelectual, informativ, lucid, instructiv, al filmului documentar, este cu totul altceva, decât punctul de vedere al frumuseţii, unde predomină un sentiment de vrajă, senzaţia că suntem „răpiţi", „transportaţi", că plutim într'o atmosferă, desigur pentru noi însi-ne foarte înţeleasă, totuş vagă, tulbure, ca aceea a visului. Această stare aproape delirantă, este aceea pe care o găsim totdeauna la marginile sentimentului estetic: stare sufletească în totul deosebită, de aceea seacă şi lucidă, a învăţământului documentar.

Iată dece, — atunci când cele două puncte de vedere sunt amestecate, — confuzia de genuri atrage o scădere artistică sigură. Si aceasta a fost tocmai cusurul „Umbrelor albe".

Decât — cititorul a putut trage o concluzie greşită din toate aceste constatări. Si anume a putut încheia, că elementul „documentar" trebue complet exclus din filmele de gen artistic.

In realitate, problema nu se pune în chip atât de simplu. Si afară de aceasta, fiecare din noi simte instinctiv, că partea de document poate uneori să *adauge* la frumuseţe. Poate desigur să-i dăuneze (ca în „Umbre albe" sau „Aur"); dar simţim, tot atât de sigur, că uneori poate colabora la buna calitate a filmului.

Cum se rezolvă această contradicţiune? Sau mai precis: cum trebue să fie întrebuinţat elementul documentar, pentruca dintr'un cusur, să devină o însuşire pozitivă?

Mai întâi, trebue în permanenţă păstrat în subordine. Adică: *să nu ni se dea fapte interesante în ele însile*, ci numai fapte interesante în legătură cu ideia filmului si psihologia personagiilor sau a situaţiilor. Oricât de interesant ar fi cutare detaliu etnografic, din cutare mediu exotic — nu trebue să-l introducem în film. Ba chiar, cu cât acest detaliu e mai interesant, cu atât dăunează mai tare frumuseţii filmului. Căci cu atât mai tare rătăceşte atenţia spectatorului, pe căile piezise ale interesului pur didactic şi instructiv. Invers: cu cât detaliul documentar este mai în subordine, faţă de cutare idee centrală a filmului, cu atât această idee câştigă în bogăţie de cuprins şi în pitoresc.

Aşa dar, prima condiţie pentru ca elementul documentar să fie o calitate şi nu un cusur, este ca el să fie vesnic păstrat, într'o situaţie de subordine, faţă de psihologia personagiilor.

O a doua condiţie este aceasta: să nu fie prea exact.

Pare deconcertant la prima vedere.

Cum asta, — să nu fie „prea exact"?

Elementul documentar este, într'o bucată de artă, tocmai adausul de *istoricitate*, de realitate exactă şi autentică.

Totus, această realitate o putem zugrăvi mai apăsat sau mai vag, o putem reprezenta în toate detaliile ei, după cum o putem doar schiţa. Intre aceste două procedee, arta trebue să prefere pe cel din urmă. Elementul documentar nu trebue să ne *lămurească* asupra mediului exotic descris, ci doar să ne *stârnească curiozitate*. La sfârşitul citirii unui roman exotic, sau al vederii unui film exotic, nu trebue să iesim *competenti* asupra etnografiei acelor tinuturi, ci doar dornici să aflăm, de aci înainte, lucruri despre acele locuri.

Competenta, de altfel, este chiar principial dusmană artei. Frumusetea se complace în *mister*, si mister implică, — pe lângă o mare curiozitate, pe lângă un foarte atâtat interes şi un minimum de incompetenţă.

Mister. Acesta-i cuvântul. Cuvântul care tranşează toată problema interventiei „documentarului", în filmele artistice.

Documentul, în cinematograf, nu trebue să producă informatii instructive, ci tocmai dimpotrivă, să ne lase si mai cufundaţi în necunoastere si mister.

Si mister. Căci mister înseamnă acea necunoastere specială, acea necunoastere exasperată si dornică de a şti, de atunci înainte.

★

Dar să revenim la filmul lui John Gilbert. Acolo tocmai, am putut recunoaşte o întrebuinţare a exotismului documentar, în sensul nu al instrucţiunei etnografice a spectatorului, ci în scopul de a învălui acţiunea într'o atmosferă de contraste şi de mister.

De altfel acest film este excelent şi pentru celelalte calităţi ale sale. Cei doi parteneri ai lui Gilbert, încarnează cu mult relief personagiile pe care le joacă.

Interesul e susţinut; nici o greşală grosolană nu ne supără; adeseori avem chiar detalii destul de bine găsite. Iată de pildă unul.

La un moment dat, cei trei aproape au perdut nădejdea de a mai găsi apă. Excrocul cade în genuchi şi promite lui Dumnezeu, că se va îndrepta, dacă va găsi apă. După câtiva paşi, cade iar în nisip. Ţine în mână plosca, în care stau ascunse diamantele furate. Şi exclamă:

— „Nu-mi trebuesc diamante. Duceţi-vă la dracu. Vreau apă. Şi svârle plosca cu diamante. O svârle, desigur. Dar degetele aceleiaşi mâni, cu care aruncase plosca, nu dau totuşi drumul la cureaua ploscăi.

Şi este în acest elan de aruncare, neutralizat şi ţinut în ham de una şi aceeaş mână, — este în acest mic detaliu (care a putut trece multora neobservat) multă condensare de psihologie şi o excelentă idee cinematografică.

Cât despre John Gilbert — care joacă perfect corect în acest film, — ne rezervăm să vorbim mai pe larg altă dată, consacrându-i o cronică întreagă.

★

Au mai rămas o seamă de filme recente, de care n'am vorbit, ca: „Die Nacht gehört uns", „Redskin" „Melodia Fericirei", „Paradis Club", „Focul gloriei", „Magia neagră", etc., etc. Sperăm să ne ocupăm de ele în cronica viitoare.

REALITATEA ilustrată

[RE]GELE CAROL II, *filmând pentru jurnalul sonor al lui* „Paramount-Pictures", *în grădina palatului regal*
(Foto excl. „Realitatea Ilustrată" — I. Berman).

[NUMăR]UL 10 LEI

Un ceai la Ernst Lubitsch

(Sau „Cum am vrut să debutez")

de Max Schmelling
campion mondial de box

HOLLYWOOD. Vila lui Ernst Lubitsch. O cameră mică, liniștită, care cu toată eleganța ei bătătoare la ochi, este extraordinar de plăcută și comodă.

Ședem în fotolii adânci, de piele. Nelipsita țigară a lui Lubitsch, este singurul punct luminos, din obscuritatea serii.

Lângă mine, șade Clara Bow, iar înaintea mea Doug și Mary. Dintr'un colț al camerei, se aud cuvinte rostite încet, prin cari Ludwig Berger, caută să explice ceva Gretei Garbo.

Incolo, tac toți.

Deodată, Lubitsch se întoarce spre mine:

— „Noi suntem doar adunați aci pentru dumneata, Schmelling, nu vrei să ne povestești ceva din viața dumitale?

N'am răspuns. Reporterii americani, mă distruseseră cu întrebările lor și nu-mi era de loc simpatic gândul, că trebue să încep din nou.

— „Ei, pentru ce te lași atât rugat? Hai începe! Și dacă nu-ți vine nimic altceva în minte, povestește-ne ceva despre debutul dumitale. Acest lucru, interesează mereu pe vedete".

Nu mai aveam încotro.

„Debutul meu? Am început fără să debutez!"

„Dintr'un colț întunecat al odăii, apăru o umbră.

Era un reporter american, pe care nu-l observasem până în acel moment.

Nici aci nu puteam scăpa de gazetari.

— „Aveam 16 ani, și eram voluminos și puternic. Lucram în Hamburg, la un birou de expediție. Intr'o Duminică, maică-mea a observat că m'am dat jos din pat la 6 dimineața. A fost foarte surprinsă, căci știa că iubeam Duminica, tocmai fiindcă îmi dădea prilejul să mă scol la 12. Nu mi-a spus nici o vorbă, dar am observat după

Max Schmelling și Ernst Lubitsch, la Hollywood

atitudinea ei, că gestul meu o pusese pe gânduri.

Privi spre pat. Eram cunoscut, pentru somnul meu liniștit și sănătos. In dimineața aceea însă, patul arăta, ca și cum ar fi dormit un regiment întreg în el.

Mama înțelese imediat, că am avut un somn foarte neliniștit, și începu să mă examineze de sus până jos, pentrucă să găsească pricina turburării mele.

Imi dădui toată silința să tac, dar n'am reușit.

Până în cele din urmă am mărturisit: făceam parte dintr'un club sportiv, și în după amiaza aceea, trebuiam să lupt pentru prima oară la un match oficial.

Era un club de lupte greco-romane, care voia să scoată din mine un perfect luptător.

Adversarul meu din ziua aceea, pe care trebuiam să-l culc cu umerii la pământ, în cursul unui match deschis, avea 25 de ani. Avea adică 9 ani mai mult decât mine. Amândoi aveam însă aceiași greutate.

Totuși n'o puteam liniști pe mama.

In ochii ei, adversarul meu apărea ca un asasin, ca un ucigaș. Am văzut că debutul îmi este periclitat, și am început să pledez.

Am apelat la simțul ei sportiv, i-am explicat că nu pot abandona lupta, arătându-i că mă voiu face imposibil în tot Hamburgul, că nu voiu mai putea da ochi cu nimeni și că toți mă vor batjocori. Totul a fost în zadar. Fără multă vorbă mă încue în cameră, iar eu vedeam cu groază, cum se apropie ora ...tei. Ziua se sfârși. Eram necăjit ... nici odată nu m'am mai prez... la club. Păcat! Cred că ași fi ajuns un bun luptător".

Lubitsch, ca și întreaga societate de față, a râs din toată inima ... nefericitul meu debut. Și pentrucă prinsesem chef de vorbă, am început, să povestesc toată istoria ...ții mele. Am fost foarte scurt, că... erau în societate persoane, care n... înțelegeau germana, și pe care nu puteam să-i plictisesc prea mult, cu o poveste într'o limbă necunoscută.

(l. g.)

FECIOARE sacrificate unei stele

PARALEL cu lumea veche, s'a desfăşurat în America — neştiut şi intr'o direcţie cu totul deosebită de cele obicinuite — manifestări extrem de interesante, care înmărmuresc pe *observatorul modern*, prin convenţionalitatea în care s'au desfăşurat.

Nu de mult, o echipă de lucrători, săpând în coasta unei colonii din ţinutul Merrik (Nebraska), au deschis întâmplător un mormânt în care-au găsit nenumărate schelete.

Mărgele diferite şi alte obiecte risipite printre oase, apoi aspectul bizar al scheletelor, determinară pe inteligentul şef al echipei, să notifice descoperirea, universităţii din Nebraska.

In scurt timp, archeologii veniţi la faţa locului stabiliră că, ceace sapele muncitorilor scoaseră la lumină, era mult căutatul mormânt al fecioarelor sacrificate anual *Luceafărului Dimineţii* de tribul Skidi al indienilor Pawnezi.

Sunt o sută douisprezece ani, de când ultima fecioară a căzut cu o săgeată în inimă, pe ciudatul altar, de care fusese legată.

După găsirea mormântului, s'au făcut cercetări pentru a se afla locul jertfei, care a fost determinat în cele din urmă, pe o colină înconjurată de stânci şi astfel dispusă, încât altarul putea fi văzut din orice punct al ţinutului înconjurător, de miile de ochi ai indienilor, adunaţi să urmărească diferitele faze, prin care trecea fecioara murind.

S'a socotit că în acest tragic mormânt, se găsesc cel puţin cinci sute de fecioare indiene ceeace ar însemna cinci sute de ani de sacrificii.

Pawnezii au fost unul din marile mistere ale Americii preistorice.

Ştiinţa care a reuşit să stabilească originele şi înrudirile tuturor celorlalţi indieni americani, nu poate spune nimic în privinţa acestora. Tradiţiile şi obiceiurile lor, diferă cu desăvârşire, de ale celorlalţi indieni.

Legenda originei lor spunea, că ar fi fost creaţi chiar pe locul unde i-au găsit albii. Coborau dintr'un fiu al omului, născut din unirea Luceafărului Dimineţii cu Luceafărul Serii şi dintr'o fecioară născută din unirea soarelui cu luna.

Luceafărul serii şi luna, erau socotite de parte femeiască; luceafărul dimineţii şi soarele erau socotiţi de parte bărbătească.

Acestui strămoş, *Luceafărul Dimineţii,* Pawnezii îi făceau sacrificii umane, şi întrucât el era socotit ca bărbat, jertfa avea să fie o fecioară.

De unde vor fi luat Pawnezii ideia sacrificiului uman? E o întrebare rămasă fără răspuns. Unii etnologi cred, că ar fi o ramură coborînd din marea rasă a Aztecilor. Dar pe când Aztecii din Mexico, măcelăriau mii şi mii de victime, Pawnezii omorau numai una pe an.

Victima era totdeauna o fecioară din alt trib, pentru care Pawnezii porniau adesea răsboiu, spre a şi-o procura. Cercetaşi, spionau mai înainte triburile vecine şi după ce alegeau pe cea mai frumoasă dintre fete, dădeau atac satului şi o capturau, ducând-o în ţinutul lor.

Ritualul sacrificiului era extrem de strict după cum o arată documentatul raport al specialiştilor americani, cari explorează regiunea.

La sosirea ei în satul Pawnezilor, fecioara era tratată cu multă curtoazie şi blândeţe. Nu auzia nici o şoaptă, despre soarta ce o aştepta. Scopul detentorilor săi era, s'o menţină în necunoştinţă şi să-i amăgească orice urmă de bănuială.

Se spunea că avea să fie mireasa unui mare erou, — lucru în parte adevărat. I se ascundea însă, că eroul era un zeu şi că drumul spre el, trecea prin mormânt.

Intenţia era ca jertfa să se ridice la *divinul mire,* cu bucurie şi fără temeri sau tristeţe.

Eşafodul ridicat după vechiul ritual, era format din doi stâlpi, de o parte şi de alta, având patru bare de-a curmezişul jos şi în vârf o a cincea.

Fecioara urca cele patru trepte şi i se legau mâinile de a cincea. In poziţia aceasta, stătea până când călăul principal, lansa săgeata morţii.

Când venea timpul jertfei, marele preot, desbrăca fata, o îmbăia şi-i pieptăna părul, vopsindu-i jumătatea dreaptă a trupului cu roşu, iar stânga cu negru.

Când era gata, cântau cu toţii o melodie la sfârşitul căreia, doui bărbaţi cari o conduceau la eşafod, îi puneau curele în jurul mâinilor şi porniau cu fata spre eşafod, urmată de preoţi cântând.

In timp ce fata era legată, bărbații însărcinați cu ultimile rituri, se adunau îndărătul stâncilor, la răsărit de locul jertfei, astfel ca victima să nu-i vadă.

Se aprindea un mic foc și când *Luceafărul Dimineții* apărea, doui bărbați, purtând piei de cucuvea în jurul gâtului, simbol al astralului lor strămoș, se apropiau cu torțe în mână și atingeau ușor cu flacăra pântecul și brațele fetei; se întorceau apoi către peretele de stâncă și un al treilea bărbat apărea, purtând arcul și săgeata sacrificiului. Scotea un strigăt răsboinic căruia îi urmau urletele de încurajare ale mulțimei, ațâțate de par'că ar fi atacat un dușman.

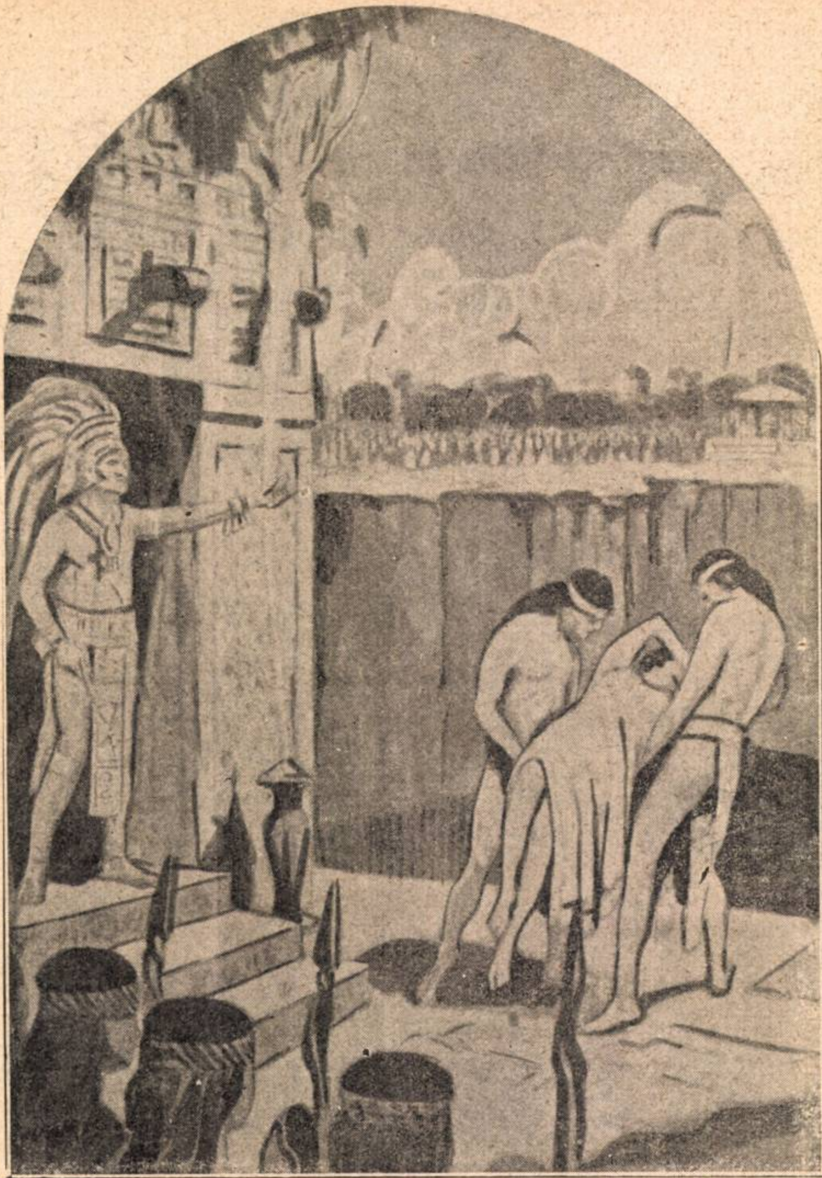
Apropiindu-se de victimă, îi trimitea o săgeată în inimă și fugea înapoi, ascunzându-se îndărătul stâncilor. Acest rol era deobiceiu al omului care o prinsese. Un al patrulea bărbat, o lovia în cap cu o măciucă.

Imediat ce fata era moartă, gardianul său se apropia cu un cuțit înroșit în foc, iar acel care o capturase, venia și el, purtând inima și limba uscată a unui bivol. Gardianul se urca pe eșafod și spinteca trupul, iar al douilea dedesubt strângea sângele ce curgea, într'o strachină. Gardianul își băga mâna în pieptul de unde se smulsese inima și-și mânjia fața, cu sângele încă cald.

Când ritualul era terminat, bărbații din mulțimea spectatoare, scoteau la rându-le strigăte răsboinice și se îngrămădiau să arunce săgeți în cadavrul fecioarei.

Intenția era să se înfigă atâtea săgeți, câți bărbați erau în trib, iar băeții prea slabi încă, pentru a să tragă cu arcul, erau ajutați de părinții lor. După aceasta, mulțimea se risipia, întorcându-se în satele lor, unde începeau un ospăț, care dura trei zile.

Preoții, gardienii și ceilalți executori oficiali ai jertfei, rămâneau lângă eșafod. După depărtarea mulțimii, gardianul scotea săgețile din trup, una câte una și le dădea unui preot, care le punea în cele patru puncte cardinale, ale locului unde se afla focul. Corpul era apoi coborât și dus la o mică distanță de eșafod, unde era pus cu fața în jos. Se întorceau apoi cu toții în sat și locul era evitat câtva timp.

Spre locul execuției.

Se credea că sufletul fetii părăsia corpul, în momentul când era lovită cu măciuca în cap, și se ducea drept la Tirawa, care o trimetea *Luceafărului Dimineții*. Acesta o învestmânta într'o mantie scânteetoare și o punea printre stelele sale pe cer.

Se mai credea că trupul ei diferia de celelalte, că mai vieţuia chiar după moarte, că ar fi putut da naștere altor ființe și ar fi fertilizat pământul. De-aceea era coborît în mormântul sacru.

Cu vremea luă naștere în trib, ideea desființării acestor sacrificii de o cruzime ce nu-și găsește asemănare, nici la cele mai sălbatece fiare din junglă și prin 1818, un tânăr anume Petahlayshahrho salvă fata ce avea să cadă jertfă, deslegând-o de pe eșafod, și urcând-o pe un cal, o trimise înapoi la ai săi. Se întoarse în trib și impuse încetarea sacrificiilor omenești. Fiind un luptător de frunte și cum prin legăturile sale de rudenie, avea să devină șef al tribului, toți se supuseră și din acea zi, n'au mai avut loc sacrificii de acest fel.

In 1821 printre 20 de șefi indieni convocați la o conferință în Washington, de maiorul O'Fallon era și acest tânăr Petahlayshahrho, acum șef de trib. Maior O'Fallon istorisi la Washington isprava indianului, stârnind un entuziasm atât de mare, încât studentele seminarului „*Miss White*" îi dăruiră o medalie de argint, cu dedicația: „Viteazului între viteji".

Tânărul șef purtă medalia până la moarte și fu îngropat cu ea. Acum 50 de ani, medalia s'a regăsit într'un vechiu mormânt indian, pe o colină de lângă satul Skidi al Pawnezilor și s'a expus la Muzeul Fundației Americo-Indiene din New-York.

E. A.

IN EXPEDIŢIA PESTE ATLAS

LUPTA DELA AID-YAÇOUB

Primim din partea unui prieten al revistei noastre, român de origină, ofiţer în legiunea străină franceză, o dare de seamă asupra marei bătălii dela Aid Yacoub, luptă în care atât trupele regulate franceze, cât şi triburile sălbatice, au lăsat numeroşi morţi pe teren.

Se ştie că după ce guvernul francez a pacificat şi supus întregul Maroc, au început hărţuelile la frontiera Marelui Atlas, din partea triburilor de tâlhari ai deşertului, ale căror bande numără mii de membri. Jaful este făcut în numele Profetului, deci un pretext de lupte religioase contra Franţei, care trebue să-şi asigure prin acele regiuni, drumul liber către coloniile ei, din centrul şi sudul Africei.

* * *

CARAVANELE şi expediţiile civile şi militare, pornite spre centrul Africei, erau regulat atacate, imediat ce scoborau versantul Marelui Atlas, dincolo de graniţa Marocului. Tâlharii pustiului atacau până şi expediţiile ştiinţifice, măcelărind fără milă, pe curagioşii cari se avântau prin acele locuri.

Incă din primăvara anului trecut, au început operaţiunile de pacificare ale regiunii transatlasiene, dar din lipsă de fonduri înaintarea trupelor noastre a fost oprită, de marele stat major.

Cu toată opoziţia ministerului armate, generalul *Niégere* şi-a asumat răspunderea unei ofensive în ţinutul de mus sus, nestrăbătut încă până la capăt, de europeni.

In luna Martie a anului trecut, a pornit un grup nobil, format din două batalioane de tiraiori marocani, ai regimentului 7. T. M. şi batalionul 2 din regimentul 3 al legiunei străine.

Detaşamentele înaintau atente, prin regiunea sălbatecă, fără nici o rezistenţă din partea arabilor localnici, tâlharii pustiului. Acest lucru, trebuia să dea mult de gândit comandamentului superior.

Astfel compania a 5-a din batalionul de legionari, ajunse nestingherită, până la El Bordj, unde a început construirea unui fort, care trebuia să fie cel mai avansat post din Marele Atlas.

Concomitent cu construcţia primului, au început lucrările şi la punctul Aid-Yacoub, situat la o mică depărtare pe linie paralelă cu celălalt.

Lucrările decurgeau în cea mai deplină linişte. Legionarii se ocupau cu ridicarea zidurilor de apărare, iar cele două batalioane de tiraiori marocani, construiau drumuri destul de practicabile şi linii telefonice, între cele două posturi, precum şi între acestea şi postul central de comandă.

Imprejurimile erau atât de liniştite, încât nimeni nu şi-ar fi putut închipui dezastrul care se apropia.

Intr'o bună zi, cele două batalioane de marocani, ieşiră la lucru fără arme. Acest lucru le-a fost fatal, căci arabii n'aşteptau decât prilejul, de a găsi detaşamentul nearmat, pentru a-l ataca.

Intr'o jumătate oră, cele două batalioane erau încercuite de peste 4000 de tâlhari, şi măcelărite în chip sălbatec, cu excepţia câtorva, cari au preferat să-şi trădeze drapelul.

Cum ambele forturi erau situate pe două culmi stâncoase, de pe care nu se putea urmări traseul şoselei, posturile de veghe n'au putut remarca nimic şi astfel nu s'a putut da alarma, pentru a se veni în ajutorul celor atacaţi.

Desigur că lipsa în întregime a celor două batalioane, la apelul de seară, a produs o legitimă îngrijorare. In aceeaş seară, legăturile telefonice între cele două posturi şi între acestea şi comandamentul general, au fost tăiate de duşmani şi postul El Bordj încercuit şi atacat de rebeli.

Legionarii acestui fort, s'au luptat cu cel mai mare eroism, dar nu erau decât 200 la număr.

Ei au rezistat până la ultimul glonte, apărându-şi apoi zidurile cu sabia şi cu baioneta la armă. Au căzut în această luptă, peste o mie de arabi, dar şi întregul detaşament a fost măcelărit până la ultimul om.

Scenele cari s'au petrecut în interiorul fortului, după invadarea lui de către arabi, întrec în grozăvie, tot ce s'a scris în privinţa masacrelor. După ce erau ucişi cu gloanţe sau cu lovituri de sabie, nenorociţii legionari erau despuiaţi şi cadavrele lor oribil măcelărite.

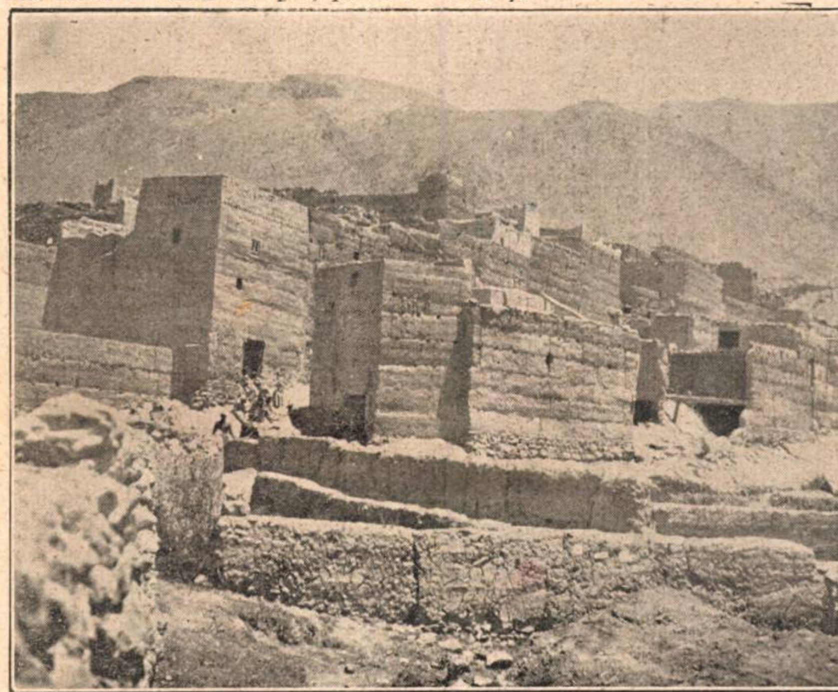
In mijlocul fortului, se aprinsese un foc uriaş, deasupra căruia aburia un vas enorm, ca un clopot întors, plin cu apă. In acest vas, erau aruncate intestinele, inimile şi rinichii nenorocitelor victime, iar în jurul focului, musulmanii răsboinici se prosternau, făcând rugăciuni lui Allah, pentru isbânda drapelului lui Mahomed.

După bătălie.

Capetele legionarilor au fost înfipte în vârful unor pari şi purtate drept trofee, până în faţa fortului Aid Yacoub, unde alarma era dată, dela prima încercare de atac.

La lumina torţelor, capetele tăiate făceau o impresie penibilă, îngrozitoare, asupra legionarilor, cari ştiau că dacă vor cădea în mâna arabilor necruţători, vor avea aceeaş soartă. Şi atunci începu rezistenţa.

Ce a rămas din fortul Aid-Yacoub, după luptă.

Fiecare glonte era ochit minute întregi, pentru a nu se pierde în vânt. Toate încercările de asalt asupra zidurilor erau respinse cu pierderi însemnate din ambele părţi.

Intretimp, sublocotenentul Karnakis, grec de origine, isbuti să-şi pună la punct emiţătorul de telegrafie fără fir şi semnale disperate începură să străbată eterul, chemând ajutor din lumea civilizată.

Arabii pierdeau de-acum sute de oameni, prin gloanţe şi prin săbiile legionarilor străini, dar şi muniţiunile acestora scădeau văzând cu ochii.

A doua zi la amiză, arabii se retraseră pentru scurtă vreme, lăsând numeroşi morţi pe teren. Şi în acest răstimp, am avut prilejul să prind o serie de clişee care vor servi mai târziu spre documentare.

Spre seară, focul arabilor reîncepu şi atacurile se succedau cu o iuţeală nemaipomenită. Muniţiile erau terminate, şi atunci nenorocitele victime din fort, recurseră la vechea sistema de apărare a zidurilor, fierbând toată cantitatea de apă disponibilă şi aruncând-o asupra arabilor, în cursul asalturilor. Când se terminase apa, a venit rândul pietrelor din interior, apoi a acelora din care erau ridicate zidurile.

Rămăsesem numai 70 de oameni care trebuiam să menţinem cu orice preţ poziţia, cel puţin ca o diversiune până la sosirea trupelor de ajutor care se anunţaseră dela comandamentul general, printr'o radiogramă.

Am intrat în camera unde era montat postul de emisie şi recepţie, şi spectacolul care mi se înfăţişa ochilor era de natură să piardă minţile celui mai sănătos om.

Un trădător, Rafael Carotti, împuşcase pe sublocotenentul Karnakis, şi distrusese întreaga instalaţie

Carotti păstrase ultimele gloanţe, pentru acest scop şi-l văzui îndreptându-şi revolverul spre mine. In acel moment critic, mi-am amintit că în copilărie învăţasem arta de a arunca cuţitele, dela un saltimbanc care se stabilise la Brăila. Cu iuţeala fulgerului mi-am scos baioneta şi i-am trimis-o direct în inimă, tocmai în momentul când revolverul se descărca. Am avut noroc. Glontele nu mi-a luat decât urechea dreaptă.

Arabii încercară ultimul asalt. Şi cu desnădejdea morţii, legionarii îşi apărară meterezele. Săbiile erau încărcate de sânge iar aerul de jur împrejur, era plin de miazme cadaverice. Insfârşit, spre seară, apărură trupele franceze, compuse în majoritate din marocani. O mişcare de învăluire, ordonată de colonelul Terry, prinse duşmanii într'un cerc strâns, de unde nu mai puteau scăpa.

Mânia marocanilor fu stimulată de comandanţi, cu povestirea masacrului, căruia căzuseră victimă fraţii lor de sânge. Şi atunci, ura lor se revărsă cu atâta furie, încât la orele nouă seara, nu mai trăia nici un tâlhar. Toţi erau spintecaţi, iar pe câmpul de bătae zăceau peste şase mii de cadavre, din ambele tabere. Pierderile franceze s'au calculat cu această ocazie, la cel puţin 2.000 morţi.

Şi iată cum bravii legionari străini, au dovedit încă odată, că faima lor de oameni curagioşi este pe deplin justificată.

Corpul sublocotenentului Karnakis a fost transportat la Corinth şi înmormântat acolo, cu toate onorurile. Iar cadavrele luptătorilor, au dat cel mai mare mormânt, care s'a săpat vreodată.

Sublocotenent VOICULESCU

Nu cer nimic dela bărbaţi

EXPRESSUL de Italia porni-se'n goana lui nebună, din gara de sud a Vienei, spre înălţimile dela Semmering. Imbarcarea se făcuse ca în orice gară mare, cu îmbulzială, ghionturi, ceartă pe locuri, hamali obraznici, portofele dispărute şi în fine cu acea acalmie, specifică voiajului într'un compartiment de cale ferată, când fiecare călător se îndeasă convins în pluşul locului său, sub pretextul unui somn întremător.

Liniştea era întreruptă doar, de ritmul monoton al roţilor, singura variaţie fiind trecerea macazurilor din gările de mâna a doua, gări care păreau monştri cu ochii luminaţi, gonind în întunericul nopţii.

Dar cine poate dormi în tren, chiar dacă locul este perfect capitonat, iar semiobscuritatea destul de plăcută? In consecinţă, îmi examinez vecinii, ceeace este în definitiv, o distracţie absolut nevinovată.

Lângă mine, un domn tânăr, care pleacă în America de Sud. Bagajele sale poartă banderole de tranzit (prin Italia), pentru Genova. Totodată sunt prevăzute cu etichetele unei companii de navigaţie italiană.

In faţă, lângă uşă, moţăe un domn între două vârste, asvârlind din când în când câte un sforăit, obicinuit scriitorilor burgheziţi sau voiajorilor comerciali. La fereastră şade o doamnă tânără, căutând să descifreze literele unui volum, în lumina îndoelnică a compartimentului. Insfârşit, ostenită, încearcă să adoarmă, căutând să se întindă oarecum, pe jumătatea de canapea care-i era rezervată.

Aţipind, atinse cu pantoful pe vecinul ei, care sări ca ars. Se ridică, îi aşeză binişor picioarele pe canapea şi eşi pe culoar. Neputând dormi, am eşit după el.

— „Poate aveţi un chibrit?!?"

— „Cu plăcere, poftim"

Fumător pasionat, a început să-mi laude ţigările de foi austriace — care în treacăt fie zis, fumegă ca buruiana — şi peste o oră ne înţelegeam atât de bine, de par'că am fi fost prieteni de ani. Era un industriaş vienez, care pleca la Roma, să-şi îmbărbăteze fratele, aflat în preajma doctoratului.

...moţăia un domn între două vârste....

După două ore, sus la Semmering, era un frig grozav şi intrând în compartiment, ne-am trezit tovarăşii de călătorie. Tânăra doamnă făcu o figură, de parc'ar fi văzut un Cobra în junglă, când se găsi culcată de-abinelea pe canapea.

— „Vă rog, doamnă, nu vă deranjaţi! Ertaţi-mă că mi-am permis să vă ridic picioarele pe banchetă, dar eraţi atât de obosită..."

— „Vă mulţumesc foarte mult. Acum mă simt mai întremată".

Şi cu aceste cuvinte, îşi reluă locul.

— „Şi femeile se plâng, că a dispărut cavalerismul!" observă emigrantul din stânga mea.

— „N'a dispărut, dar femeile în general, nu mai fac caz de el. Au ajuns atât de departe cu egalizarea bărbaţilor, încât aceştia sunt o cantitate neglijabilă pentru ele", răspunse industriaşul. Se grăbi însă să adaoge:

— „Dar numai la figurat. In realitate, lucrurile stau cu totul altfel, şi dacă-mi veţi permite, vă voiu povesti o mică istorioară absolut autentică, din care reese adevărul spuselor mele.

Anul trecut, cam pe timpul acesta, călătoriam spre Italia, cu acelaş express de noapte. Un mic voiaj de agrement, după o muncă încordată. După ce mi-am acupat locul la fereastră, intră în compartiment o doamnă tânără, care se aşeză pe ultimul loc liber, cel de lângă uşă, loc cam incomod pentru o doamnă, mai cu seamă noaptea.

— „Ocupaţi, vă rog, locul meu doamnă! Şedeţi mai bine aci".

— „Mulţumesc, domnule, dar eu nu cer nimic dela bărbaţi".

Mă uitai uimit la ea. Prevederile mele se îndepliniră însă. Cum toţi eram fumători, eşiam foarte des pe culoar, pentru a ne fuma ţigările. Şi desigur că de fiecare dată, tânăra noastră vecină era deranjată, tocmai când căuta să aţipească.

— „Uite ce, e domnule", îmi spuse ea după câtava vreme. „Dacă

ai vrea, aş accepta totuş locul dumitale, de lângă fereastră. Altfel te rog să mă crezi că nu cer nimic dela bărbaţi".

Cum în urma acestei conversaţii, am prins curaj, am aflat încet-încet, că simpatica doamnă, era o scriitoare americană, vicepreşedintă la o oarecare societate feministă, călătorind prin Europa, după senzaţii noui. Nu înceta o clipă să afirme, că nu cere niciodată nimic dela bărbaţi şi mai cu seamă că nu primeşte.

O priviam zâmbind. Era atât de tânără şi de gingaşe, încât nu-ţi venia să crezi, că într'o asemenea floare plăpândă, ar putea sălăşlui atâta aversiune, contra serviciilor cavalereşti ale noastre.

Peste o jumătate de oră, mi se adresă:

— „Vezi domnule, de obiceiu, îmi place să-mi aranjez toate singură. Dar dacă ai vrea să fi atât de drăguţ, te rog să-mi permiţi a mă întinde pe canapea. Sunt tare obosită. Altfel, ştii...."

Desigur că ştiam şi pentru că trebuiam să mă nasc în evul mediu, am trecut pe banca din faţă, în timp ce ea se culcă liniştită, înfăşurată în pardesiu.

Un tovarăş de călătorie, scoase o sticlă de vin, din care ne oferi şi nouă.

— „Vinul nu-mi prea place, mai cu seamă dacă mi-l oferă un bărbat, dar pentrucă mi-e sete, te rog să-mi dai şi mie puţin. Altfel....."

Şi cum vinul cam desleagă limba, scriitoarea noastră prinse chef de vorbă:

— „Din principiu, domnii mei. Bărbaţii sunt obraznici şi e de-ajuns să te'ndatoreze cu ceva, pentruca să aibe pretenţiuni nelalocul lor. De-aceea prefer să nu le cer nimic. E mai sănătos".

— „Poate v'au lăsat impresia aceasta, bărbaţii americani".

— „Oh, mister, nu-i nici o diferenţă. Brrrr, s'a făcut frig".

— „Cam. Trecem Semmeringul".

Feminista privi lung pătura, cu care-mi învelisem picioarele.

— „Foarte frumos pled. Costă mult?"

— ..Nu, nu prea. Dar dacă doriţi....."

— „Vezi mata, eu nu cer nimic dela bărbaţi, precum ţi-am mai spus. Insă pe frigul acesta....... înţelegi..."

Şi după ce o acoperii bine, adormi ca un puişor, până la Klagenfurth. In gară, pe peron, o afluenţă extraordinară de.... cafea cu lapte. Făcând puţină mişcare pe lângă garnitura noastră, aud deodată vocea miss-ei Child:

— „Laptele trebue să fie delicios prin ţinutul acesta muntos. Vrei să mă serveşti cu o cafea cu lapte? Dar aşa, camaradereşte. Ştii, nu vreau să mă cobor, căci abea m'am spălat. Altminteri......... bărbaţii..."

— ..Desigur... nişte obraznici".

Cred că nu trebue să menţionez, că şi sarcina plăţii mi-a lăsat-o mie, căci n'avea mărunţiş şi cum *„nu cerea nimic dela bărbaţi"*, n'ar fi voit să se înjosească, cerând restul băiatului.

Ajungând în apropierea graniţei italiene, feminista noastră îmi spuse după oarecare ezitare:

— „Cunoşti de-acum aversiunea mea pentru serviciile bărbaţilor, nu-i aşa?"

— ..Ce mai încolo'ncoace?!?! Nişte prost crescuţi".

— „Vezi, dacă nu le cer nimic, îmi place totuş să le dăruesc câte ceva. Şi fratelui meu, (am şi eu unul, dar nu-i cer absolut nimic) i-am cumpărat la Viena câteva cravate şi un porte-cigarettes, pe care mă tem că mi le-ar taxa italienii cam scump. Te rog prietene-şte, — cred că pot avea încredere în d-ta — să le iei în valiza d-tale, dându-le drept personale, până peste graniţă, la Tarvisio. Inţelegi, e o situaţie critică, altfel eu cu bărbaţii...."

Şi minunatele cravate, ca şi porte-cigarettes-ul, trecură în geamantanul meu.

Anul trecut, viza de intrare în Italia, se făcea la poliţia gării. Acum s'au mai civilizat şi o aplică în tren.

Miss Child era într'o situaţie extrem de penibilă. Văʼnchipuiţi, cum să *cearǎ* ea *bărbaţilor* dela frontieră, viza de intrare? Aşa că din oroare pentru serviciile lor, am fost însăricnat tot eu cu viza.

In fine Italia, însorita Italie, patria artelor şi a gloriilor, în care imediat ce-am intrat, cravatele şi tabacherea, au făcut o voltă în valiza vecinei mele.

— „Şi-acum, unde vă opriţi?"

— „Câteva zile la Venezia".

Pe drum, apă rece, siropuri, dejunul în vagonul-restaurant, ziare şi dulciuri, i-au fost servite de tovarăşii mei şi de mine, dar după fiecare atenţiune nu uita să repete:

— „Nu de alta, dar ca să se ştie: nu cer nimic dela bărbaţi. Nişte..."

Şi avea dreptate. Ea, biata, nu cerea nimic, ci numai semnala prezenţa tuturor bunătăţilor, cu un ochi de cunoscătoare.

Venezia-Mestre. Trenul trece în goană pe digul dintre lagune.

— „Vă opriţi şi dv. la Venezia?"

— ..Cu voia dv.. da".

Insfârşit, republica dogilor. In gară, un stoc monstru al comisionerilor de hotele. Hamalii gâfâiau sub greutatea bagajelor. Am instalat-o la o pensiune de primul rang, iar când ne-am despărţit, mi-a amintit:

— ..Ce zici, ce caracter ferm am? Mare lucru e să nu ceri nimic dela bărbaţi, să n'ai nevoe de serviciile lor!! Bărbaţii..... ştii....

— ..Sigur... neobrăzaţi... pretenţioşi"......

Vecinul nostru făcu o pauză, în timp ce cuconiţa de lângă fereastră, zâmbia îngereşte.

— „Aţi mai văzut-o de-atunci?" întrebă emigrantul.

— „O văd în fiecare zi".

— „De-acum un an, de când e.... soţia mea"....

— „Cum adică? I-aţi oferit un post în întreprinderea dv? Şi l-a primit, ea, care nu cerea nimic de la bărbaţi?"

Industriaşul isbucni în râs:

— „La dreptul vorbind, nici acum nu cere nimic dela bărbaţi,— spre bucuria mea — dar şi-a schimbat fundamental părerea în privinţa lor".

— „De când?"

— „De un an, de când e.... soţia mea".

LIVIU MIRON

Dela concursul nostru de fotografii

După cum am anunţat în numerele noastre trecute, acordăm premii pentru cele mai bune fotografii, trimise de cititorii noştri, amatori-fotografi.

La concursul pe săptămâna 15—22 am premiat cu

LEI 300. (TREI SUTE)

fotografia de mai sus, trimisă de d. Ştefan Negulescu din Galaţi.

Clişeul reprezintă solemnitatea inaugurării Criptei Eroilor Români, care a avut loc la Galaţi, în ziua Eroilor şi este prins chiar în momentul sfinţirii.

De vorbă cu D-ra Păpuşa Vlasiu „Miss Transilvania 1930"

ÎNTRE fetele frumoase din Cluj, — de altfel destul de multe, la concursul organizat în acest an, de către revista „REALITATEA ILUSTRATĂ" a fost aleasă *Miss Cluj*, d-ra PĂPUŞA VLASIU.

Că juriul clujan a făcut cea mai

„Miss Transilvania 1930" după un tablou lucrat recent de către pictorul Tasso-Marchini-Cluj

perfectă alegere în persoana frumoasei domnişoare Vlasiu, este pe deplin dovedit, prin faptul că însuş juriul concursului general de la Sinaia, a proclamat pe d-ra *Păpuşa Vlasiu* „cea mai frumoasă ardeleancă", acordându-i titlul de „Miss Transilvania 1930".

Voind a vedea pe d-ra Vlasiu, m'am dus la biroul unde d-sa este funcţionară.

Ridicându-şi frumoşii ochi negri de pe un dosar, mi se adresează:

— *„Ce doriţi"?*

— „Sunt redactor al „Realităţii Ilustrate" şi ţin să cunosc felul de viaţă al celei mai frumoase fete din Transilvania.

Obrajii Păpuşei Vlasiu se îmbujorează.

— *„Nu uitaţi vă rog, sunt ore oficiale şi în acest interval în nici un caz nu pot fi cea mai frumoasă fată din Transilvania, ci numai aceea ce sunt: o simplă funcţionară, totuşi, vă rog a reveni într'o oră liberă".*

★

Iată şi convorbirea avută cu „Miss Transilvania 1930", în aceeaş seară.

★

Fata cea mai frumoasă din Transilvania, este mulţumită cu cariera de funcţionară?

— „Aş minţi răspunzând: da! Ce vreţi însă să fac? Sunt o fată săracă şi după cum spune lumea sunt oarecum frumoasă.

Cu toate acestea nu mă dau învinsă; din contra, ţin cu tot dinadinsul să deviu *cineva.*

Pot spune chiar că sunt silită să devin cineva... căci altfel *(continuă d-ra Vlasiu suspinând uşor)* ce aş putea face oare?

După cum v'am mai spus, sunt o fată săracă şi ca atare îmi voiu utiliza frumuseţea ca bază a carierei de artistă de cinematograf, — pe care vreau să mi-o formez, — şi sunt cât se poate de recunoscătoare marei reviste *„Realitatea Ilustrată"* care prin concursul organizat de ea, mi-a procurat fericita ocazie de a face primul pas, spre idealul meu".

— *„Ce artişti de cinematograf preferaţi?*

— Emil Jannings şi Conrad Veidt...

— *„Ca frumuseţe bărbătească însă pe cine preferaţi?*

— „Am fost, sunt şi voiu rămânea o profundă admiratoare a lui Petrovici şi Mosjoukine...

— *„Dar dintre femei?*

— „Prefer pe Greta Garbo, care întruchipează la perfecţie tipul femeii fatale şi admir sincer frumuseţea Billiei Dove.

— *„Cari autori v'au impresionat?*

— „In timpul liber citesc, citesc cât pot mai mult şi în majoritate din autorii români.

Ca să mă impresioneze, au reuşit I. L. Caragiale, Liviu Rebreanu, Adrian Maniu, dintre străini, Al. Dumas tatăl, Em. Zola, iar dintre poeţi M. Eminescu, Ion Minulescu, M. Dragnea şi Justin Iliescu.

— *„Cu muzica vă ocupaţi dudue?"*

— „Încă de mică, voiam să intru la Conservator, spre a urma pianul sau vioara.

N'am reuşit însă.

— Totuşi am isbutit să învăţ în casă vioara.

Fiind o admiratoare a frumosului, se înţelege că nici o reprezentaţie de operă nu mi-a scăpat precum nici la Teatrul Naţional".

— *„Insfârşit dudue, ţineţi ca neapărat să ajungeţi o stea a ecranului?".*

— „Dacă voiţi să fiu absolut sinceră, m'aşi mulţumi şi cu o căsătorie bună....

Dar până să ajung acolo, voi lucra mai departe cu aceeaşi sârguinţă, în biroul meu...

N. IONESCU

Un admirator îndepărtat

Liliana Andreescu
8 Str. Filitti no 8.
- Bucarest -
Roumanie

Domnişoara Liliana M. Andreescu, aleasă „Miss Capitala" la concursul nostru de frumuseţe, a primit o scrisoare din partea sub-ofiţerului Niculae Ionescu, din legiunea străină franceză a Marocului, în care acesta, făcându-se ecoul camarazilor în întregime o proclamă „la plus belle femme du monde".

Legionarul a văzut fotografia domnişoarei Andreescu, în „Realitatea Ilustrată", pe care i-a dăruit-o un aviator spaniol, care a aterizat în deşertul unde operează regimentul din care Ionescu face parte.

Odată cu scrisoarea ,amicul nostru îndepărtat, îi trimite şi fotografia celei mai frumoase negrese, „madame Senegal" pe care o reproducem aci.

Este aceasta o nouă dovadă că „Realitatea Ilustrată" a devenit o revistă universală, citită pe tot globul şi urmărită cu simpatie şi de românii înstrăinaţi cari ne trimit nenumărate dovezi despre aceasta.

Totodată trebue să observăm, că organizarea concursurilor de frumuseţe face parte azi din chestiunile la ordinea zilei, în toate ţinuturile pământului.

Mulţumim atât bravului sub-ofiţer Niculae Ionescu, pentru simpatia pe care o arată revistei noastre precum şi domnişoarei Liliana M. Andreescu, „Miss Capitala", pentru comunicarea celor de mai sus.

Madame Senegal

DIN SECRETELE SCAMATORIEI

CARTEA FORȚATA

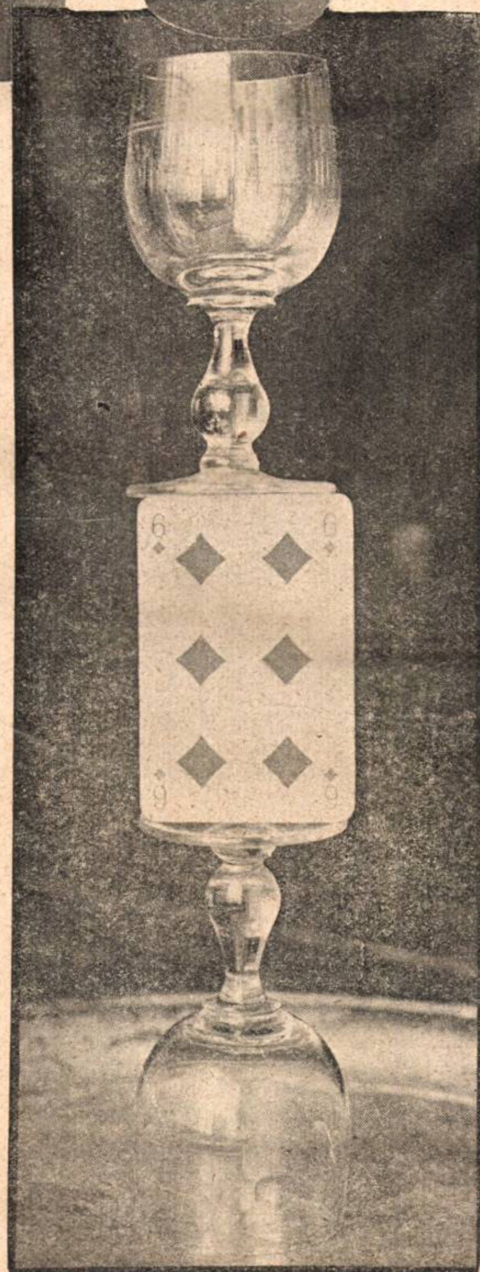
sau scoaterea unei cărți de joc dintr'un pachet, se face astfel: pentruca să fie scoasă, cartea dorită se trage puțin în afară, din pachet. In cazul acesta, 99 la sută vor scoate desigur această carte. Dacă însă cineva ar dori totuș să scoată o altă carte, scamatorul va trebui să-i spună imediat:

„Vă rog, uitați-vă țintă în ochii mei", în care timp îi întinde cartea preparată, după sistema de mai sus. (Un scamator de meserie nu lucrează niciodată cu cărți de joc însemnate, ci numai prin voltă).

Există mai multe feluri de *voltă:* simplă, dublă, efectuată cu mâna dreaptă sau stângă, precum și cu ambele mâini. Ultima e cea mai simplă, pe când primele, necesită o anumită experiență profesională. Clișeul nostru ne arată o voltă dublă efectuată cu mâna stângă.

Stânga: **oul docil**; dreapta: **Cărțile sunt bine amestecate și cu toate acestea scamatorul o va găsi în buzunar.**

A sosit vara. Și odată cu venirea ei, fiecare cetățean al orașului caută să scape de căldurile caniculare, refugiindu-se la munte sau la mare, după cum îi indică diagnosticul medicului sau plăcerea personală.

Dar desigur că nu fiecare își poate lua „reședința de vară", în localități, unde există distracții în permanență, ca baluri, concerte, reprezentații, teatrale, cinematografe, etc.

Mulți din cititorii noștri, se retrag la țară, la aer curat, sau pe malul apelor, în comuna în care specula nu ia proporțiile din marile stațiuni.

***Și** acolo desigur distracțiile, lipsesc. Pentru a da însă tuturor posibilitatea unei distracții familiare, care ar putea, așa zis, să „epateze" cercul de cunoștințe, publicăm mai jos o serie de trucuri de scamatorie, care ne-au fost desvăluite de d. Ștefan Klucsnik, din București, Calea Rahovei No. 231, care s'a pus cu cea mai mare bunăvoință la dispoziția noastră, făcându-ne următoarea introducere, în secretele artei sale.*

„Inainte de a demonstra unele experimente interesante, dați-mi voe să vă famliarizez cu unele expresii technice ale scamatoriei, ca: palmage, changer, carte forțată, voltă, etc.

PALMAGE

se chiamă trucul, prin care reușesc să țin un obiect, de exemplu o monedă, un inel, o bilă sau o carte de joc în mână, fără ca acest obiect să poată fi văzut de cineva.

CHANGER

este mișcarea, prin care dăm iluzia că trecem un obiect dintr'o mână într'alta.

Acum voi experimenta în fața voastră, următorul truc, invențiunea proprie: *Cartea de joc dispărută în buzunar.*

Vă predau acest pachet cu cărți de joc și vă rog să scoateți din el o carte. După ce v'ați uitat la ea, vă rog s'o puneți din nou în pachet. Așa! Acum, voiu amesteca bine cărțile. Gata! Vă rog să-mi spuneți din care buzunar să scot cartea pe care ați văzut-o dv.! din buzunarul stâng? Bine. Poftim! Aici e cartea.

Experimentul a reușit de minune, și dv., n'ați observat absolut nimic. Dați-mi voe să vă dau acum explicațiile. Prin voltă, v'am obligat să trageți șaptele de caro. Bineînțeles că în fiecare din buzunarele mele am câte un șapte de caro. Poftim vă puteți convinge ușor de aceasta. (Și scamatorul ne arată cărțile).

CARTEA DE JOC TRANSFORMATA

Vă arăt o carte. De exemplu asul de pică. Apoi trec cu mâna peste această carte, la un moment dat, asul de pică s'a transformat în 8 de treflă.

Explicația e cât se poate de simplă. Lipesc dosul asului de pică, cu dosul optului de treflă. In momentul când am trecut cu mâna stângă peste asul de pică, întorc cartea repede, iar cu mâna dreaptă, vă arăt optul de treflă.

CARTEA BALANSATA

Vă arăt o carte, o pun pe mână și imediat cartea rămâne în poziție verticală. Pentru a face experiența mai interesantă, se poate lua un pahar de șampanie, care se pune răsturnat pe masă, iar cartea deasupra paharului. Peste carte, se pune un al douilea pahar, în poziție normală. (Clișeul nostru prezintă această experiență).

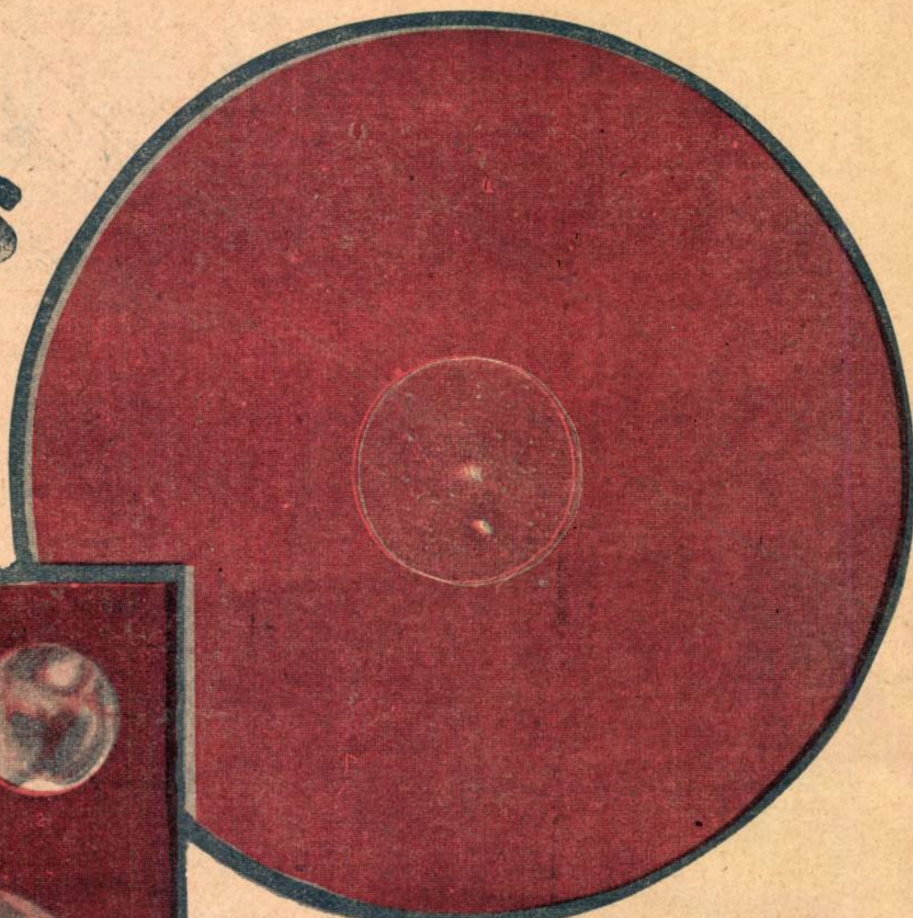
Explicație. In dosul cărții, care se pune pe primul pahar, se lipește o altă carte, îndoită la mijloc, care face să stea prima în poziție verticală.

(Continuare în pag. II-a)

Voltă dublă efectuată cu mâna stângă

Un telescop uriaş

SUNTEM, natural, extrem de interesaţi, să ştim ce mari secrete ale cerului ne vor fi relevate de noul telescop ce s'a pus în construcţie, aproximativ de 10 ori mai puternic decât ori care din aparatele în uz astăzi. Se spune că va fi instalat în California de sud.

E imposibil deocamdată a şti precis, ce se va afla cu ajutorul noului telescop, putem totuş presupune în parte, considerând câmpul cercetărilor, rămas neexplorat de instrumentele existente.

Dela prima lor apariţie, telescoapele au relevat progresiv omului, tot mai multe din secretele cerului; descoperirile făcute sunt foarte restrânse faţă de ceeace ar mai fi de aflat.

Considerând în treacăt cele aflate prin studiul telescopic asupra lunii, cel mai apropiat vecin ceresc al nostru, s'ar părea că cele mai mici detalii cu privire la suprafaţa sa, ne sunt cunoscute. E drept că nici un alt corp ceresc nu e cunoscut omului atât de amănunţit, ca luna. Totuş, dacă putem vedea clar cele mai mici cratere, lanţurile muntoase cu minunatele lor prăpăstii, ce brăzdează suprafaţa acestui satelit, trebue să ştiţi că aceste cunoştinţe se referă la accidente mari şi că micile dar importantele lor detalii, rămân dincolo de raza telescopului direct sau a fotografiei telescopice.

Corpi de aproape 325 m., în diametru, pot fi văzuţi cu ajutorul celor mai mari telescoape; apar însă ca nişte puncte şi e imposibil să afli amănunte asupra structurii lor.

Pentru a înţelege schimbările ce ar avea loc în viitor, ca rezultat al unor anumite condiţiuni, a încerca să găseşti urmele marilor procese naturale ca: accidentele vulcanice, efectele apei, etc., ce au contribuit la formarea suprafeţei lunei, sau spre a afla ceva despre compoziţia sa minerală, cu ajutorul unor particularităţi ale luminii, reflectate de anumite puncte ale solului său, ar trebui să existe un aparat mult mai puternic decât cele întrebuinţate până acum.

Acelaş lucru se poate spune şi cu privire la celelalte planete prin sistemul nostru solar.

Deşi aceste planete sunt egal de interesante, atenţia generală s'a îndreptat spre Marte.

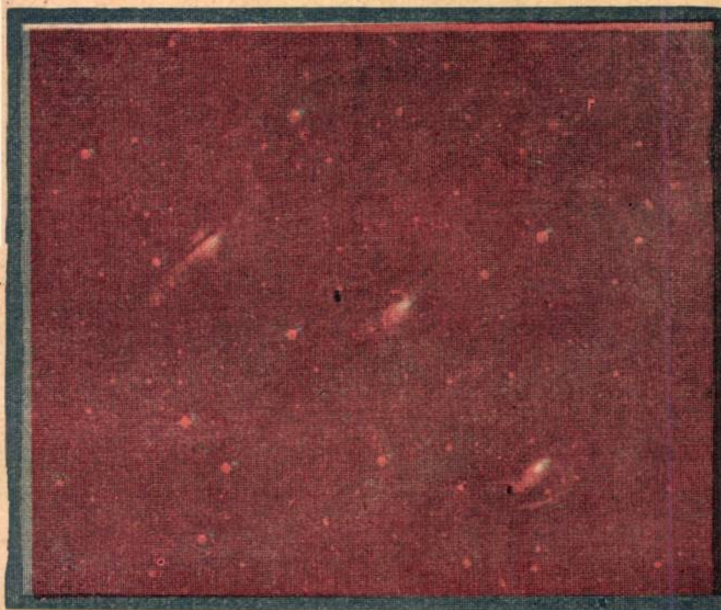
Dela primele observaţiuni făcute cu ajutorul telescoapelor, puterea tot mai mare şi neîntrerupta perfecţionare a aparatelor, a adus un remarcabil aport cunoştinţelor noastre asupra lui Marte. Ceeace putem distinge acum, sunt doar grupe de diferite structuri, unite în ochii noştri căci imaginile sunt prea mici, spre a fi vizibile parţial.

O idee precisă cu privire la suprafaţa globului, la variaţiunile abia distincte, atribuite vegetaţiei şi mai ales la ciudatele formaţii, care au devenit faimoase sub denumirea de canale, ar fi de mare importanţă pentru ştiinţă. Ar însemna deasemeni mult, obţinerea unei imagini a lui Marte, mai mare decât cea pe care o avem în prezent, spre a putea face o analiză amănunţită, cu instrumente potrivite spre a determina temperatura diferitelor sale regiuni, compoziţia solului său din punctul de vedere al radiaţiilor şi căpătarea altor preţioase cunoştinţe, asupra condiţiunilor de traiu pe această planetă, ce seamănă mai mult decât oricare alta, cu pământul.

Apoi, noul telescop ar avea multe de revelat în domeniul ceresc, mai îndepărtat de pământ.

Sondând spaţiul, cercetând nenumăratele stele şi nebuloase ce-l populează, sunt multe încă de descoperit. Astronomii au înregistrat existenţa unor stele, la distanţe care cu greu pot fi concepute de cea mai fantezistă imaginaţie. Majoritatea acestor stele sunt invizibile ochiului omenesc, chiar cu telescopul şi au fost revelate doar de fotografie. Se ştie că fotografia are o putere de pătrundere mult mai mare, decât acea a ochiului omenesc, datorită puterii sale de acumulare a luminei. Se poate deci înregistra cu acest mijloc, imaginile stelelor îndepărtate, sau a unui fenomen ca nebuloasele, când lumina lor e atât de slabă, din cauza depărtării, încât vederea directă nu le poate percepe.

Sus: *Intinderea de spaţiu explorată de noul telescop.* St.: *Progresele cunoştiinţelor noastre asupra lui Marte.* Jos: *Nebule spirale.*

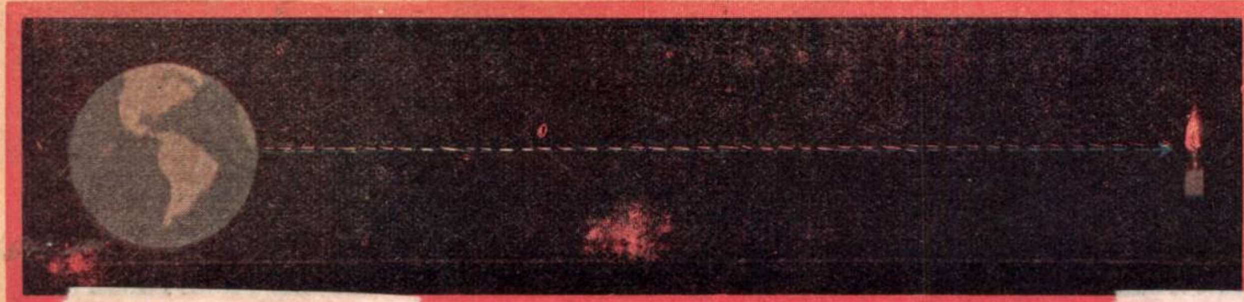
Numărul stelelor cunoscute, se ridică aproximativ la un miliard.

Acest număr deşi pare imens, nu reprezintă adevăratul total, pe care putem spera să-l aflăm într'o zi.

Chiar dacă am putut constata aranjamentele generale, forma şi întinderea exactă a acestui univers înstelat, — din care face parte şi soarele nostru, — ne sunt încă necunoscute. Un punct esenţial în rezolvarea acestei probleme, ar fi cunoaşterea numărului total de stele. Desigur, cele mai mici stele pe care le putem vedea, nu sunt ultimele în sistem, adică cele mai depărtate. Cum numărul proporţional de stele, se micşorează cu distanţa, o astfel de distribuţie, pare să indice că ne apropiem de limitele acestui univers.

Aparate de observaţie mai puternice, decât cele pe care le posedăm acum, ne-ar da deci posibilitatea să cunoaştem mai precis limitele universului nostru şi numărul total al stelelor, planetelor şi altor corpi. E cert că întinderea sa e enormă dar nu fără sfârşit. S'a socotit că lumina multor stele, ar ne-

(Continuare în pag. 12)

Cum s'ar putea vedea cu noul telescop, lumina unei lumânări, la 41 de mii de mile.

Actualităţi DIN ŢARĂ

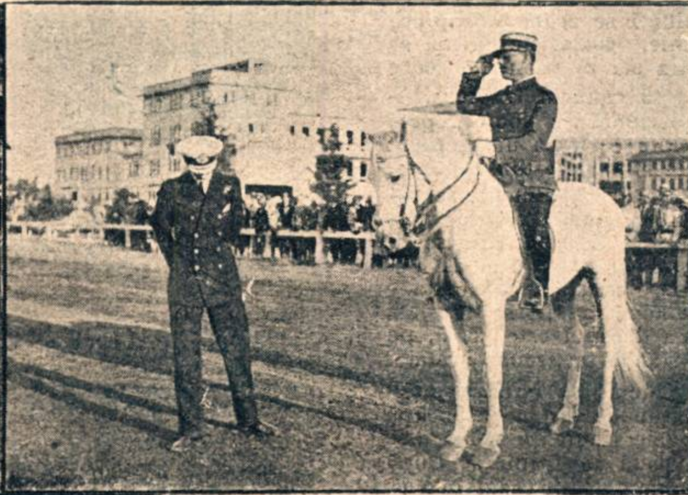
Fotografia de mai sus reprezintă pe membrii noului cabinet Maniu, după depunerea jurământului.

Capitala a primit săptămâna trecută vizita oficială a d-lui General Gouraud, comandantul militar al Parisului; sus: Primirea în Gara de Nord; dreapta: la mormântul Eroului Necunoscut.

La concursul hipic, a obţinut un succes strălucit d. căpitan KIRCULESCU. In fotografiile de mai jos îl vedem prezentând armăsarul Kalif principelui Niculae. (Dreapta) un salt îndrăzneţ, cu armăsarul Gascony. D. căpitan Kirculescu, a câştigat majoritatea probelor calului de arme, la concursurile internaţionale din Nantes, Paris, Nisa şi Roma.

UN TELESCOP URIAȘ

(Urmare din pag. 10-a)

esita mai multe sute de mii de ni, spre a ajunge la noi, deși lu-iina are viteza de 300.000 km., pe ecundă.

Deși astfel de distanțe ne par rodigioase, sunt aproape neînsem-ate, față cu depărtările ce ne des-art de nebuloasele spirale.

Aceste nebuloase ce prezintă orme caracteristice, sunt distinse cum sub forma unor palide lumi-ițe, pierdute în infinit. Majorita-a teoriilor moderne, afirmă că int masse de stele, comparabile itrucâtva cu grupul din care face arte soarele nostru.

De fapt cunoștințele noastre în rivința lor, sunt foarte limitate, i ceeace privește depărtarea și ar extrem de interesant, să putem erifica teoria, că toate aceste uni-ersuri stelare sunt la fel. Deter-ināmm aproximativ distanța, cam itre 60—70 milioane de ani lumi-ă și 80 milioane de ani lumină entru cele mai greu de văzut, prin omparareа dimensiunilor aparen- și în genere după strălucirea r.

Actualmente se cunosc aproape n milion de nebuloase spirale și int motive să credem, că noul te-scop va revela altele, la depăr-ri mai mari.

Mai sunt încă multe de aflat și i alte privințe, cu ajutorul noului lescop. Se vor face numeroase ercetări, nu numai prin observa-a directă vizuală sau fotografică ar și prin diferite procedee ale zicei moderne, ce se aplică acum i combinație cu astronomia.

Analizele spectrale ne-au făcut teresante revelări, cu privire la onstituția stelelor, care după cum im, sunt sori. Alte procedee au at savanților posibilitatea să cal-ileze temperatura acestor colosa- cuptoare și de curând metoda ofesorului Michaelson, să stabi-ască diametrul stelelor, ceeace ăpase până acum observațiunii recte. Cunoștiințele noastre cu ivire la ele, sunt restrânse.

Ar fi deasemeni un mare avan-j să putem studia punctuațiile de mină, ale stelelor variabile, ce int încă un mister pentru noi. eterminările și calculele făcute a-pra lor, ar fi mai prețioase, dacă putea fi aplicate unui număr ai mare de stele. N'am putut s'o cem până acum, deoarece cele ai mari aparate de care dispu-em în prezent, sunt insuficiente. ar dacă instrumentele actuale au dat o soluție numeroaselor obleme ale cerului, ne lasă să în-trevedem cel puțin, ce putem spe-ra să găsim.

Cel mai puternic telescop din lume, se află acum pe muntele Wilson, în California. Acest aparat are o oglindă de 2,50 m., în dia-metru, și a dat astronomilor posi-bilitatea, să facă descoperiri atât de importante, încât a condus în mod natural la ideea construcției unui instrument mai puternic, pre-văzut cu o oglindă de 5 m.

O comisiune de astronomi ame-ricani și de experți technici, stu-diază detaliile acestui fascinant proect.

La facerea oglinzii de 5. m. s'a plănuit întrebuințarea de quarț to-pit, care rezistă mult mai bine schimbărilor de temperatură, de-cât sticla și alte materiale între-buințate până acum. Acest punct e de cea mai mare importanță, căci o cât de mică variație a tempera-turii cauzează neregularități pe su-prafața reflectoare.

O astfel de oglindă gigantică, formează o enormă massă, a cărei aparatură se ridică în greutate cam la 30 tone. Această cifră numai, in-dică cicititorului, considerabila in-stalație necesară acestui colosal te-lescop.

Cu oglinda de 5 m., va prinde o cantitate de lumină de patru ori mai mare, decât cea de pe muntele Wilson, având diametrul dublu; cum trebue să aibe un focar mai scurt, în proporție cu deschizătu-ra sa, rezultatul va fi mai mare și avem motivul să credem, că va prinde de 5—10 ori mai multă lu-mină. Cititorul își poate face o idee despre puterea aparatului, aflând că înregistrează o lumină slabă, ca acea a unei lumânări, situată la 41.000 mile.

Astfel astronomii speră, că des-coperirile ce se vor face în câm-pul depărtatelor universe, în cel al stelelor din apropierea noastră și în al plantelor din propriul nostru sistem solar, cu noul telescop, vor fi considerabile. Fără îndoială nu ne vom aștepta să vedem creaturi mișcându-se în lună sau în Marte.

Trebue însă să observăm, că înainte de a întreprinde cu succes astfel de investigații, mai e un ma-re obstacol de trecut.

Acest obstacol e pătura atmosfe-rică prin care stelele apar mult micșorate și care turbură uneori într'atât claritatea imaginei teles-copice, încât zădărnicește toată munca.

Trebue deci ca locul instalației, să fie ales cu multă grije și price-pere.

E. A.

Din secretele unui scamator

(Urmare din pag. 9-a)

PRINDEREA UNEI CARȚI IN AER

Dintr'un pachet se scoate o carte, re se arată publicului. (Acest ıc se face când n'a fost posibil se da o carte forțată). După a-asta, cartea se pune la loc în pa-et, care la rândul lui se ames-că bine. Pe urmă pachetul de rți este aruncat în sus și din ijlocul cărților se prinde acea rte, care a fost scoasă și arătată ıblicului.

Explicație: bineînțeles că sca-atorul cunoaște cartea, care s'a os cu ajutorul voltei și ameste-nd pachetul, o pune deasupra. momentul în care aruncă pa-etul în aer, cartea cu pricina te ținută în mână, cu care face gest ca și cum ar prinde o car-din mijlocul celor aruncate, a-tând-o în urmă publicului.

CUM SE PRIND MONEDE IN FRAPIERA DE ȘAMPANIE

Pupliculul i se arată o frapieră de șampanie, goală. Pe urmă se prinde din aer o monedă, care este lăsată să cadă în frapieră. A-ceastă experiență se poate repeta de mai multe ori. La un moment dat, se scot monedele din frapieră.

Explicație: Prin palmage, se as-cund în mâna stângă câteva mo-nede. Frapiera de șampanie se ți-ne deasupra în mâna stângă. Pu-blicul poate constata că acesta e gol. Deasemenea se poate constata că și mâna dreaptă este goală, pe când cea stângă nu trebue arătată. Cu mâna stângă, se imită prinde-rea unei monede din aer, iar una din monedele ținute în mână este lăsată să cadă în frapieră. După ce toate monedele au căzut în vas, aceasta se răstoarnă și publicul poate vedea monedele.

OUL SBURATOR

Scamatorul ia o pălărie în mâ-na stângă, iar cu cea dreptă scoate un ou din buzunarul vestei. Pe urmă ia și în mâna dreaptă o pă-lărie și începând să fluere, oul sa-re dintr'o pălărie într'alta. Pentru o mai bună reușită, se recomandă să se fluere repede, astfel că și oul să salte mai repede, dintr'o pălărie într'alta.

Explicație: oul se golește, iar prin gaură se trage un fir de mă-tase neagră, astfel că firul să ră-mână prins de ou. Capătul celalt al firului, se leagă de un nasture al vestei. Cu ajutorul firului, oul poate sălta ușor, dintr'o pălărie în-tr'alta.

Experiențele arătate pot fi fă-cute cu ușurință de oricine. Și tocmai acesta este motivul pen-tru care am divulgat secretele sca-matorului.

ŞCOALA VIEŢII

Problema căsătoriei

O tânără cititoare ne-a adresat o scrisoare, redactată în termeni desnădăjduiţi. Un caz excepţional, pe o problemă veche. Problema e de ordin sentimental — deaceea îi şi spun veche — iar cazul face parte din complicatul domeniu al psihologiei post-belice.

Şi, pentrucă mi se pare destul de interesant acest caz, socotind că prin tangentă voi satisface nedumerirea multora, care poate n'au avut curajul să-mi scrie, îl voi comenta pe larg.

„Sunt — îmi scrie corespondenta mea anonimă — una dintre fe-

tele fericite (?) pe care părinţii le-au crescut aproape libere; intr'o casă bogată şi plină de prieteni, dându-le astfel, posibilitatea de-a cunoaşte lumea. Cum am deschis ochii asupra vieţii, mi-am dat seama că am un temperament înclinat cu totul spre sentimentalism, că-mi place iubirea sinceră şi pasionată, ceeace m'a decis să studiez îndeaproape bărbaţii în căutarea aceluia pe care-l plăsmuia imaginaţia mea învăpăiată....

„Sunt şase ani de-atunci. Am împlinit douăzeci şi unu de ani, numeroşi bărbaţi s'au perindat prin faţa mea; pe toţi i-am studiat, le-am disecat, părticică cu părticică, sufletul, caracterul, moravurile, totuş, vă mărturisesc, sunt nedumerită, ca să nu zic deceptionată...

„Imi place, spre exemplu, unul. Vorbesc cu el, fără a căuta să-i trădez, prin ceva, sentimentele mele, ne împrietenim sau, poate, începem să ne iubim.... La un moment dat, îl aud făcând destăinuiri care mă îngrozesc. Imi spune că el adoră femeile, *nu femeia, că-i place să le schimbe, că n'a iubit niciodată cu adevărat şi că cea mai mare satisfacţie a lui este să vadă cum îi cad naivele în braţe....*

„Un altul — când sunt pe punctul de a mă declara gata să-l iau de bărbat — aduce în discuţie chestiuni materiale: „Eu sunt sărac îmi spune el, şi-mi câştig cu greu existenţa! Ce fericită trebue să fii d-ta, căci, desigur, s'au gândit părinţii să te pună la adăpostul oricăror lipsuri, odată cu mariajul!"....

„Câţiva, după două-trei zile de flirt, mi-au făcut propunerea neruşinată de a-i însoţi în garçonierele lor, pe unde — nu evită să-mi spună—au trecut multe femei şi... s'au simţit destul de fericite"...

„Şi-aşa mai departe... La toţi descopăr aceleaşi instincte condamnabile, faţă de mine şi de oricare femei cinstite.

„Da, sunt femeea care ţine să nu-şi păteze cinstea şi nici să încapă pe mâna unui bărbat care să n'o înţeleagă.....

Părinţii mei voesc cu tot dinadinsul să mă căsătorească şi mă întreabă zilnic, când o să mă decid la pasul acesta, la care mă îndreptăţeşte vârsta.

Spuneţi-mi, vă rog din suflet, ce să fac? Sunt eu, oare sortită unei vieţi de care am oroare?....

E adevărat că o căsătorie aş putea contracta ori când. Pentrucă sunt — după cât îmi dau seama— frumoasă, elegantă, cultă şi am destulă zestre... Dar nu vreau să aparţin, decât bărbatului care mă va iubi pe mine, nu zestrea mea... L'aş iubi pe acest bărbat din toată puterea sufletului meu candid. Dar, de unde să-l iau? Unde să-l găsesc?....

Dumnezeule, sunt atât de tânără şi a şi început să-mi fie silă de viaţă!"....

Cam aşa termină, corespondenţa mea anonimă. Am redat pe larg fragmente din scrisoarea aceasta ca s'o pot comenta pe înţelesul tuturora acelora care s'ar mai găsi, poate, în situaţia ei.

Şi-acum, stimată domnişoară, care-ai rămas *nedumerită*, până la vârsta de douăzeci şi unu de ani, ascultă, rogu-te, părerile mele, pe care d-ta însăţi le-ai solicitat:

Voi fi destul de scurt, pentrucă problema, oricât ţi s'ar părea d-ta de complicată, este, în fond, foarte simplă.

Mai întâi, părinţii d-tale au comis o mare greşală, crescându-te în acea libertate deplină a gestului, actiunii şi alegerii. Acum şase ani, adică la vârsta de cincisprezece ani, când îmi spui c'ai început să *studiezi* bărbaţii, făceau mult mai bine, părinţii, să te menţină în atmosfera strictă a şcoalei, decât să te vâre prin societăţi ca pe o domnişoară deja emancipată.

Mintea d-tale era prea mult crudă pentru preocupările mondene. Era timpul, atunci, să *studiezi* scrierile de seamă ale autorilor cu renume, nu bărbaţii în carne şi oase. Abia prin ele, prin exemplul atâtor eroine — unele naive, altele cu şcoala vieţii — ai fi ajuns a şti cum să-ţi judeci, mai târziu, pe bărbaţi, de cari anume să te fereşti şi cum să-ţi captivezi, pe acei cari merită.

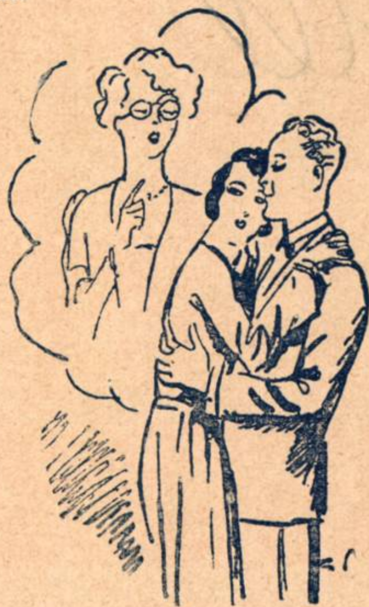
Precocitatea în materie de dragoste înseamnă dezastrul moralului uman.

Eu îţi afirm, cu toată tăria, că nu există un bărbat *ideal*, după cum foarte mulţi pot fi *idealul* personificat.

Bărbatul, dudue, este o cocă infinit de maleabilă în mâinile unei femei care are noţiunea vieţii. Or, această noţiune se capătă nu prin studiul bărbatului în persoană, căci ar însemna să ajungi la un rezultat practic abia la o vârstă când nu ţi-ar mai folosi la nimic.

Trebuia să citeşti, să citeşti mult, să aprofundezi temele puse de scriitori. Intr'o singură zi, ai fi trăit viaţa întreagă a unei eroine; într'o săptămână, aveai şapte exemple, într'un an, trei sute şase zeci şi cinci....

Cu procedeul d-tale, într'un timp corespunzător n'ai făcut decât să cunoşti un bărbat sau doi. Şi i-ai cunoscut şi pe aceştia complet nepregătită. N'ai ştiut să te porţi cu ei, n'ai ştiut să deosebeşti fanfaronada, poza de realitate.

O, să nu-mi spui că dragostea isbucneşte instinctiv, brusc, ca un vulcan. O fi adevărat în rare cazuri, dar dacă femeia nu cunoaşte secretul care menţine flacăra, dragostea se stinge tot atât de uşor cum a isbucnit...

Ai auzit, poate, că în America, unde femeile nu prea au timp să citească, din cauza multiplelor ocupaţii cotidiane, există o aşa numită „şcoală a vieţii". Femeile cari au trecut prin şcoala aceasta, nu se vor plânge niciodată că nu vor fi iubite îndeajuns de aleşii inimilor lor.... De acolo au pornit acele *femei-vamp*, cu care noul continent ne tulbură dela o vreme, nervii, nouă bărbaţilor, cari trăim în Europa, unde avem foarte rar prilejul să întâlnim asemenea specimene de eve seducătoare. De ce? N'avem şi noi femei frumoase? Dimpotrivă! Avem prea multe frumoase, dar prea puţine pregătite pentru viaţă, pentru iubire, pentru legăturile sentimentale.

Sunt lucruri mici, sunt artificii — dacă vrei — ceeace se'nvaţă în *şcoala vieţii* din America. E covârşitor însă, rolul pe care-l joacă, în pregătirea unei femei, noţiunile căpătate acolo.

„Inima femeii — grăesc legile principale ale acestei şcoale — este organul cel mai vulnerabil al anatomiei sale. O femeie a cărei inimă nu e pusă la adăpost sigur de atacurile sentimentale, este ca un automobil care se aventurează, fără *parasoc*, într'o stradă unde mişună mii de maşini, conduse de nebuni".

In predica sa, mult respectatul doctor Weed, unul dintre cei mai apreciaţi psihiatri din New-York, care conduce aceste cursuri, conchide:

„Femeea care spune „da" şi-a pierdut instantaneu toată valoarea, în faţa bărbatului.

„Aceea care spune „nu" îşi joacă pe termen scurt, eventualu-i succes.

„Şi aceea care spune „poate" va fi fiinţa vecinic dorită de bărbaţi".

Pentru elevele d-lui Weed, bărbatul cel mai seducător este un inimic periculos, care trebue, mai întâi, terorizat, dar terorizat cu artă şi fineţă.

Şi, ca femeea să ajungă a-şi asimila această putere de dominaţie i se impune a ţine seama de următoarea axiomă:

„Nici un bărbat din lume nu e indispensabil. Orice femee care se culcă seara, gândindu-se: vreau acest bărbat şi, dacă nu-l voi avea, mă voi sinucide, este o desechilibrată.....

Intr'adevăr e ridicul, e absurd să pretinzi că un singur bărbat din cei cinci sute milioane de civilizaţi, poate asigura fericirea unei femei. E tot atât de grotesc ca şi când ai vedea o femee începând să plângă la masă, că i s'a servit, în ceaşca de ceai, altă bucată de zahăr decât aceea pe care-şi pusese ea ochii...

Am făcut o mică divagaţie pe tema propusă prin scrisoarea corespondentei mele, ca să servească şi variantelor. Căci oricare ar fi nemulţumirea unei femei în dragoste, răul isvorăşte din acelaş punct. Nu e vorba nici de soartă şi nici ipoteza că n'ar mai exista *bărbaţi ideali*, nu se poate pune. Stăpânit la timp şi subjugat cu pricepere, un bărbat nu va avea niciodată o purtare reproşabilă.

Şi-acum un ultim sfat pe care ţi-l dau, stimată şi *nedumerită* domnişoară, este să-ţi schimbi cât mai repede anturajul, în faţa căruia partida e pierdută şi să-ţi formezi altul, ţinând seamă de cele propovăduite mai sus.

Fă-ţi, mai întâi, autocultura vieţii.

Eşti încă destul de tânără. Pregăteşte-te a fi adevărata femeie a secolului nostru şi vei triunfa!.....

JOSEPH DE SAXA

Doamna Elisabeta Naday, care a luat premiul întâiu, pentru doamne la concursul automobilistic de viteză şi de fond din Timişoara.

Actu

Sus: *Doamna Schmelling și fratele campionului mondial de box, ascultând la haut-parleur, transmisiunea match-ului din America.*

Jos: *Regina Maria a României a p*
lor", care se reprezintă din zece în zec
tul căutătorilor de ouă ale păsărilor d

(St.)
în fața
film s
grawe
concur
răsturn
Englan
wa", o
navalul

...alități

...rticipat la spectacolele „Tragedia patimi- ...ani la Oberamergau. (dr.) *Echipamen- ...mare, în Anglia.*

...Regele Carol II. vorbind ...microfonului, pentru un ...nor. (dr.) *Maiorul See- ...i-a găsit moartea la un ... de bărci automobile, ...ându-se cu barca „Miss ... II.* (jos) *„Lady Godi- ...apariție legendară a car- ...i din Staines (Anglia).*

De vorbă cu cititorii

Wanda-Botoşani. — Francesca Bertini a filmat, până în ultimul timp, la Paris. 2. La Berlin.

La Bionda. — Adresa cărui studio o vreţi? La Hollywood sunt zeci de studiouri...

Mimoza pudică. — Nu prea eşti pudică dacă te interesezi cu atâta pasiune de soarta bărbaţilor... Nu, unui bărbat nu i se cere frumuseţe, ci talent, dar talent pe care să-l constate regizorii şi publicul, nu d-ta...

Dr. Aurel Muntean şi Bruneta-Iaşi. — Adresaţi astfel: John Rockefeller U. S. A. Mai mult nu cunosc, şi cred că e suficient.

Tamara Loraine. — Incepe scrisorile aşa cum intenţionezi. Imi va face plăcere, de vor fi sincere... 1. E adevărat, „Quartier Latin" a fost lucrat numai ca scenariu pentru filmul cu acelaş titlu. 2. Regret că nu cunosc nici eu numele acelui cântec ce te-a fermecat...

D-ra Creaţa. — Eu vă sfătuesc să concuraţi. Nu se ştie de unde sare iepurele!...

Ida-Urlaţi. — Nu cunosc adresele miliardarilor. De altfel, puţin mă interesează şi cred c'ar fi mult mai cuminte din partea dumitale să adopţi aceeaşi atitudine. Te asigur eu că n'ai nimic de câştigat de pe urma lor!...

Consemn. — Iată adresele exacte: Marie Glory, Paris XVI, 3, rue Berton; Renée Heribel, Paris XVII, 9, rue Verniquet; Emmy Lynn, Paris XVII, 53, rue Cardinet; Gina Manès, Paris XVII, 1, rue Gabriel-?? şi Jean Angelo, Paris VI, 11 bd. Montparnasse. 2. In limba franceză, tuturor.

Sandy-Cluj. — Brigitte Helm e o actriţă minunată, dar numai pentru roluri în genul ei. S'a născut la 17 Martie 1908 şi este, într'adevăr, înaltă; are 1.67 m. E căsătorită cu bancherul Richard Weissbach. 2. British International Pictures, are biurourile la Londra W1, 149—151. Regent Street. 3. Buster Keaton e căsătorit cu Nathalie Talmadge şi are doi copii, botezaţi, unul Joe şi altul Bob.

Insalubru. — Că bine zici! Numai insalubritatea te-a putut convinge că eşti făcut să devii **mai mare** decât Charlie Chaplin... Cu câţi centimetri vrei să fii mai mare?

Om nenorocit. — Vai de mine, scumpe prieten, ce sfat să-ţi dau eu, că nu prea mă pricep în chestiuni casnice?!... Dacă-mi spui că soţia a luat drumul infidelităţii, crezi că vei câştiga ceva, făcând şi d-ta la fel?... Nu. Caută mai bine pe altă cale inteligentă s'o readuci la d-ta. Dealtfel nu cred să existe o femee conştientă care să-şi înşele bărbatul fără nici un motiv. Celelalte nu sunt niciodată demne să se numească soţii. Reflectează bine înainte de a lua decizia divorţului şi nu fi atât de nenorocit... Fii mândru, d-le, că eşti... la modă!...

Novarescu. — Bert Lytell turnează la Hollywood. A fost mai întâi, căsătorit cu Claire Windsor, iar acum este, cu Grace Menkin, actriţă de teatru.

Regina. — Despre Hans Stüwe am scris în numărul trecut al revistei noastre tot ceeace vă interesează. Nu va sta în România decât foarte puţin timp. (Probabil că în momentul când veţi citi aceste rânduri el va fi plecat de mult).

Silvio-Galaţi. — Pentru Helene Chandwich adresaţi, în limba engleză, la Los Angeles, 6070 Sunset Boulevard. Cal. U. S. A.

LON CHANEY. — Lon Chaney s'a născut la 1 Aprilie 1883 în Colorado Springs. Primele şi cele mai importante filme, care i-au făcut renumele, au fost „Cocoşatul dela Nôtre Dame" şi „Fantoma de la Operă". De atunci, a interpretat numeroase altele, dar de o mai puţină valoare artistică.

I. PETROVICH. — Vilma Banky m'a autorizat să-ţi comunic următoarele: măsoară 75 milimetri, cântăreşte 352 kgr. şi 4 centigrame şi are părul... mătăsos, iar ochii de culoarea vântului turbat... 2) Ivan Mosjoukine e căsătorit cu Agnes Petersen. 3) Greta Garbo a împlinit la 17 Aprilie a. c. douăzeci şi două de primăveri. 4) Despre Lupe Velez şi debuturile ei, am publicat amănunte într'un recent număr al revistei noastre. Cercetează ultimele zece numere din colecţie.

N. STRULOVICI. — Vi s'a răspuns prin poştă.

H, MAYER. — Nu. După câte ştiu, Ion Manolescu n'a interpretat niciodată acel rol. Dealtfel, nici nu e în genul lui.

ROMULUS, P.-Bacău. — Un ziar englez care publică anunţuri de căsătorii?... Şi să-ţi mai dau şi sfatul meu cum să întreprinzi asemenea demersuri?... Nu, odată cu capul!... In astfel de chestiuni periculoase nu mă amestec... De ce să nu rămânem prieteni?

HERMINA. — Trimiteţi-mi la redacţie câteva fotografii — capete de expresie şi siluete—şi vă voi da îndrumările necesare. Nu uitaţi să-mi comunicaţi dacă aveţi o dicţiune corectă şi o voce bună pentru canto. Ar fi un „atout" în plus pentru demersurile la care mă gândesc...

DIE WEISSE CILLY. — Ambilor interpreţi despre care-mi vorbiţi, le puteţi scrie prin „Film Führer", 217, Friedrichstrasse Berlin S. W. 68.

EDISON. — Puneţi ca adresă, atât: Thomas Edison, V. S. A. E atât de cunoscut, încât i s'ar duce scrisoarea chiar dac'ar locui la 500 metri sub ocean.

OCHII VERZI C. — Cum poţi să fii artist de cinema? Foarte simplu: Te prezinţi unui regizor, îi înmânezi câteva milioane de lei şi peste 2-3 luni, te afli în faţa **minunii... Eşti, însfârşit, actor de cinema** şi poţi s'o scrii şi pe cartea de vizită... C'ai jucat un rol comic sau dramatic, puţin importă. Cert este că, după aceea, vei juca unul destul de tragic, în aşteptarea câştigului material... Dacă te mulţumeşti numai cu cel moral, n'ai de cât să mai cheltueşti încă vreo jumătate de milion, spre a-i convinge pe critici că eşti... un actor de talent.... Eşti de acord?

O ADMIRATOARE A CELOR MAI FRUMOŞI OCHI DIN LUME. Am ghicit! E vorba, desigur, de faimoşii ochi ai lui Ben Turpin... 1) Ochi căprui, 26 ani, origina germană, celibatară. 2) Lil Dagover, are 38 ani, ochii negri, 1.65 m. înălţime. 3) Greta Garbo are ochii verzi-albăstrui. 4) Ultimul film al lui Mosjoukine „Le diable blanc" a fost prezentat la noi. 5) Contrariu tuturor svonurilor, eu sunt informat că acest copil n'a murit...

Pe viitor, v'aş ruga, întrebări mai puţine şi mai serioase!...

DULCE GRETUŢA. — Eşti prea **dulce** ca să mi-se pară scrisoarea prea **amară** prin lungimea ei kilometrică... La Conservatorul de Artă Dramatică se cere un examen de admitere, care are loc, în fiecare an pe la începutul lunei Septembrie. Eleve interne nu se admit, pentru că nu există internat. Se cere o taxă de înscriere şi, în cazul admiterii, una anuală. Pentru arta dramatică sunt trei ani, cursurile au loc în fiecare zi şi sunt obligatorii, pentru ca elevii să ia parte la examenul de fine de an. Uniformă nu există. Pentru celelalte informaţiuni, adresaţi-vă la secretariatul acestei şcoli, din str. Ştirbey-Vodă.

GEORGE STOICA-Blejoi. — Vrei să te faci un **mic** artist?... Foarte bine! Invaţă flautul sau pirogravura şi vei fi un **mic** artist... Deocamdată văd că eşti un elev destul de **mare**, dacă ai 17 ani şi te afli abia în clasa IV secundară...

MARILENA OLARIAN. — 1) Pentru Elena Zamora puteţi adresa corespondenţa la Teatrul Neptun. 2) Bébé Daniels are 21 ani. A fost căsătorită prima oară cu Charles Paddock. 3) Vasiliu Bolnavu locueşte pe str. C. A. Rosetti. son nu se mai număra, de mult, printre actorii de cinema. Adresa lui de odinioară era: Hollywood, 1735, Highland avenue. 2) Pentru Lloyd Hughes: Los Angeles 605, S. Rampart St. 3) Rod la Rocque 1756, Orchid Avenue, Los Angeles. 4) Larry Semon a murit acum doi ani.

J. de S.

SFATURI PENTRU FRUMUSEŢE

Dory Rohrlich şi Scheli Bey. Părul dv. va înceta a cădea spălându-l săptămânal cu: obrax 20 gr. Săpun de gudron şi săpun de Marsilia a 100 gr. la 4 litri apă fiartă. După spălare vor fricţiona rădăcina părului cu: Pilocarpină 1 gr. Tra cantaride 2 gr., Tra China şi Catechu cca 10 gr. Alcool de Lavandula 100 gr. Ol. recin 20 gr.

Păpuşa blondă N. Cetate, Charlia. O abonată, Speroare, Mary Nady, Pisicuţta, Sylvia, Femeea Ingrijată, Diana, Pribeaga, care sub aceste drăguţe pseudomine mărturisesc cultul frumuseţei şi totodată dorinţa de a scăpa de coşuri, puncte negre, ten gras, etc., le recomand mai întâi seara să-şi şteargă obrazul cu un tampon de vată îmbibat bine în: Ac. benzoic 1 gr. Ac. Salicilic 2 gr. Glicerină 20 gr. Resorcine 2 gr. Salol 1 gr. Alcool 50 gr. Apă lauro-cerasi 50 gr. Apă de hamamelis 50 gr. Apă de rosae 100 gr. Natriu sulfuric 5 gr. care le va curăţi bine faţa de fard şi pudră, apoi vor utiliza următoarea cremă: Mentol 0.50 gr. Zinc oxidat 5 gr. Vaselină Lanolină cca 40 gr. Ulei de rosae 1 gr.

Anna Karenin. Apa contra mătreţei ce v'am prescris o veţi utiliza la două seri odată. Tărâţele de grâu sunt bune pentru ten, Mon Sistem de prof. dr. Müller.

Greta Garbo. Citiţi vă rog răspunsurile pentru coşuri din revistă şi urmaţi întocmai.

Alba-Iulia. Nu veţi avea nici o suferinţă mai târziu dacă veţi opri puţin transpiraţia de sub braţ. Puţină soluţie de Formol 20% cu care veţi tampona subţioarele după ce aţi ras bine părul, va ajuta la aceasta.

Apoi o pudrare bună cu Talc va complecta restul.

Getty. Călăraşi. Foarte curios cazul dv. Aţi consultat un medic?

Teo Piovani. Pentru nas, vă recomand o consultaţie la d. dr Jianu care se ocupa cu operaţii de estetică. Nu ştiu dacă există vre-un mijloc de-a face ochii proeminenţi!... Sunteţi cam pretenţios.

Veronica Micle. Exact scumpă poetă şi muză a marelui Eminescu, ca *Alba Iulia* din revistă care nu vrea să mai asude la subţiori.

Dolceza. Probabil că aveţi obiceiul să vă muşcaţi buzele des? Vă recomand pentru buze Unt de cacao 30 gr. Vaselină 70 gr. Vonilină 0,50 gr., Carmin 1 gr. Genele întoarse, ca sârma, ce admiraţi la stelele de cinematograf sunt îmbibate cu Rimmel. Nu sunt produse naturale al unor preparate speciale sau date de Mama Naturei.

Taciturna, Bistriţa. Puteţi utiliza săpunul de Palmolive dimineaţa, pentru a curăţi bine crema. Crema prescrisă e pentru noaptea.

Marcel Livescu. Pentru a vă menţine o freză constantă ungeţi puţin părul cu gomina argentine şi aplicaţi un filet.

Billy Fritsch. A nu se confunda cu Willy Fritsch marel star de cinema. Cel dintâi doreşte neapărat căderea mustăţilor, pentru un timp limitat de ex., vreun an şi patru luni şi apoi reapariţia mustăţilor, după acest termen.

Mărturisesc că nu cunosc nici un preparat atât de miraculos. Tot mâria sa briciul le va veni de hac. Altceva nu cunosc domnule Billy.

Cap de ministru. Amuzantă scrisoare şi mai ales pseudonimul. Dar să scăpăm întâi de pielea găinei, că nu te vor primi miniştri în mijlocul lor cu asemenea defect. Deci pentru a căpăta piele de gentlemen şi a lepăda pe cea de găină, vă veţi unge cu un lapte de migdale bun, apoi cu cremă: Ung. emoliens 40 gr. Lanolină 20 gr. Glicerină 10 gr. Amidon 10 gr. Pentru cele 3 coşuri de pe bărbie citiţi sfaturile pentru coşuri, sau ungeţi numai locul cu coşuri cu: Turbith mineral 2 gr. Vaselină 50 gr. Ceară 10 gr. Resorcine 1 gr. Ichtiol 1 gr.

Adela. Timişoara. Ce preparate aţi efectuat la farmacie şi la care doriţi instrucţiuni?

Neta. Ungeţi coşurile din vârful nasului cu crema „Capului d-lui ministru".

Constantin. Loco 5. — Da, untura de peşte e bună pentru coşuri. Drojdia de bere deasemenea.

Ana K. Vai! de 3 ori vai! Cine v'a sfătuit să faceţi un asemenea tratament, pentru a căpăta o frunte mare să ungeţi părul cu apă oxigenată şi apoi cu depilator? Credeţi dv. că o frunte mare e numai decât semn de o atât de mare inteligenţă? Lăsaţi părul din jurul frunţii în pace, cum sunteţi brună nu cred să vă stea rău. Electroliza e recomandabilă, dar numai pentru mustăţi şi sprâncene. Pentru a subţia gâtul nu cunosc nici un fel de corset. Cereţi nişte lucruri într'adevăr foarte stranii.

Anişor Any. Untul de ricin utilizat pentru gene, nu strică ochii, fiţi liniştită, Pentru slăbit, orice fel de pilule miraculoase, nu ajută mare lucru. Ţineţi regim îndelungat cu răbdare. Cunoaşteţi metoda mea?

LAURA

Poşta medicală a „Realităţii Ilustrate"

Căsătorie ?

Corina — Bucureşti

Intrebările ce ne puneţi, nu intră în cadrul preocupărilor rubricii noastre. Totuş ne exprimăm iar părerea noastră : cea mai bună carieră pentru femee, ASTAZI este tot.... măritişul. Ştim şi recunoaştem ca exactă observaţia Dv. că rar se găseşte fericirea în căsătorie. Dar vă asigur că în celibat nu numai că nu veţi găsi fericirea, dar mai mult ca sigur, nenorocire.

August Comte, care era un adânc cugetător, a spus *că familia este şcoala cea mai bună a altruismului.* Domnişoară, întemeiază şi d-ta o astfel de şcoală.

Stomac dilatat

Parisette

Dar de unde ştiţi că aveţi stomac dilatat? V'a pus diagnoza un medic? Până nu răspundeţi la această întrebare, nu vă recomand nimic.

Staţiune balneară sau climaterică

Un cititor

Orice localitate retrasă, de munte sau de şes (în nici un caz — marea), departe de sgomot şi enervări, dar nici prea solitar şi posomorât.

Roşaţă

C. M.

Ca să nu roşiţi, nu există alt leac decât *autosugestie.*

„Sâni căzuţi"

Dezolată

Adresaţi-vă unui cunoscut chirurg din spitalul Colentina.

Pentru păr — spălături cu fiertură de frunză de nuc.

Grele complicaţii

X. Y. Z. D.

Mi-i foarte greu de găsit pentru dv. o soluţie. Iubiţi şi sunteţi iubită. E vorba să vă logodiţi şi apoi vă îngrozeşte gândul finalului.

Părerea mea: povestiţi-i, fără detaliu principal. Poate să aveţi noroc.

Emotivitate

M. B. Iaşi

Numai *autosugestia* vă poate tămădui.

Slăbiciuni

Olga Th.
Loco

E greu de diagnosticat numai după cele ce scrişi. Sunt turburări nervoase, dar cine ar putea spune cu ce sunt în legătură? V'aşi sfătui să nu prea citiţi mult, să vă plimbaţi mai mult, să nu dramatizaţi suferinţele dv. Şi nu înţeleg fraza ultimă.

Lupus erytematos

C. D.

Tratamentul lui Gerson a dat rezultate admirabile. Ştiu că şi la Viena s'a deschis un institut Gerson.

Nu cred că dv. l-aţi urmat cum trebue, altfel aţi fi avut succese.

Am văzut la Paris vindecări cu raze *ultraviolete* (nu Rontgen).

Trebue însă să aveţi răbdare la tratament şi să fie făcut de un medic priceput şi conştiincios.

Profilactic antiveneric

Vict. Stano

Câteva picături din soluţia de protagol 10% ajunge. Dar şi ceea ce faceţi e bun.

Pată pe gât

Lorica S.

Ungeţi-vă cu pomadă zincată.

Sâni căzuţi

Elisabeta Cr.

Acelaş răspuns ca şi mai sus (dezolatei).

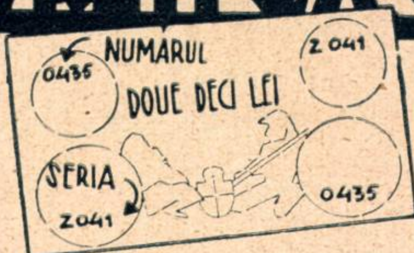
Colici uterine

X. Timişoara

De ce nu scrişi sub ce nume să vă răspund. Trebue să vă arătaţi unui medic .

Dr. Y.

VRETI SA CAŞTIGATI SAPTAMANAL 1000 LEI?

CITITORII noştri îşi amintesc desigur, de concursul instituit de noi anul trecut, concurs prin care acordam suma de

LEI 500

pentru fiecare bancnotă de

20 LEI

care purta numărul și seria prevăzută de noi.

Concursul a avut un deosebit succes, căci în fiecare săptămână, se plătiau câteva mii de lei, iar revista noastră n'a putut decât să câştige şi mai multă simpatie, în rândurile marelui public cititor.

Natural, căutarea bancnotelor puse în circulaţie de noi, era mult mai grea atunci şi desigur că a trebuit multă răbdare acelora, cari s'au grăbit să urmărească originalul nostru concurs.

Dar pe lângă răsplata pe care o acordam pentru fiecare bancnotă de 20 lei, publicul cititor n'a avut decât de câştigat, deoarece trebuind să urmărească fiecare „pol" care-i cădea în mână, acorda implicit mai multă valoare banului pe care-l poseda, astfel că am contribuit întrucâtva, la economii destul de remarcabile, fapt confirmat de altfel prin numeroasele scrisori pe care le-am primit.

* * *

Astăzi repetăm concursul nostru. Il repetăm însă în condiţiuni mult mai prielnice, pentru massa cititorilor, acordând pentru fiecare bancnotă de

20 LEI

din seria și numărul ce vor apărea succesiv, (câte douăzeci în fiecare număr al revistei noastre), suma de

LEI 1000 (o mie)

plătibili imediat la redacţia revistei noastre, pentru cititorii din Capitală, şi prin mandat poştal, pentru acei cari ne vor trimite bancnota găsită.

Atragem însă atenţiunea tuturor, că nu este de ajuns numai seria sau numărul, ci sunt absolut necesare ambele, după cum sunt arătate în ordinea pe care o înşirăm mai jos.

Totodată ţinem a atrage atenţiunea, că astăzi urmărirea lor este mult mai uşoară, întrucât ştiut este, că bancnotele de 20 lei, vor fi retrase din circulaţie până la 1 Septembrie, — majoritatea lor fiind de acum înlocuite cu monede metalice, şi schimbul făcându-se mai mult cu acestea.

Iată dar, că pe lângă premiul pe care-l acordăm, căutarea acestor bancnote este o adevărată distracţie şi totodată un îndemn la economie, căci banului privit mai îndelung, i se dă mai multă importanţă şi în consecinţă, este cheltuit mai greu.

Bancnotele ale căror serii şi numere vor apărea în numerele din „Realitatea Ilustrată", vor fi primite la schimb până la 1 Septembrie a. c., indiferent de numărul în care au apărut şi de timpul în care au fost găsite.

Repetăm: sunt necesare atât seria, din dreapta bancnotei, sus, cât şi numărul din stânga.

Suntem convinşi că cititorii noştri vor aprecia sacrificiile pe care le facem şi bunul renume al revistei noastre, este cea mai sigură garanţie, pentru seriozitatea acestui concurs.

După cum am menţionat mai sus, vom publica în fiecare număr seriile şi numerile a 20 bancnote. Iată mai jos, al douilea grup de douăzeci:

S. 9061—0242;	G. 8510—0683;
Y. 8176—0242;	O. 8006—0888;
Z. 9082—0729;	I. 7887—0186;
I. 8920—0814;	H. 8951—0444;
P. 9063—0983;	F. 9138—0728;
A. 9156—0097;	S. 8270—0621;
S. 8366—0457;	R. 8704—0164;
N. 5648—0201;	I. 8857—0263;
F. 9090—0127;	K. 5430—0602;
I. 7833—0090;	N. 8655—0808.

Marile premii ale revistei „Realitatea Ilustrată"

O GARNITURA DE SALON, din lemn curbat de mahon lustruit, tapisată, cu velour albastru şi compusă din: o canapea, două fotoliuri şi patru scaune furnizate de INDUSTRIILE UNITE DE MOBILE „MERCUR", Bucureşti, calea Victoriei 17.

Un pullover „Monica" şi o **duzină de ciorapi „Monica"**, împreună cu cele 12 bonuri de participare la tragerea premiilor **„Monica"** (constând din voiajuri gratuite pentru două persoane, Bucureşti-Hamburg, Fiordurile Norvegiei şi înapoi).

O perdea superbă, de valoare artistică, executată în renumitele ateliere de broderie şi lucru de mână ale d-nei **Ing. Erdèsz,** Bucureşti, calea Victoriei 168.

Un aparat de radio cu trei lămpi, permiţând audiţia principalelor posturi europene în vorbitor, în completă stare de funcţiune, furnizat de vechea casă de încredere **J. Wappner,** centrala: calea Victoriei 49; sucursala: strada Lipscani 85. (Secţiune specială de aparate şi piese detaşate pentru radio).

Un ceas elveţian de aur marca de precizie **„Cortébert",** care a obţinut grand-prixul la expoziţia din Barcelona.

5.000 lei în numerar.

O lampă electrică din bronz antic, cu trei braţe, ornată cu abatjoururi mate, şlefuite, furnizată de cunoscuta firmă **Ingineri I. Popescu & G. Creţu,** birou technic pentru întreprinderi electro-mecanice şi depozite de materiale electrice, str. Regală 16, Tel. 337/64.

Un gramofon elegant, model de voiaj complet cu toate accesoriile şi cu două plăci (patru arii) furnizat de marele magazin de muzică **„Ipcar"**, calea Victoriei 34.

Una măsuţă cu un serviciu de licheur, compus din 6 cupe şi una carafă, totul veritabil argintat, furnizate de cunoscuta casă de încredere **„Argintăria Pforzheim"** cel mai mare depozit de argintărie şi obiecte de cadouri. Furnizor al Curţei Regale, Bucureşti, str. Colţei No. 6.

10 butelii şampanie RHEIN.

Una bucată de 30 metri şifon elveţian pentru lingerie, dela pânzăria elveţiană **„La Wilhelm Tell",** vechea casă de încredere, str. Colţei No. 8.

Una pereche pantofi eleganţi, de damă sau bărbăteşti, executaţi după măsură, din material fin, de către cunoscuta casă de încredere **C. Gheorghiu,** calea Victoriei 114 şi Sărindar 6, bine asortat şi cu încălţăminte gata.

O cutie montată, conţinând **un frumos serviciu de alpaca fină,** compus din 12 cuţite şi 12 furculiţe pentru fructe, furnizate de vechiul şi marele magazin **„Gospodina",** strada Câmpineanu 20, Bucureşti complet asortat cu articole de menaj şi cadouri.

Tragerea se va face la 15 Iulie. Cititorii să strângă cupoanele pe care le publicăm şi să le trimeată toate odată la 10 Iulie pe adresa revistei în str. Const. Mille 7, Bucureşti I.

Bon de premii No. 13

Numele şi pronumele ....

Domiciliul: oraşul (comuna) ....

Str. .... *No.* ....

(Judeţul .... *)*

Concursul de fotografii

Spre a încuraja arta fotografică, instituim printre amatori, un concurs de fotografii, decernând săptămânal cinci premii: primul de 500 (cincisute) lei, al doilea de 300 (treisute), al treilea de 200 (douăsute) lei şi două premii a 100 (una sută) lei.

Fiecare concurent va trimite numai câte o singură fotografie, după indicaţiunile pe care le-am dat în numărul nostru din 5 Iunie a. c.

Pentru săptămâna dela 1—29 Iulie, fotografiile vor reprezenta numai animale în libertate (instantanee).

Marele concurs „REALITATEA ILUSTRATĂ"-„KODAK"

„Realitatea Ilustrată" de comun acord cu *Societatea „Kodak"* a înstituit un mare concurs pentru amatorii fotografi, dotat cu trei premii, în valoare de 40.000 lei în următoarele condiţiuni:

Magazinul „KODAK" din calea Victoriei 32, expune în vitrina sa un obelisc de sticlă, — sigilat în prezenţa unei comisiuni compusă din oficialităţi, — obelisc care cuprinde un număr oarecare de ROLLFILME „KODAK".

Premiul întâiu îl va câştiga acel concurent, care va ghici exact numărul cutiilor expuse din obelisc, sau se va apropia cât mai mult de acest număr (care este compus din patru cifre). Celelalte două premii, vor urma în aceeaş ordine.

Premiul întâiu va fi un aparat de cinematografiat „Cine-Kodak" Model B. pentru 30 metri film de 16 mm. lăţime; premiul al doilea va fi un aparat de fotografiat „Kodak Special" No. 3,8×10½, cu obiectiv Kodak Anastigmat f. 6. 3; premiul al treilea va fi un aparat de fotografiat „Pocket Kodak".

Pentru a putea lua parte la concurs, fiecare concurent va depune personal sau prin poştă la centrala „KODAK" din Calea Victoriei 32, sau la revânzătorii din Bucureşti şi provincie — în plic închis — părţile laterale a două cutii de *Rollfilme* sau a unei *Filmpack* „Kodak" cumpărat de ori unde, purtând data de developare pe 1930 sau 1931, împreună cu bonul pe care-l publicăm mai jos.

Tragerea are loc la 1 Iulie cr.

Cupon pentru jocuri No. 178

Numele şi pronumele ....

....

Adresa ....

Concursul fotografic

Numele ....

Localitatea ....

Str. .... *No.* ....

Numărul de Rollfilme: ....

O crimă în wagon lits

CÂTEVA mii de ani s'au scurs, de când Faraonii își trimiteau trupele de sclavi la Assuan, după granitul negru, din care li-se sculpatul statuile regale.

Cetele ce merg astăzi într'acolo, sunt cete de turiști cari vizitează templele și împrejurimile și au a alege ca mijloc de locomoție, între trenul de lux cu vagoane de dormit și o variată bucătărie.

Era pe la mijlocul lui Martie. Căldurile nesuferite, mă făcuse ră să renunț la vizitarea multor locuri demne de văzut și să-mi petrec cea mai mare parte a timpului, trândăvind într'o barcă pe Nil, o ocupație de altfel extrem de plăcută. Veni totuș timpul să mă înapoiez la Cairo și iată-mă stând în căldura nesuferită a gării, la ora două după amiază, ceeace nu mai era atât de plăcut.

Găsii un loc la umbră și începui să-mi examinez tovarășii de drum. Erau foarte numeroși: Egipteni grași cu fesuri, englezi svelți și oacheși, în flanelă cenușie, germani corpolenți, cu ochelari și caschete de soare, americani în ale căror costume se vedea inspirația filmelor de cinema, etc. Parte din ei merseseră atât de departe, încât se îmbrăcaseră, ca Beduini; singurii beduini pe cari i-am văzut de când am intrat în Egipt. Cât despre femei, — fără a lua în seamă faptul că figurile lor nu se potriveau cu portul, — toate aveau cam aceiași șalvari în culori vii.

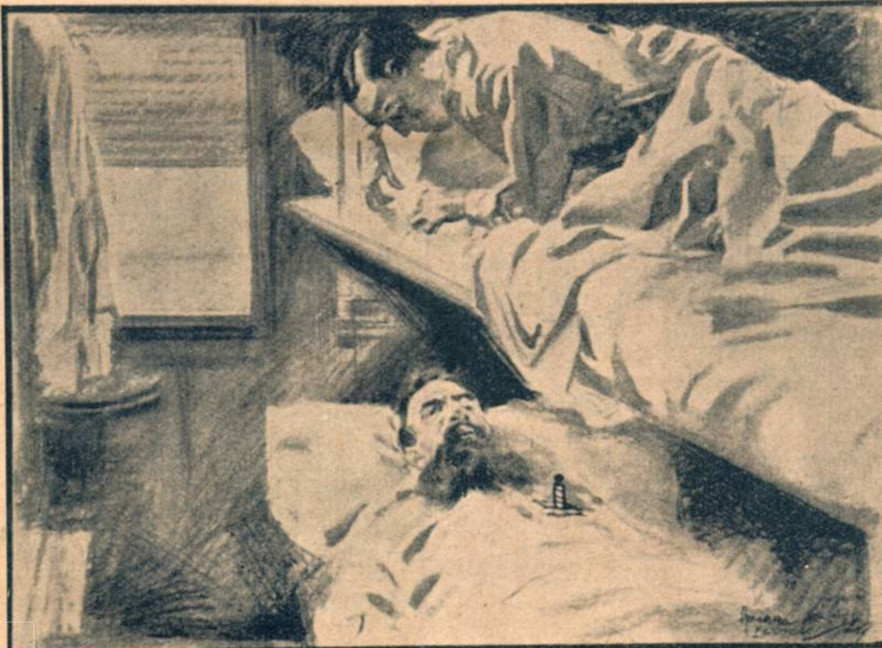
Privirea mi se opri asupra unui om bărbos, destul de vârstnic, de o naționalitate cu neputință de definit. Avea o barbă pătrată, agresivă. Simții că mi-ar fi fost neplăcut, să-l am ca tovarăș în compartiment. E drept că niciodată nu mi-a fost plăcută tovărășia, în vagonul de dormit; prezența unui om cu barbă în această zăpușală, îmi apărea și mai insuportabilă.

Insfârșit trenul intră în gară. Dragomanii începură să strige, hamalii să forfotească, mâini se întinseră după bacșis.

Treptat tumultul se potoli, bagajul mi-a fost plasat în tren și-am pornit în căutarea compartimentului, — dealungul coridoarelor, împiedecându-mă de oameni și de alte obstacole. In sfârșit îl găsii... Privii înăuntru... pe fotoliul de lângă fereastră, unde obicinuiesc să stau eu, era instalată barba...

Venerabilul ei posesor, nici nu s'a clintit când am intrat.

Examinându-mi bagajul și văzând că era în ordine, mă așezai la celalt capăt al canapelii. Aș fi dorit mult, să fiu la capătul călătoriei. Drumul mergea dealungul unui pustiu trist, cenușiu, acoperit cu bolovani. Perspectiva nu era de loc interesantă, chiar de n'ar fi fost cu desăvârșire astupată de abundenta barbă. Căldura era nesuferită, și când vagonul se puse în mișcare, pâlcuri de praf năvăliră în compartimentul lipsit de aer.

....am văzut un pumnal înfipt în pieptul lui

După un timp, privirea îmi rătăci pe bagajiul tovarășului meu de drum! Eticheta era prinsă pe dos, totuși, fără să par a mă interesa prea mult, reușii să descifrez numele: **Joannides.**

— „Un grec, mă gândii, și fiind grec, umblă probabil după afaceri, nu de plăcere, și iar, fiind grec, trebue să știe mai multe limbi".

M'am hotărît să fiu amabil. Vorbind în englezește, că era foarte cald, îmi răspunse cu o privire rece.

Puțin intimidat, așteptai un moment, apoi spusei în franțuzește, că zăpușala era nesuferită și cum nici de data asta nu-mi răspunse, repetai aceiași frază, în cele mai bune cuvinte germane de care dispuneam. Rămase nemișcat, fără să mă învrednicească măcar cu o privire. Oftând, am luat o carte și am început să citesc.

Citii vreme de două ceasuri, în care simțiam că tătucul bătrân de lângă mine, îmi calcă pe nervi.

N'am mai întâlnit om, care să trăiască atât de complet în sine. Faptele din afară, n'aveau nici o influență asupra lui. Tot timpul a stat nemișcat: n'a privit niciodată pe fereastră, n'a cetit, n'a fumat, nici măcar n'a căscat. Cu toată această inactivitate, am observat că ochii lui mici și negri ca mărgelele, erau neplăcut de vii și că desmințiau cu desăvârșire, venerabilul aspect creiat de barbă.

Ceiaul aduse câteva momente mai plăcute, în monotonia călătoriei și după ceai m'am cufundat

în lectură până la cină. Căldura părea a crește, praful devenia tot mai des iar bătrânul dela fereastră tot mai enervat. Am eșit de vreo câteva ori pe culoar să fumez, evitând să-l privesc reintrând. Se întunecă și însfârșit se servi masa. Tovarășul meu nu luase ceai, nici nu cină. Trupul, ca și creerul său, păreau a avea o hrană interioară.

Eu am mâncat bine și întorcându-mă din vagonul restaurant în compartiment, îmi părea că trenul se legăna mai tare ca de obiceiu....

D-l Joannides își schimbase însfârșit poziția: se culcase. Sta în patul de jos, cu ochii deschiși, cu barba revărsată pe macat.

Nu puteam să mai fac altceva decât să mă culc și eu, căci nu mai aveam unde sta. Indispus, am început să mă desbrac, încercând să-mi alung din minte ochii mici ca mărgelele, ce păreau că nu se închid niciodată. Apoi, îmbrăcând pijamaua, m'am urcat în patul de sus, și-am început să citesc. După vre-o oră, chelnerul, probabil tot grec, intră și mă întrebă, dacă nu doriam să beau ceva, înainte de a adormi.

Am cerut un „whisky and-soda", o băutură rea în acea atmosferă înăbușitoare, dar mă gândii că voiu putea dormi.

După câteva minute îmi aduse paharul și l-am golit. Era un whisky prost, foarte prost și cald, știam, bându-l, că voiu regreta pe urmă.

Am pus paharul pe măsuță, am stins lumina și mă pregătii să primesc restul nopții, așa cum avea să fie.

Totuș aproape imediat, căzui într'un somn greu, adânc. Visam urît și m'am deșteptat tresărind. Ceasul îmi arătă că dormisem numai o oră; mă culcai din nou și iar am început visele. Animale ciudate, cu capete de zeități egiptene, mă urmăreau printr'un deșert arzător. Apoi, eram sclav și lucram la piramidă; mai târziu trebuia să fiu jertfit în templul lui Amon. In creerul meu, era o amestecătură de whisky prost și de impresii de prin ghiduri. Apoi, spre dimineață, înainte de a se crăpa de ziuă, mă deștetai sau mi se păru numai. Mă simțeam ca după un narcotic, când vezi în juru-ți o lume ciudată, prea vagă spre a fi realitate. Aveam o durere de cap teribilă și nu puteam respira. Gâfâind, mă plecai peste pat și din întâmplare privii în jos. Compartimentul părea inundat de o ciudată lumină albastră ce părea că vine din afară, și-mi văzui tovarășul întocmai cum îl lăsasem, cu ochii deschiși. Acești ochi, aveau însă o nouă expresie. Deodată observai mânerul de fildeș al unui pumnal, înfipt deasupra inimii; cămașa de noapte și barba, erau pătate cu sânge.

...se aplecă și-mi ridică lanțul cu chei...

Mă uitai prostit un moment, încercând să mă scutur din amorțeala în care mă găseam. Era un asasinat. Trebuia să fac ceva: să opresc trenul, să dau alarma. Intinsei mâna la cordonul de alamă, dar nu părea să fie vreunul.Apoi, lumina albastră, se stinse deodată și nu mai văzui nimic. Căutai butonul lămpii, dar uitasem unde era. Căutai chibriturile, dar nu putui să le găsesc și sforțarea mă epuiză.. Recăzui slăbit în pat și rămăsei nemișcat. Curând adormii din nou.

Mai târziu, razele strălucitoare ale soarelui, mă deșteptară. Groaznica durere de cap, stăruia încă, dar mă simțeam mai lucid și-mi amintii cu claritate, ciudatul moment din mijlocul nopții. Precaut, foarte precaut, privii în jos peste marginea patului. Bătrânul era la locul său, ceva mai într'o parte de cât înainte, cu ochii mereu deschiși. Nu avea însă nici o urmă de pumnal în inimă, nici o pată de sânge pe barbă sau pe așternut. Cum îl priveam, ochii săi se uitară într'ai mei și clipiră. Iute mă retrăsei în pat, rămânând neclintit. Totul fusese deci un vis! Ce noroc că n'am găsit cordonul de alarmă! M'ar fi costat cinci lire și aș fi fost socotit drept lunatec. Totuș, ciudat, lumina albastră nu semăna a lumină de vis și aș fi putut da amănunte asupra desemnului gravat pe mânerul cuțitului. Cum mă gândiam la toate astea, auzii pe tovarășul meu scoborând din pat. Când și când îi aruncam câte o privire, căci nu-mi venia să-mi cred ochilor. De data asta păreau totuș că-mi spun adevărul, cu toată farsa ce mi-o jucaseră mai înainte. Barba era aceiaș; doar ochii nu mai aveau expresia fixă, din seara precedentă, fapt pe care îl atribuii vegherii. Oricum, era cert că trăia... Cât despre interpretarea fenomenului, Freud ar fi pus-o pe seama unei reprimate dorinți de a-l omorî, dacă nu mai rău. Eu, mi-l explicai printr'o combinație de whisky prost și aer stricat.

Când isprăvi de îmbrăcat, se așeză pe pat lângă fereastră, în atitudinea sa obicinuită, lăsându-mi loc să mă scol și să mă îmbrac. Trenul se apropia de Cairo și mă întrebam, încheindu-mi hainele, dacă aveam să ne despărțim, precum ne întâlnisem, fără a schimba vre-o vorbă. Iată însă că mă înșelam.

Tocmai isprăvisem cu îmbrăcatul, când cheile îmi căzură din buzunar, rostogolindu-se sub patul său. Mă pregătiam să mă plec pentru a le lua, când deodată, cu o agilitate surprinzătoare pentru un om de vârsta lui, aproape că mă îmbrânci, le ridică și mi le dete. Mirat, murmurai câteva cuvinte de mulțumire.

— „N'aveți pentru ce", spuse el într'o englezească impecabilă.

La aceste vorbe, văzând că știa englezește, vrui să-l întreb de ce oare nu-mi răspunsese în seara precedentă, dar mă răsgândii.

Mă mulțumii să spun, că voiajul fusese extrem de neplăcut.

— „A fost cald, da" afirmă el, „dar în ce mă privește am avut o noapte foarte bună".

Asta puse capăt conversației noastre. Ajungând la Cairo, ne scoaserăm solemni, pălăriile unul în fața celuilalt și ne duserăm fiecare la afacerile noastre.

A doua zi dejunam cu prietenul meu John Harvey, care lucra la Ministerul Agriculturii din Sudan. Aveam o masă la Shepheard, pe verandă, de unde priviam trecând turiștii și dragomanii și eram la adăpost de negustorii ambulanți, care-ți fac un calvar din viață în toate orașele orientale. Mă ridicaiu un moment dela masă, spre a vorbi cătorva cunoștințe, făcute la Assuan și întorcându-mă, văzui că Harvey cumpărase un jurnal, pe care-l citia cu adânc interes.

De obiceiu în jurnalul local nu-i altceva decât prețul bumbacului. Ce putea să-l absoarbă astfel?

— „Ceva nou?" întrebai când lăsă jurnalul.

— „Nu", răspunse el. „Era un

caz ce mă interesa. Din întâmplare cunoșteam omul".

Se opri.

— „Bine, dar ce e? îl întrebaiu.

— „Ai auzit vre-odată de unul numit Joannides?...

— „Am călătorit dela Assuan cu acest tip.

— „Unul cu o barbă patriarchală?

— „Da, și cu ochii mici, șireți.

— „Asta e. Ce ciudat. I-ai vorbit?

— „Am încercat, dar n'a crâcnit...

Vorbește-mi de el, omul mă interesează la culme".

— „Iată", începu el, după cum arată jurnalul, Joannides nu era un om popular. Era urît de toată lumea, — cu o ură cum n'a mai existat din timpul faraonilor — ceeace cred, nu-i puțin.

Imprumuta bani. Cunoști afacerea — ipoteci și altele de acest fel. Dai unui țăran bani asupra recoltei, ce va să vie, și dacă pământul nu dă nimic, îi iei totul până și copila, dacă e drăguță.

Acestea erau într'un cuvânt afacerile lui Ioannides, și era neîndurat, un adevărat păianjen. Unii oameni n'au inimă din cauza lăcomiei banului, dar el era și mai teribil. Nu urmăria banii, — deși avea destui — ci omul. Căuta să-l ruineze și nu era mulțumit până ce nu-l vedea despuiat de orice mijloace de traiu și nu era sigur că va flămânzi.

Oh! într'adevăr, era un gentlemen perfect!

Acum, iată o parte ciudată. După cum știi a călătorit noaptea trecută spre Cairo și ceiace probabil nu știi, se ducea să-și vadă avocatul, pentru a executa noui nenorociți, pe care-i prinsese în laț. Actele erau pregătite în acest scop.

Și iată, trebue să se fi smintit sau cam așa ceva, căci a avut o purtare foarte ciudată. Ajungând în biroul avocatului, în loc să semneze hârtiile, le rupse, aruncându-le la coș și nu se mulțumi numai cu atât; începu să scrie cecuri în valoare de aproape 50 miliarde, pentru diverse binefaceri și pentru cei pe care-i ruinase în trecut... Avocatul lui, care e deasemeni grec crede că nu mai era în toată firea; părea totuș perfect sănătos în celelalte privințe, căci s'a comportat foarte corect, în tot timpul cât a stat la Cairo. Fără îndoială a avut un atac tardiv de conștiință".

— „Istorioara e cât se poate de drăguță", observai eu.

— „Da, dar nu acesta-i sfârșitul. L-ai văzut făcând singura faptă bună din viața sa, și apoi, iată, pleacă și se aruncă din vagonul de dormit. Un tren de marfă ce venia din direcția opusă îl călcă".

La aceste cuvinte, tresării.

— „E mort deci!

— „Fără îndoială. Incearcă de vezi cum e sub un tren de marfă!" replică Harvey râzând.

După un moment de gândire am întrebat:

— „A fost înjunghiat, nu?

— „Iți spun că a fost călcat de tren!

— „Dar nu se poate să fi fost întâi înjunghiat și apoi călcat de tren?

— „Nu zic ba", răspunse Harvey „dar trupul a fost atât de mutilat, încât e imposibil s'o constați".

Rămăsei câtva timp tăcut, încercând să-mi coordonez gândurile.

Cele citite de Harvey în ziar, mă făcură să privesc ciudata vedenie ce avusesem sub o lumină nouă, de fapt n'o mai consideram vedenie. Aveam încă înaintea ochilor omul înjunghiat, cu barba și așternutul plin de sânge.

Cât despre ciudatele mele senzații, îmi dădui seama că nu se datorau unui whisky prost, ci narcoticului ce mi se turnase în băutură. Nimic altceva nu putea explica neputința mea, de a face vreo mișcare.

Incepui să văd un asasinat premeditat cu sânge rece, de cel puțin doui complici; chelnerul și alter-ego-ul lui Ioannides, ce-l înlocuise în ziua următoare. Cum să explic însă restul?

Dibuind prin întuneric, alte două incidente îmi veniră în minte. Unul: în momentul când scăpasem cheile și falsul Ioannides mi le ridicase atât de serviabil. Imi dădui seama că o făcuse spre a mă împiedica să mă uit sub pat. Celălalt incident era ocazia pe care o avusesem în drum spre Assuan, de a vedea omul de serviciu al vagonului făcând paturile. Am observat atunci cum dintr'o singură mișcare, se învârtiau pe un pivot, dând la iveală o valiză încuelată, conținând așternutul ce se afla dedesubt. La lumina acestui fapt, îmi închipuii cu ușurință corpul prins in ......, cu așternut cu tot, apoi asasinii nu mai aveau altceva de făcut, decât să întoarcă patul ș să pună albituri curate pe cealaltă parte.

Aveam însfârșit deslegarea enigmei.

Joannides e omorît în drum spre Cairo, celalt îi ia locul, cadavrul e ascuns acolo unde nimeni nu-l putea găsi, legat în valiza de sub pat.

Falsul Ioannides, operând cele necesare, se întoarce la Assuan în aceiași seară și în acelaș compartiment, iar în mijlocul nopții, cu ajutorul aceluiaș om, scoate corpul și-l aruncă pe linie, de unde alți complici, cari se găsesc cu ușurință într'un ținut ca al Egiptului, îl pun în calea trenului. Nu-i mai rămânea falsului Ioannides, decât să-și smulgă barba și să coboare la stația următoare.

— „Pari foarte intrigat de această afacere" rupse Harvey după puțin timp tăcerea.

Il privii un moment.

— „Am și de ce", îi răspunsei și-i povestii întreaga întâmplare arătându-i părerea mea.

— „Ce crezi, am dreptate?" îl întrebaiu. El ezită un moment.

— „Da" răspunse el „nu e nici o umbră de îndoială, că totul s'a desfășurat precum spui și cred că dacă reclami cazul poliției, se vor aresta mare parte din cei implicați. Insă...

— „Insă ce?

Privi jurnalul...

— „Cred că cealaltă povestire vorbește inimei: O viață de egoism feroce, apoi deodată pocăirea și moartea. E o istorioară frumoasă, zău. Pe lângă că—reține asta—dacă te duci la poliție, îți creezi o mulțime de neplăceri, răpești memoriei mortului, singura sa faptă bună. După mine, în acest caz s'a și făcut.

. . . .

Asta e povestirea și aci se termină.

Falsul Ioannides și complicele său sunt încă liberi. Donațiile au fost plătite cu cecurile iscălite de acela, iar țăranii datornici, își cultivă încă câmpurile.

Cred însă că nici unul nu-și închipue cui datorește aceste binefaceri.

...„cred că și-ar pierde mica aureolă"...

REALITĂŢILE VIEŢII

Trei Doamne şi... toate trei...

DE ASTA DATA e vorba de trei fete, şi nu de trei băeţi; ele n'au căzut în războiu, ci pe câmpul de bătălie al dragostei, dar nu în la figurat ci în realitate. Iată cum s'au petrecut faptele:

Danija Bakics, o tânără femee, dintr'un orăşel jugoslav, venise în vizită la surorile sale din Nicşits, unde tustrele se duseră la o petrecere. După aceea surorile, Danija, Marica şi Milojka se duseră în pădurea apropiată. Acolo Danija se destăinui celorlalte două, cum că nu-şi iubia soţul, ci era îndrăgostită de un flăcău din satul ei natal. Aflând dela surorile ei, că şi ele îndrăgiau acelaş băiat, dar că dragostea lor nu era luată în seamă, tustrele hotărâră să moară. Danija, cea mai mare şi mai curagioasă, care de altfel avea şi un revolver la ea, se decise să tragă întâi în cele două surori, apoi să îndrepte arma ucigaşă asupra sa. Zis şi făcut, Danija trase mai întâi două focuri în Marica, apoi două în Milojka, iar ultimele două şi le trase în piept.

Când cele trei surori nu se mai înapoiară acasă nici seara târziu, locuitorii satului porniră în pădure, în căutarea lor. Găsiră pe Danija moartă, iar pe Marica grav rănită, aproape în agonie; singură Milojka, scăpând cu răni mai uşoare, putu povesti cele întâmplate.

Văzută la cinematograf, această tragedie din viaţa reală, ni s'ar părea neadevărată, dar după cum am mai spus, realitatea e un regisor mult mai îndrăzneţ decât fantezia ori cărui cinematografist.

Cât despre tânărul cel mai iubit, pentru care s'au jertfit trei vieţi tinere, merită el oare acest sacrificiu? Il merită, în genere, vre-un bărbat?

Iată ce ni s'ar părea mai extraordinar din toată această întâmplare.

Răpită în călătoria de nuntă.

CE TITLU de, roman-foileton, de acum câteva decenii. Totuş şi această întâmplare este perfect adevărată, petrecută de curând, iar faptul că doamna răpită — sau dispărută nu se ştie precis — în călătoria de nuntă, mai e şi soţia unui milionar american, contribue şi mai mult la senzaţionalul afacerii. Judecaţi şi d-voastră.

D. G. C. Kirk este, chiar în ţara milionarilor de dolari, unul din cei mai bogaţi industriaşi. Averea lui e evaluată la sute de milioane. Cel mai mare fiu al lui Kirk studia la universitatea din Washington şi cunoscu acolo o tânără studentă, de care se îndrăgosti. Deşi familia lui era împotriva acestei căsătorii tânărul Kirk a putut birui rezistenţele şi s'a serbat o cununie pompoasă, aşa cum n'o pot organiza decât Cresuşii lumii noui. Numărul invitaţilor era de peste 500.

După celebrarea nunţii, tânăra pereche făcu o călătorie cu automobilul, spre Pensylvania. Prima parte a acestei călătorii, s'a făcut fără peripeţii. Dar părăsind Pitsburgul într'o maşină mică, condusă de însuşi Kirk, având însă şi pe şofer alături, automobilul se defectă. Stăpânul şi şoferul se munciră zadarnic să repare pana, iar în cele din urmă, Kirk trimese şoferul în cea mai apropiată localitate (cam la vreo 16 km.) după ajutor. Orele trecură, dar şoferul nu se înapoie.

Pe la ora 2 după amiază (pana se întâmplase de dimineaţă) Kirk se hotărî să se ducă el însuşi la târg, spre a aduce altă maşină de acolo. Tânăra doamnă Kirk, temându-se de un marş mai lung, rămase locului. Pe la orele cinci, Kirk se întoarse cu un alt automobil. Vă închipuiţi disperarea lui, când nu-şi mai găsi nici nevasta, nici automobilul. Poliţia începu cercetările. Se credea, că tânăra femee fusese răpită de bandiţi, pentruca aceştia s'o elibereze în schimbul unei sume mari — dar familia Kirk n'a primit nici o înştiinţare de acest fel.

Ipoteza, cum că d-na Kirk, ar fi fost atacată pentru a fi prădată nu e întemeiată, căci lipsesc urme de violenţă. Presa americană crede, că d-na Kirk a fugit pur şi simplu dela soţul ei, înscenând pana: aşa se explică şi misterioasa dispariţie a şoferului.

Până acum misterul nu e limpezit, iar junele Kirk e nevoit să continue singur călătoria de nuntă....

Divorţul la negri.

BOALA SECOLULUI", divorţul bântue şi printre negri. Un cercetător al Africei centrale, a avut prilejul să asiste la câteva şedinţe de tribunal în care erau judecate cazurile de divorţ între negri. Intr'o zi el zări pe masa comisarului, o mulţime de „obiecte de valoare" ca: o pereche de bretele, câţiva nasturi, o bucată de pânză madiva, ş. a.

Intrebat ce reprezintă aceste obiecte, comisarul spuse, cum că ele sunt suma pe care tatăl unei fete măritate, trebue s'o restitue ginerului, când fata vrea divorţul. Aceste cereri de divorţ pornesc totdeauna dela femee şi sunt destul de dese. Bine înţeles că tatăl se împotriveşte: nu-i vine la socoteală să înapoieze ginerului, obiectele cu care a cumpărat fata.

Divorţului i se dă un mare fast, iar indienii asistă în mare număr la un astfel de proces, aducând cu ei amulete vrăjite, ca de pildă: coarne de capră, cozi de lespezi, icoane, etc.

Soţul nu vrea să dea libertate soţiei:

— „Am cumpărat-o" spune el, „e a mea, pot să fac cu ea ce vreau".

Dar negresele nu cedează. — „Faceţi cu mine ce vreţi", spunea femeea unui negru, „dar eu nu mă înapoiez la el; prea are multe neveste şi prea mă bate cu biciul".

Dar nu numai bătaia este motiv de divorţ printre negri. O tânără negresă ceru să fie divorţată de soţul ei, deoarece acesta consumase carnea unui animal „tabu" (sfânt pentru neamul ei).

— „Cum pot fi eu nevasta unui om, care se îndoapă cu carnea de ţap sălbatec" se tânguia femeia şi în cuvintele ei răsuna toată indignarea unui suflet jignit în tot ce are mai sfânt....

Tunul unor spărgători.

NICI MESERIA de spărgător nu e uşoară în ziua de astăzi, când concurenţa e atât de mare şi când poliţia veghiază cu atâta străşnicie. Iată la ce truc a recurs o bandă de spărgători, lucrând aproape sub ochii agerii ai poliţiei.

Comisariatul de poliţie din centrul Bostonului a fost înştiinţat telefonic, cum că la o bancă, părăsită de funcţionari după orele de lucru, se aud ciocănituri ca de o daltă şi zgomot de ferăstrae. Bănuindu-se o încercare de spargere, o echipă poliţienească de opt oameni a fost trimeasă în cercetare. Funcţionarii poliţiei găsiră o uşă dosnică a băncii deschisă şi se pomeniră în faţa unor lucrători, cari transportau pe o roabă un ceas de perete, în timp ce alţii, cocoţaţi pe o scară, făceau găuri în perete, spre a fixa ceasornicul. Ei declarară cum că aveau ordin să instaleze ceasornicul la acea oră, de oarece în timpul zilei, lucrarea nu se putea efectua, fiind prea multă lume în bancă.

Slujbaşii poliţiei îi crezură pe cuvânt şi nici comisariatul nu se mai alarmă, când în cursul nopţii înştiinţarea telefonică se repetă.

A doua zi de dimineaţă, ce-i drept, lucrurile aveau alt aspect. Imediat după deschiderea băncii, poliţia fu din nou alarmată. Funcţionarii băncii constataseră, că în timpul nopţii se spărseseră pereţii tezaurului şi că acesta fusese prădat. Culmea e că prima alarmă telefonică, a fost dată de însuşi şeful bandei, pentru a induce în eroare poliţia.

După cum se vede, trucul le-a reuşit de minune.

Haine din piei de şoareci

Un emigrant rus, a sosit de curând în Buenos Ayres (Argentina) îmbrăcat într'o haină cu o mie piei de şoareci mici. Haina curioasă a provocat mare senzaţie. Cele mai de seamă case de mode au consultat imediat pe noul venit asupra modului cum a fost executată haina lui şi nu mult după aceia au apărut în vitrine haine blănite cu piei de şoareci.

Dacă moda va prinde ea se va dovedi şi utilă: în câţiva ani numai, lumea va scăpa de şoareci.

Străinele la concursul de frumuseţe din Galveston

E vorba de comparaţie. Patru tipuri reprezentative. Senzaţia concursului din anul acesta

MATCHUL de frumuseţe care are loc anual, pe plaja din Galveston, devine an cu an mai important şi mai interesant. E natural să fie astfel, căci în măsura în care aceste matchuri se repetă, în aceaş măsură organizatorii învaţă prin experienţă, modificările ce urmează a i se aduce. La început, a fost o simplă defilare de chipuri frumoase; mai apoi a căpătat caracterul de record, care să pună în joc ambiţia fetelor tinere. In anul trecut, a însemnat măgulirea unui orgoliu naţional şi din această pricină, oficialităţile multor state s'au amestecat fie la organizarea concursului în ţările respective, — în România bunăoară ministrul de interne a prezidat alegerea, — fie la o oarecare influenţare a rezultatului — cum a fost în cazul concursului din Paris.

In anul acesta, cei autorizaţi cu organizarea concursului în ţările străine, au înţeles că acest match, trebue să se dea între exemplarele frumuseţii tipice, ale diferitelor neamuri.

Nu mai e vorba de comparaţia între indivizi, ci de prezentarea unor tipuri. Vom vedea anul acesta la Galveston, alături de tipul american, exemplare alese care să reprezinte tipul slav, tipul germanic, tipul galic, cel anglo-saxonic, tipul turanic, tipul mongolic, tipul grec şi diferitele modificări, pe care aceste tipuri le-au suferit dealungul vremii, spre a alcătui diversitatea de neamuri.

In acest sens, juriul din Galveston va avea să ţină seama, şi la alegerea unei „Miss United States", dintre candidatele americane, care se vor prezenta, ca aceea să reprezinte cât mai bine tipul femeei care s'a creiat şi s'a precizat în decursul vremei, în Statele-Unite.

O EGIPTEANĂ LA CONCURS

Dar senzaţia concursului din anul acesta, va fi prezentarea la concurs a unei egiptene, a unei adevărate egiptene, alese dintre frumoasele exotice de pe malurile Nilului.

In Egiptul de azi, trăesc laolaltă diferite neamuri din toate părţile lumei, dar adevăraţii indigeni fac parte din şase grupuri: copţii, felahii, arabii, sirienii, berberii şi sudanezii, dintre cari ultimii sunt de rasă neagră.

Copţii sunt creştini, ceilalţi sunt mahomedani. Şi dacă mahomedanii din Turcia, în urma măsurilor severe pe care le-a luat Mustafa Kemal, dictatorul Turciei, de azi, — care înţelege să-şi europenizeze ţara, — trăesc într'un regim din ce în ce mai apropiat de al nostru, mahomedanii din Egipt,—iar prin influenţă şi copţii creştini — duc o viaţă de tot deosebită, aşa cum a prescris-o Mahomed.

La Egipteni femeea trăeşte în felul cum a arătat Pierre Loti în romanele sale: separată în totul de lume. Ea n'are voe să-şi arate faţa vre-unui bărbat, umblă pe stradă înfăşurată într'o haină neagră, lungă până la pământ, care nu lasă nici să se ghicească măcar formele, şi cu faţa acoperită toată, lăsând numai ochii liberi. Chiar şi rădăcina nasului e ascunsă de o garnitură metalică, utilizată pentru legarea celor două părţi ale vălului, care acoperă capul. Viaţa aceasta o duce egipteana şi după ce a devenit femee, fie că s'a căsătorit legitim, fie c'a trecut, — fiind cumpărată dela părinţi, — în haremul unui om avut.

Femeea egipteană e lipsită de orice drepturi şi considerată drept un obiect.

Tip de egipteană

Astăzi a început şi acolo, — sub influenţa turcă, — o mişcare de emancipare, dar această mişcare e încă slabă. In fruntea organizaţiei femeniste se găseşte d-na *Hoda Charaouri*, — despre care cititorii noştri au citit desigur în diferite rânduri, cu prilejul congreselor feministe — şi *Samy Paşa*, fostul ministru egiptean la Washington.

D-na Hoda editează şi conduce la Cairo, revista *„L'Egyptienne"*, prin care propăvădueşte o oarecare emancipare a femeei.

Delegaţi au isbutit — cu dificultăţi, — să discute cu ilustra doamnă şi cu secretara ei, amabila domnişoară *Ceza Nabaraou* şi să le convingă să se ocupe de organizarea unui concurs, pentru alegerea tipului reprezentativ egiptean, care să se prezinte la Galveston.

Va fi desigur foarte greu de învins prejudecăţile şi de răsturnat datinele, atât de înrădăcinate, ale femeilor şi mamelor egiptene, dar influenţa de care se bucură cele două personagii în lumea feminină dela umbra piramidelor, precum şi tactul pe care ele ştiu să-l pună în diferitele manifestaţiuni, ne vor face desigur, să avem posibilitatea de a admira la Galveston o egipteană frumoasă, venită să dispute titlul de „Miss Universe".

Acţiunea celor două organizatoare, e susţinută de numeroasele şi importantele publicaţiuni ale casei de editură, „Al-Hilal" *(Al-Hilal Publishing* House) prin managerul ei general d. *Emile G. Zaidan.*

In felul acesta, reuşita e aproape sigură. Organizatorii au ambiţia să aleagă o frumoasă de rasă adevărat egipteană.

Bine înţeles că aceasta, — întovărăşită de mama ei, nu-şi va arăta faţa decât atunci când va fi nevoe, — adică în timpul concursului şi cine ştie dacă va permite să fie fotografiată, fără voal, mai înainte?!

Desigur că participarea unei egiptene, e un mare succes al concursului din Galveston şi învederează de cât credit se bucură organizatorii din acest oraş, în lumea de dincoace de Ocean.

Astfel concursul din anul acesta, promite să fie de un interes extraordinar şi să pună cu adevărat faţă în faţă, reprezentantele frumuseţii feminine de toate genurile.

NIC. CONSTANTIN

RAVACHOL

ROMANUL UNUI AVENTURIER ANARHIST

REZUMATUL CAPITOLELOR PRECEDENTE

Detectivul Sirven urmăreşte la o întrunire anarhistă, pe banditul Koeningstein, zis Ravachol. Acesta reuşeşte să scape.

Ravachol este autorul mai multor crime fioroase, şi afişa idei anarhiste. El avea mania de a se farda.

STEAGUL ROŞU

Pe zidurile oraşului se lipiră manifeste sediţioase, prin care *Nevoiaşii revoltaţi*, chemau la o adunare pe cetăţeni, pentru ziua de 1 Mai, în piaţa Republicei, din Levallois.

In acea zi, se adunară puţini oameni, cari plecară să manifesteze, cu un steag roşu în frunte. Din lipsă de manifestanţi însă, manifestaţia se termină la un pahar de rachiu, în cafeneaua Dufournet. Steagul roşu fu înfăşurat într'un ziar.

Dar trei gardişti, pătrunseră în cafenea, şi cerură steagul. Primiră însă focuri de revolver....

Gardiştii nu aveau însă decât baionete. Ei se retraseră în stradă; manifestanţii ieşiră pe trotuar şi se aliniară dealungul trotuarului, cu revolverele la ochi.

Un detaşament de jandarmi călări sosi îndată; ei traseră în aer.

Anarhiştii îi primiră însă cu salve de revolver.

Decamps, şeful manifestanţilor, ca să ochească mai bine pe şefii politici, îşi sprijinia revolverul pe braţul stâng. Caii se prăbuşiră în sânge. Trei agenţi fură grav răniţi....

Decamps, Dardare şi alţi anarhişti, fură arestaţi.

La proces, anarhiştii desvoltară lungi teorii umanitariste. La miezul nopţii, juraţii aduseră un verdict pozitiv: Decamps fu condamnat la cinci ani închisoare, Dardare la trei.

A doua zi, jurnalele anarhiştilor, şi mai ales *„Moş Trudă"* — aşa se numia oficiosul anarhist, — începură violente campanii contra magistraţilor cari judecaseră în acest proces, consilierul Eduard Benoit şi procurorul Léon Bulot.

Presa anarhistă ameninţă pe aceşti magistraţi cu răsbunarea „tovarăşilor"....

Peste o lună, o baracă, plină cu explozibile, fu devalizată de necunoscuţi, la Soisy-sous-Etialles.

S'au furat 360 cartuşe de dinamită, 3 kgr. iarbă de puşcă, 100 metri fitil, focoase de aprindere....

La faţa locului fu trimis judecătorul de instrucţie Laurent-Athalin, un om cu o barbă neagră, impozantă, şi fruntea înaltă. El găsi la cabana devalizată pe detectivul Sirven, care-i spuse:

— Koeningstein cu anarhiştii săi, vor să arunce Parisul în aer!...

EXPLOZIA DIN BULEVARDUL SAINT-GERMAIN

Madame Pinot, portăreasa imobilului din Bulevardul Saint-Germain 136, se duse să ducă unui vecin, o scrisoare ce-i sosise greşit. Ea lăsă uşa întredeschisă. In cabina portăresei, soţul său citia jurnalul.

Deodată, o explozie formidabilă îl aruncă de pe scaun.

Geamurile se sparseră cu sgomot, lumina se stinse.

Portarul, ameţit, se ridică, aprinse lampa şi începu să urce scara, ca să vadă ce s'a întâmplat. La etajul I, pe coridor, o groapă profundă, şi zidul năruit.

Mirosia a iarbă de puşcă; praful molozului, răscolit puternic, acoperia culoarul. Schije săriseră în toate părţile. Ele străbătuseră prin uşi, în odăile din fund, până la 12 metri de locul exploziei. Unele uşi zburaseră în ţăndări.

Nu fu însă decât un singur servitor, uşor rănit. Mobilierul însă era ciuruit.

Apartamentul în dreptul căruia se produsese explozia, era ocupat de d. Bresson.

O schijă trecuse pe lângă el, străbătuse un perete subţire, traversase două odăi şi se înfipsese într'o carte din bibliotecă.

Judecătorul de instrucţie Laurent-Athalin începu cercetările la faţa locului. Evident, justiţia se afla în faţa unui atentat, deoarece se găsiră resturile bombei ce explodase.

D. Bresson, om liniştit, nu putea fi un obiectiv al anarhiştilor. Pe cine oare voiseră ei să ucidă, prin

